

என்ட் அல்லாஹ்

இன முரண்பாடு கால முஸ்லிம் சிறுகதைகள்

என்டி அல்லாஹ்

இன முரண்பாடு கால முஸ்லிம் சிறுகதைகள்

நீதிநெயர்

என்ட அல்லாஹ்

இன முரண்பாடு கால முஸ்லிம் சிறுகதைகள்

தொகுப்பு
ஏபிஎம். இதர்ஸ்

ஆதிரை
வெளியீடு

என்ட அல்லாஹ்

இன முரண்பாடு கால முஸ்லிம் சிறுகதைகள்

தொகுப்பு: ஏபிஎம். இதர்ஸ்

abmidrees@gmail.com

முதல் பதிப்பு: ஒக்டோபர் 2020, ஆதிரை

முகப்பு அட்டை, உள்வடிவமைப்பு: ஜீவமணி

ஆதிரை வெளியீடு

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்

இலங்கை

விலை: ₹ 180.00

enda allah

Muslim Short Stories written during ethnic conflict

Compiled by ABM Idrees

abmidrees@gmail.com

First Edition: October 2020, Aathirai

Cover Design, Layout: Jeevamani

Aathirai Publications

Thirunelvely, Jaffna

SriLanka

aathiraipub@gmail.com

Distribution licence:

Discovery Book Palace (p) Ltd.,

No 6, Mahavir Complex, Munusamy Salai

KK Nagar, Chennai 600 078

Ph: 91-44-4855 7525

Mobile: 91 87545 07070

Email: discoverybookpalace@gmail.com

Price: ₹ 180.00

எதற்காக உயிர்நீத்தோம்
என்று அறியாமலேயே
இலங்கைப் போரில் மரணித்த
அனைத்து ஆத்மாக்களின்
நினைவுகளுடன்

சா. அனாபந்த

இவ் புத்தகத்தின் கருத்துக்கள் எல்லாம் எழுத்தாளனின் சொந்த கருத்துக்கள்.

முதலாம் பதிப்பு, 2020

www.aavanaham.org

முதல் பதிப்பு, 2020, மார்ச்

முதல் பதிப்பு, 2020, மார்ச்

முதல் பதிப்பு, 2020, மார்ச்

முதல் பதிப்பு, 2020, மார்ச்

முதல் பதிப்பு, 2020, மார்ச்

விலை: ₹ 150.00

சா. அனாபந்த

இவ் புத்தகத்தின் கருத்துக்கள் எல்லாம் எழுத்தாளனின் சொந்த கருத்துக்கள்.

Muslim Short Story: A collection of short stories

முதலாம் பதிப்பு, 2020

முதலாம் பதிப்பு, 2020

முதலாம் பதிப்பு, 2020

முதலாம் பதிப்பு, 2020

முதலாம் பதிப்பு, 2020

First Edition: September 2020, Chennai

Cover Design, Layout: Jeyamani

Aavanaham Publications

Thiruvallur, Tamil Nadu

Shilpa

shilpa@avanaham.org

Distribution Partner:

Discovery Book Palace (p) Ltd.

No 6, Mahaveer Complex, Murugan Temple

1st Floor, Chennai 600 078

Ph: 91-44-4805 7526

Mobile: 91 87546 07070

Email: discoverybookpalace@gmail.com

Price: ₹ 150.00

கதைகள்

- காயங்களை ஆற்றும் கதைகள் 9
ஏ.பி.எம். இதரீஸ்
01. பனிமலை 19
எம்.ஐ.எம். றஹப்
02. ஹனீபாவும் இரண்டு எருதுகளும் 28
குமார்மூர்த்தி
03. துணிச்சல் 38
வ.அ. இராசரத்தினம்
04. என்ட அல்லாஹ் 47
சக்கரவர்த்தி
05. மெய்ப்பட புரிதல் 65
பி. ரவிவர்மன்
06. துயருறுதல் 74
முல்லை முஸ்ரிபா
07. குளங்கள் 91
அம்ரிதா ஏயெம்
08. ரெயில்வே ஸ்ரேஷன் 101
ஓட்டமாவடி அறபாத்
09. மூன்றாவது இனம் 111
எம்.கே.எம். ஷகீப்

10.	யார் அழித்தாரோ...?	121
	எஸ். நஸீறுதீன்	
11.	கரு நிழலில் கரைந்து	131
	ஜே.எம். ஜெஸார்	
12.	வண்ணான் குறி	139
	எஸ். நளீம்	
13.	நிழல்களின் வடு	148
	எம். அப்துல் றஸாக்	
14.	குதர்க்கங்களின் பிதுக்கம்	157
	மிஹாத்	
15.	சோனியனின் கதையின் தனிமை	173
	மஜீத்	
16.	சூன்யப் பெருவெளிக் கதைகள்	186
	எம்.ஜ. ஷாஜஹான்	
17.	வெள்ளைத் தொப்பி பற்றிய வேதனையூட்டும் அறிக்கை	208
	ஸபீர் ஹாபிஸ்	
18.	மே புதுன்கே தேசய	216
	ஜிஃப்ரி ஹாஸன்	
□	பண்பாட்டுப் பதவிளக்கம்	227

காயங்களை ஆற்றும் கதைகள்

எண்பதுக்குப் பின்னரான இலங்கையின் வாழ்வியல் வெளி வன்முறை நிறைந்த ஒன்றாகவே மேற்கிளம்புகின்றது. அரசியல் பௌத்தமும் சிங்களப் பேரினவாத எழுச்சியும் அதை எதிர்கொள்வதில் சிறுபான்மைச் சமூகங்களின் போராட்டங்களும் எமது அண்டை நாடான இந்தியாவின் வெளிப்படையான தலையீடு போன்றன யாவரும் அறிந்த விடயங்களே. இந்த இனமுரண்பாட்டுச் சூழல் தடாலடியாகத் தோன்றிய ஒன்றல்ல. ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து மேற்கிளம்பிய இனவாத அரசியல் தனது தர்க்க ரீதியான முதிர்நிலையை எண்பதுகளில் எட்டிவிட்டது என்பதே உண்மையாகும். இனமுரண்பாடு அல்லது இன மோதுகை இரு தேசிய இனங்களுக்கிடையே நேரடியாக நடைபெற்றாலும் மற்றொரு தேசிய இனமான முஸ்லிம் மக்களையும் மிகக் கொடூரமாகத் தாக்கியது.

சிங்களப் பேரினவாதம் சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிட்ட வன்முறைக்கெதிராகப் போராடவும் பேரினவாதத்தின் கொடும்பிடியிலிருந்து தமிழினத்தை மீட்கும் பணியிலும் தமிழ்க்கட்சி அரசியல் தோற்று நின்ற வெற்றிடத்திலிருந்தே தமிழ் இளைஞர்களது ஆயுதப்போராட்டம் வெடிக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டமாக தோற்றம் காட்டினாலும் பின்னர் முஸ்லிம்கள் மீது வன்முறை முடுக்கிவிடப்பட்டது. நம்மவர்கள் கொல்லப்படும் போது எதற்காகக் கொல்லப்படுகிறோம் என்பதைக்கூட அறிய முடியாத நிலை இரு தசாப்த காலம் நீடித்துள்ளது. மின்கம்பங்களில் தொங்கவிடப்பட்டும் வயல்வெளிகளில் வெட்டிப்போடப்பட்டும் கடத்திச் செல்லப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டும் தாயின் வயிற்றைக் கிழித்து சிசுவை வெளியெடுத்து முலையரிந்து பாலூட்டிய சம்பவங்களும் உணவு சமைக்கச் சென்றவர்களே உணவாகிய கதையும் இக்காலங்களில் நடந்தேறியுள்ளன. தனித்தமிழ் இயக்கமாக சுருங்குவதற்கு முன்பு தமிழ்ப் போராட்ட இயக்கங்களில் முஸ்லிம்களில் கணிசமான இளைஞர்களும் சில யுவதிகளும் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்.

இக்காலப்பிரிவு இன மோதுகைகளையும் வன்முறை நிகழ்வுகளையும் வைத்து பல காலகட்டங்களாக பிரித்துப் பார்க்க முடியும். 1983 களில் சிங்கள தீவிரவாதம் நடாத்திய மிலேச்சத்தனமான தாக்குதலால் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மலையகம் வாழ் தமிழ் மக்கள் உட்பட முஸ்லிம் மக்களும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

எண்பதுக்கு பின்னரான இலங்கையின் வாழ்வியல் வெளி வன்முறை நிறைந்த ஒன்றாகவே மேற்கிளம்புகின்றது. பெரும்பான்மை வாத எழுச்சியும் அதை எதிர்கொள்வதில் சிறுபான்மைச் சமூகங்களின் முனைப்புகளும் எமது அயலவர்களின் வெளிப்படையான தலையீடுகளும் யாவரும் அறிந்த விடயங்களே. இந்த முரண்பாட்டுச் சூழல் தடாலடியாகத் தோன்றிய ஒன்றல்ல. ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் இருந்து மேற்கிளம்பிய இனவாத அரசியல் தர்க்க ரீதியான முதிர் நிலையை எண்பதுகளில் எட்டிவிட்டது என்பதே உண்மையாகும். இந்த இன முரண்பாடு அல்லது இன மோதுகை இரு தேசிய இனங்களுக்கிடையே நேரடியாக நடைபெற்றாலும் மற்றொரு இனக்குழுமமான முஸ்லிம் மக்களையும் மிகக் கடுமையாகத் தாக்கியது. இவ்வினப்போரில் நம்மவர்கள் கொல்லப்படும் போது எதற்காக கொல்லப்படுகிறோம் என்பதைக் கூட அறியமுடியாத நிலை இரு தசாப்த காலம் நீடித்துள்ளது. இவ்வன்முறை வரலாற்றுப் பின்புலத்திலிருந்தே இக்கதைகள் வீறுகொண்டெழுகின்றன. இன முரண்பாட்டுக் காலப்பிரிவில் முஸ்லிம் அடையாளம், அவர்களின் இருப்பு, இருப்பின் இழப்பு போன்றவற்றின் வலிகளையும் வேதனைகளையும் சுமந்தவைகளாகவே இக்கதைகள் தம்மை வெளிக்காட்டிக்கொள்கின்றன.

முன்னெப்போதையும்விட எண்பதுகளுக்குப் பின், அதற்கு முந்திய காலங்களைவிட மிக அதிகமான சிறுகதைப் பிரதிகள் வெளிவந்துள்ளன. தேசிய நாளிதழ்கள், சிற்றிதழ்கள், புலம்பெயர் இதழ்கள் என பலதரப்பட்ட வெளியீடுகளில் மாதாந்தம் நாற்பதுகளுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் வெளியாகியுள்ளன. எண்பதுகளுக்கும் முன்பிருந்தே எழுதிவந்த திக்குவல்லைக் கமால், ப. ஆப்தீன், எஸ்.எல்.எம். ஹனீபா, அல் அஸுமத், மொயின் சமீம் போன்றோரும் இக்காலப்பகுதியில் எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் பெரும்பாலான கதைகள் தமிழ்த் தேசத்திலிருந்து முஸ்லிம் தேசம் தன்னைத் தனியாக உணர தலைப்படாததாக வெளிப்படுகிறது. இக்காலப்பிரிவில் எழுதவந்த இரண்டாவது வகையினரே இரு பெரும் தேசிய இனங்களின் மோதுகையால் உருவானவர்களாவர். இவர்களின் தோற்றப் பின்புலம் முன்னையவர்களின் தோற்றத்தை விட சற்று வித்தியாசமானது.

இவர்களின் பேசுபொருளும் இவர்களுக்குக் கிடைத்த சூழமைவுகளும் வேறுபட்டவை.

அச்சுறுத்தல்கள், ஆட்கடத்தல்கள், கொலைகள், கூட்டுப் படுகொலைகள், விமானக்குண்டு வீச்சுக்கள், பொது இடங்களில் வெடித்துச் சிதறும் மனித வெடிகள், எரிப்புச் சம்பவங்கள், கலவரங்கள், புலம்பெயர்வு, அகதி வாழ்க்கை என இவ்விரு இனங்களின் மோதுகையால் உருவான நெருக்கடி, முஸ்லிம் வாழ்வெளியையும் கடுமையாக பாதித்தது. போரின் வன்கொடுமை இனம்பார்த்து, மதம் பார்த்து அழிப்பதில்லை. அது எல்லா மனிதர்களையும் எல்லாப் பால்நிலையினரையும் அழிக்கின்றது. கடந்த இரு தசாப்தகால தமிழ் புனைகதை எழுத்தில் இவை பதிவுபெற்றிருக்கின்றன.

இதில் பதினேழு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகள் எந்த அடிப்படையில் தொகுக்கப்படுகின்றன என்பதற்கான காரணங்களையும் கூறியாக வேண்டும். இனமுரண்பாடு கால முஸ்லிம் சிறுகதைகளை ஒன்றாக தொகுப்பதே இதன் அடிப்படை நோக்கமாகும். ஆனால் பக்க அதிகரிப்பும் பதிப்புச் செலவின் உயர்வும் காரணமாக அவற்றில் கலைத்தரம் வாய்ந்த கதைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டியேற்பட்டது. இன முரண்பாடு காலத்தில் எழுதிய முஸ்லிம் மற்றும் தமிழ் கதாசிரியர்களின் கதைகளையும் கணிசமான அளவு இணைத்துள்ளோம். இன முரண்பாட்டின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் பதிவு செய்யும் அனைத்து கதைகளையும் இதில் சேர்க்க முடியாமல் போய்விட்டது.

அகதியாதல், இனச்சுத்திகரிப்பு, பாரம்பரிய தொழில் பறிக்கப்படுதல், பள்ளிவாசல்கள் படுகொலை, வாழ்வெளி சுருங்குதல், தாம் அன்போடு வளர்த்த பிராணிகளைப் பிரிதல், வருடத்தில் ஓரிருமுறை வரும் பெருநாள்களைக்கூட மகிழ்ச்சியாக கொண்டாட முடியாத நிலை, பரஸ்பரம் தமது வாழ்வியல் தேவைகளின் நிமித்தம் நெருக்கமான உறவுகளை தம்மகத்தே கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ் முஸ்லிம் மக்கள் உறவுகளைத் துண்டிக்க நேரும் தருணங்கள், கலவரங்களில் இன, மத, மொழி பேதங்கள் இன்றி பாதிக்கப்படல், உட்படுகொலை, யுத்தத்தால் குழந்தைகள், பெண்களுக்கு ஏற்படும் மனநெருக்கடி, விடுதலை இயக்கங்களில் எழுந்த எதிர்ப்புக்குரல்களை பதிவு செய்தல், பலவந்த வெளியேற்றம், போக்குவரத்து துண்டிக்கப்படல், சொந்த ஊருக்கு திரும்பிச் செல்லும் போது அங்கு எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், ஆட்கடத்தல்கள், முஸ்லிம் சிவில் ஒழுங்குகளை இல்லாமலாக்குதல், அடையாளங்களை அழித்தல்,

குறுந்தேசிய வாதங்களால் எழுந்த அவலங்கள், எழுத்துச் சுதந்திரம் மறுக்கப்படல், கலவரத்தில் அநாதரவற்று நிற்கும் வயோதிப மாது, அரசியல் பௌத்தத்தின் மேலாதிக்கத்தால் மற்றமைகள் விளிம்புக்குத் தள்ளப்படல், பல்வேறு கனவுகளுடன் பயணத்தை ஆரம்பிக்கும் போது நிகழும் குண்டுவெடிப்புக்கள், போருக்குப் பிந்திய சூழலில் மீளவும் தொடங்கும் பேரினவாத குடியேற்றங்களும் மத அடையாளங்களை நிறுவுதலும் போன்ற பல பரிமாணங்களை இக்கதைகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இலங்கையின் இன முரண்பாட்டில் தோற்றுவாயாகக் கொள்ளப்படும் எண்பதுகளில் ஆரம்பித்த கலவரம் பற்றி பனிமலையும் பலவந்த வெளியேற்றம் அல்லது சொந்த நாட்டிலேயே அகதியாகும் நிலையை ஹனீபாவும் இரண்டு எருதுகளும், துயருறுதல், நிழல்களின் வடு ஆகிய கதைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. விருந்தினர் மீளக்குடியேறுவதற்காக செல்லும் போது எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளை கூறுகின்றது. நிலம் சார்ந்த வாழ்க்கை கொண்ட மக்களை அதிலிருந்து பிரிப்பதன் வலிகளையும் வேதனைகளையும் துணிச்சல், என்ட அல்லாஹ், ஆகிய கதைகளில் காணலாம். அரசியல் பௌத்தம், மற்றமைகளை மறுத்து நிற்கும் சேதிகளை மே புதுன்கே தேசய, சோனியனின் கதையின் தனிமை, குதர்க்கங்களின் பிதுக்கம், ஆகிய கதைகளில் காணலாம். வெள்ளைத் தொப்பி பற்றிய வேதனையுட்டும் அறிக்கை, எமது அடையாளத்தின் மீதான அழிப்பையும் வன்மத்தையும் குறியீட்டு மொழியில் சொல்கிறது.

இக்கதைகளில் முஸ்லிம் புனைகதை எழுத்துக்களின் பல்வகைமாதிரியான வளர்ச்சிப் போக்கையும் அடையாளம் காண முடிகிறது. குளங்கள், நிழல்களின் வடு, குதர்க்கங்களின் பிதுக்கம், சூன்யப் பெருவெளிக் கதைகள், சோனியனின் கதையின் தனிமை ஆகியன புனைவின் உச்சங்களாக இருக்கின்றன. யுத்தத்தால் நேரடிப்பாதிப்புக்குள்ளான எழுத்துக்களும் இத்தொகுப்பில் உண்டு. யுத்தத்திற்குப் பின்னால் மறைமுகமாகத் தொழிற்படும் கருத்தியல்கள், நுண் அதிகாரங்கள், அவற்றின் வலைப்பின்னல்கள் போன்றவற்றை இனங்கண்டு எழுதும் பிரதிகளும் இத்தொகுப்பில் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வின முரண்பாடு காலத்தில் எமது இலக்கிய பண்பாட்டு வெளியில் அறிமுகமாகிய நவீன, பின்நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் செல்வாக்கையும் அவற்றில் எமது படைப்பாளிகள் கவனம் செலுத்தியிருப்பதையும் படைப்புக்களைப் பார்க்கும் போது புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அப்பாதிப்பு பிரதியில் உடைப்புக்களையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

வன்முறை நம்மை நேரடியாகப் பாதித்த ஒன்றுதான். ஆனாலும் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகச்சிரமமான விடயங்கள் இந்த அழிப்புப் போருக்குப் பின்னால் புதைந்துகிடக்கிறது என்ற உண்மையையும் இந்த பிரதிகள் புனைவின் உச்சத்திற்குச் செல்வதற்கு காரணமாகலாம். தீவிரமாக யதார்த்தத்தைப் பிடித்துக் கொள்வதால் வரும் படைப்புச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காகத்தான் இவர்கள் இந்தப் புனைவின் உச்சங்களை நோக்கி செல்கின்றார்கள் போலும். அதீத புனைவுகளை நோக்கிச் செல்லும் போது யதார்த்தத்தின் பிடியை விட்டு அவர்கள் விலகிவிடுவது தெரிகிறது. கதை சொல்லி சிந்தனையால், அதன் ஆழத்தால் அடைந்த உச்சநிலைகளில் தனது இயல்பிலிருந்து பிறழ்ந்து இன்னொன்றாக ஆவதன் மூலம் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான். இலங்கையில் நடைபெற்ற போர், அவ்வளவு உக்கிரமானது. அதிலும் வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டுதான் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். எனவே இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட எல்லாப் பிரதிகளும் ஒன்றையொன்று நிரப்பிக் கொண்டும் ஒரு போர்க்கால நாவலின் அங்கங்களாக நகர்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஜனநாயக விழுமியங்கள் போற்றப்படும் ஒரு வெளியில் மட்டுமே சுதந்திரமாக எழுத முடியும். ஏனெனில் கதையாடுவது அல்லது ஒன்றைப் பேசுபொருளாக மாற்றுவது என்பது சுதந்திரத்தினை உறுதிப்படுத்துவதாகும். இந்தச் சுதந்திரம் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாக்கப்படும் போதே எதிர்ச் செயற்பாடு என்பது தவிர்க்க முடியாதென சார்தர் கூறுகின்றார். ஒரு கதை சொல்லி யாருக்காகக் கதையாடுகின்றான் என்பதிலிருந்தான் அவனது கதையாடலின் அரசியலை, அந்தக் கதையாடலின் சமூகச் சார்பின் முற்போக்கான தன்மையைத் தீர்மானிக்க முடியும் என்பது அவரது வாதமாகும்.

பல்வேறு வகையான உள்ளடுக்குகளையும் தளைகளையும் கொண்ட சமூகம் தன்னைத்தானே விடுதலை செய்து கொள்ள முன் விடுதலைப் போராட்டத்தில் குதிக்கும் போது மற்றமைகளின் அடையாளங்களை அழிப்பதற்கே முயற்சிக்கின்றன. அக்காலப்பிரிவில் எதிர்ப்பு உதிரியாக வெளிப்படுவதைப் போல கூட்டுச் செயற்பாடாகவும் அமைய முடியும். ஒரு மேலாதிக்கக் குழு மற்றமைகளை தனது கட்டுக்குள் கொண்டு வந்து அடக்கியாள முனைகிற போதுதான் எதிர்ப்பானது ஓர் இயங்கியலாக, எதிர் ஆற்றலாக மேலெழுகிறது. இதில் குறித்த சமூகத்தின் கூட்டு மனம் அதிலிருந்து மீள்வதற்கான ஒரு பண்பாட்டு ஆயுதமாக எதிர்க்கதையாடல் உருவாகிறது. இங்கு கதைப்பிரதிகள் எதிர்ப்பின் உச்சநிலை அடையும் போது கதைக்கு முன்னர் அளிக்கப்பட்ட சட்டகங்களை உடைத்துக் கொண்டு

எதிர்ப்பைக் கக்குவதைக் காணலாம். அதிகாரத்தையும் அடக்குமுறையையும் எதிர்ப்பதென்பது மற்றமையின் அதிகாரத்தை அந்த இடத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிடலாம் என்பதால் இக்கதையாடிகள் அரசியல் தத்துவார்த்தத்தைப் பேசாமல் புனைவெழுத்துக்களால் பேசுகிறார்கள்.

தமிழின் அதிகமான புனைகதைகள் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு வரலாற்றை கருத்தாக்கத்தின் மீது திணித்தோ அல்லது ஒழுங்குபடுத்துவதையோ செய்து வந்துள்ளது. இதனால் எமது கதைவெளி சுருக்கப்பட்டுவிட்டது என்ற விமர்சனக் குரல்களும் எழுந்து வருகின்றன. இந்த ஒழுங்குபடுத்தலால் மேலதிகச் சம்பவங்களாகவே கதைகளின் போக்கு மாறிவிட்டது. இதிலிருந்து விடுபடுகின்ற எத்தனங்களையும் பல் பரிமாணங்களை நோக்கிச் செல்வதையும் புனைவில் பின்னோக்கிப் பயணிப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இனமுரண்பாடுகாலத்தில் தேசிய அளவிலும் புலம்பெயர் சூழலிலும் இதழியல் கலாசாரமும் முனைப்புப் பெற்றிருந்தது. இக்காலப்பிரிவில் இனமுரண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் படைப்புக்களுக்காக மட்டுமே பல இதழ்கள் தோன்றி மறைந்ததுண்டு. அவற்றில் ஒரு தசாப்தத்திற்கு மேலாக மிகவும் காத்திரமான மாற்றுப்பத்திரிகையாக இயங்கிய இதழ்தான் சரிநிகராகும். இவ்விதழ் பல முஸ்லிம் எழுத்துச் செயல்பாட்டாளர்களுக்கு களம் கொடுத்தது. அப்போது பல சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. அதன் வரலாற்றுப் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது.

கமராவின் வருகை ஓவியத்தை சவாலுக்கு உள்ளாக்கியதைப் போல் சினிமாவின் வருகை நாவலைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டது எனலாம். இதைப் புரிந்துகொண்ட இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களும் முன்னைய கதை சொல்லல் முறைகளில் சலிப்படைந்தவர்களும் புதுப்புது கதையாடல் முயற்சிகளில் இயங்கத் தொடங்கிவிட்டனர். ஈழத்து தமிழ் பரப்பில் ராகவன், முரளிதரன், திசேரா, மலர்ச்செல்வன், கௌரிபாலன், மிஹாத், இமாம் அத்னான், ஷாஜகான் போன்றவர்களுடன் பெருவெளி, ஜீவநதி, மறுகா, புதியசொல் போன்ற இதழ்களின் கதையாடிகள் எனப் பலரும் கதைப்பிரதிகளை எடுத்துரைப்பதிலும் கருத்து நிலையிலும் புதிய சாத்தியங்களை எட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. இவ்வாறான புதிய கதையுருவாக்கங்கள் நிகழும் போது திறனாய்வு முறைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இனம், சாதி, மதம், தேசம், பாலினம் போன்ற அதிகாரங்கள் பதிந்துபோயிருக்கும் உடல்களைச் சுமந்து கொண்டு நாம் பயணிப்பதைப் போல நமது கதைப்பிரதிகளும் அவற்றை சுமந்தபடியே நிற்கின்றன. அவற்றைத் தொந்தரவு செய்யும்

விதமாக, இடையீடு செய்வதாக புதிய விமர்சன முறைகள் அல்லது வாசிப்பு முறைகளும் தலைகாட்டத் தொடங்கிவிட்டன. கதைப்பிரதியை ஆடுகளமாகக் கொண்டு பிரதிபலிப்பு உள்ளொளி கோட்பாடுகளில் இருந்து விலகி, பிரதியினுள் உள்ளுறைந்திருக்கும் வன்முறைகளை தோலுரிக்கின்ற விமர்சன வாசிப்பு முறைகளும் மனிதரல்லாத மற்றைமைகள் பிரதிக்குள் எவ்வாறு வைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை மிக நுண்ணிதாக ஆராயும் அளவுக்கு வளர்ந்து வருகின்றது.

சிந்திய ரத்தத்துக்கு தீர்வுகள் கிடைக்காமலே இங்கே மீண்டும் மீண்டும் இரத்தம் சிந்தப்படுகின்றது. இழப்பதற்கு ஏதுமில்லை என்றிருக்கும் போதே இந்த மண்ணில் மீண்டும் போர் வெடித்துவிடுகின்றது. போரை உருவாக்குபவர்கள் யார்? ஏன் உருவாக்குகிறார்கள்? ஈற்றில் போரின் துயரத்தை சுமப்பவர்கள் யார்? போர் வியாபாரிகள் தோற்றிருக்கிறார்களா? போன்ற பல கேள்விகளுக்கு இன்று எல்லோருக்கும் விடைகள் தெரியவாரம்பித்துவிட்டன. மனித மற்றைமைகள் இப்பிரதிக்குள் இரண்டாம் மூன்றாம் பிரஜைகளாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனால் தனிமைப்படுத்தலின் அரசியலையும் பொதுமைப்படுத்தலின் வன்மத்தையும் இங்கே காணலாம். இதனால் சோகம் கவிந்திருந்தாலும் சிரிப்பின் வெடிப்பொலிகளையும் கேட்க முடிகின்றது.

பல்லின சமூகங்களில் இருந்து அல்லது பல்பண்பாடுகளில் இருந்து ஒருமிக்கும் சிந்தனைகளும் அதற்கான நிகழ்த்துகைகளுமே போருக்குப் பிந்திய இன்றைய சூழலில் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன. கடந்த காலங்களில் சமூகங்களுக்கும், சமூகங்களுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் சிவில் நிறுவனங்களுக்கும் சிவில் நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் உரையாடல் நிகழவில்லை. முரண்பாடுகள் கூர்மையடைவதை தணிப்பதற்கும் மோதுகைகளை தவிர்ப்பதற்கும் உரையாடல் இன்றியமையாதது. மனித நேயம், கருணை, ஜீவகாருண்யம் போன்ற அறங்கள் முகிழ்க்கும் இக்கதைகள் அவ்வரையாடலுக்கு உதவக்கூடுமென்ற அவாவினாலேயே இவை தொகுப்பாகின்றன.

சகர்ஜாத் மரணத்தின் வாயிலிருந்து தன்னையும் தன்னைப் போன்ற பெண்களையும் காப்பாற்றுவதற்காக சொன்னவை தான் ஆயிரத்தோர் இரவுக் கதைகளாகும். கதையாடல் மூலம் மன்னித்தலை மனித மனங்களில் விதைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையினாலேயே அவள் ஒவ்வொரு இரவும் அம் மன்னனுக்கு கதை சொல்கிறாள். தனிமனிதர்களுக்கிடையில் மன்னிப்பு

என்று தொடங்கி சமூகங்களுக்கு மத்தியில் விரிவுபடக்கூடிய சாத்தியங்களும் உள்ளன. மன்னித்தல் என்பது மற்றவர்களை மட்டுமல்ல தன்னையும் சேர்த்துத்தான் என்று சொல்கிறார்கள் இக்கதையாடிகள். கதைகளை மீளவும் மீளவும் சொல்லும் போது அது மானுட நேயத்தை நோக்கியே நகர்கின்றது கதைகள் மாயப்புனைவுலகில் சஞ்சரிக்க வைக்கின்றன. கதைகள் நம்மை நாமே மீட்டெடுக்க உதவுகின்றன. கதைகள் நம்மை ஆறுதல்படுத்துகின்றன மொத்தத்தில் கதைகள் எமது காயங்களை ஆற்றுகின்றன.

இன முரண்பாடு கால முஸ்லிம் சிறுகதைகளை நூலாக தொகுக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தெரிவித்து இத்தொகுப்பு உருவாவதில் ஆர்வம் காட்டிய எஸ். நளீம், தமயந்தி, என். ஆத்மா, சயந்தன், வைதேகி நரேந்திரன் மற்றும் இம்தாத் ஆகியோருக்கும் நாம் கதைகளைத் தொகுக்கப்போகிறோம் எனத் தெரிவித்தபோது மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு எமக்கு ஒப்புதல் வழங்கிய அத்தனை கதாசிரியர்களுக்கும் ஒப்புதல் வாங்குவதில் உதவிய கவிஞர் சேரன் மற்றும் ரியாஸ் குரானா ஆகியோருக்கும் இத்தொகுப்பை வெளியிடுகிற ஆதிரை வெளியீட்டிற்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

03.03.2020

புன்னகையுடன்,
ஏ.பி.எம். இதரீஸ்

எம்.ஐ.எம். றஹப்

கிழக்கிலங்கை இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் வேருன்றிய மூத்த எழுத்தாளர் மருதூர்க் கொத்தனின் மகன். 'கனவும் மனிதன்' என்பது இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். சிற்றிதழ்கள் பலவற்றில் வெளியான இவரது விமர்சனக் கட்டுரைகள் தற்கால விமர்சனத்துறையின் வீரியமிக்க ஆக்கங்களாகும். 'பெருவெளி' சிற்றிதழின் ஆரம்பகால செயற்பாட்டாளராகவும் இருந்துள்ளார். ஈழத்து சிறுகதையாடல், பின்நவீனத்துவம் தொட்டு முஸ்லிம் தேச இலக்கியம் வரையிலான தெளிவானதொரு பார்வை அவரிடமிருந்தது. இவர் தனது 51 வயதில் இயற்கை எய்தினார்.

பனிமலை

எம்.ஐ.எம். றணப்

ஆற்றின் கரையோரம். குறுக்குப் பாலத்திற்கு மிக அருகில். கருஞ்சிவப்பில் அடர்ந்த மூங்கிற் புதர். புதருக்குக் குடை விரித்து சாமரம் வீசும் போதிமரம். ஓங்கி வளர்ந்து அகன்ற பிரமாண்டம் கொண்ட மரம். அதன் கீழே ஆற்றை நோக்கி புத்த முனியின் ஏகாந்த சம்மாரம். உலகில் அகிம்சை மனக்கண்ணில் விரிய பார்த்துப் பார்த்து பரவசம் கொண்டு கண்மூடி மௌனித்திருக்கும் சித்தார்த்த குமாரனின் சமாதி நிலை. பார்வை கொள்ளும் ஒரு கணத்தில் மனதில் கிளர்ச்சியை ஊட்டும் பரவசத்தைத் தவிர்க்கும் அசைவற்ற பாவம்.

ஆற்றில் தவழ்ந்து மேலெழும்பும் காற்று. போதி மரத்தின் இலை சிலுசிலுப்பு. அதில் மோதுண்ட வண்ணம் வானுயர்ந்த விகாரை. விகாரையின் தாழ்வாரம். அதனடியில் சித்தார்த்த முனியை வருசித்த பிக்குகளின் தொடர்மாடம். மாடத்தின் இரு தூண்களைத் தொடுத்துக் கட்டியபடி கொடிக்கயிறு. காவி வஸ்திரங்களை தாங்கியபடி ஆடிக்கொண்டு அது.

துறவிகள் மரணத்தைக் காத்துக் கொண்டு பிணி, மூப்புக் கொண்ட துறவிகள் தினம் முகம் வளித்துக் கொண்டதனால் உதட்டின் மேலும் நாடியிலும் பாசி நிறம் கொண்ட துறவிகள். அம்மாவின் முகம் நினைத்து ஏக்கத்தை ஏந்திக் கொண்ட துறவிகள். வீட்டுத் தோழர்களும் தோழிகளும் உலாவர பழந்தின்னி வெளவால்களின் நட்பினை இன்னும் மறவாத எப்போதும் பால்வடியும் முகத்தோடு சின்னத் துறவிகளின் முடி சிரைத்த தலைகள்.

மலர்க் கூடைகளைப் பரப்பிக் கொண்டு பெட்டிக் கடைகள், விகாரை வாசலை களை கொண்டதாக்கி வெண்மையும் மஞ்சளுமாக கூடை நிறையப் பூக்கள். மனசுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற காட்சி. மாதத்தில் வரும் பெளர்ணமி நாட்கள் ரம்மியத்தையும் பவுத்திரத்தையும் சுமந்து கொண்டு விளங்கும் விகாரை.

தெற்கில் மலைச்சரிவில் அடியில் ரயில் நிலையம். கிழக்கு நோக்கி நகரமாட்டாத மட்டோடு முடிவுறும் தண்டவாளங்கள் தினமும் காலை மாலைகளில் வந்தடையும். மேற்கிருந்தும் புறப்பட்டு வரும் வண்டிகள் மேகக்கூட்டங்களை ஊடறுத்து சில்லென்ற பயங்கர இரைச்சலுடன் சுரங்கப் பாதைகளில் புதையுண்டு எழும் வண்டிகள். ஊவாவின் வனப்பைத் தரிசித்து வரும் வண்டிகள். ரயில் நிலையங்களில் ஜீனியஸ் மலர்களையும் பாபடாஸ் பூக்களையும் கண்ட களிப்பில் வரும் வண்டிகள். டீசல் கசிவில் வழுக்கி ஓடும் நீர்த்துளித் தாரைகள் போர்த்தபடி வந்து நிற்கும் வண்டிகள். சூடுபரவி பனிப்புகார்கள் கலையும் கணங்களில் வந்து நிற்கும் வண்டிகள். சூடு தணிந்து பனிப்புகார் கூடும் வேளையில் வந்து நிற்கும் வண்டிகள்.

ரயில் வரும் தறுவாயும் ரயில் ஏறும் தறுவாயும் நிலையம் கலகலப்புக் கொண்டு நிற்கும். சிங்களமும் தமிழும் காற்றில் கலந்து ஆற்றில் தவழும் போதி முனிவனின் மோனத்தில் புதைந்து மேலெழுந்து போதி மரத்தில் பட்டு கலகலத்து மகிழும். வானுயர்ந்த காற்றில் கலந்த பாஷைகள் சித்தார்த்தனுக்கு உவகை கொண்ட விசயங்கள். ரயில் நிலையத்தில் தொடங்கும். பள்ள வீதி, பள்ளிவாசல், பாலம், விகாரை, தியேட்டர், முருகன் கோயில் என வந்து தேவாலயத்தில் முடிவுறும் பள்ளிவீதி. வீதியின் இரு மருங்கும் கடைகள். பொடிபண்டா பேக்கரி, அம்பாள் சைவ ஹோட்டல், முஸ்லிம் சாப்பாட்டுக் கடை என இத்தியாதி. சுதுமெனிக்கையை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்ட நாடார் முதலாளி. சுந்தரலிங்கம் மாஸ்டர் பெண்சாதி பெளசியா டீச்சர். கசாப்புக் கடைக்காரனில் காதல் கொண்டு அவனோடு வந்துவிட்ட அவனே உலகம் என்று உதைபட்டுக் கொண்டு வாழும் புஞ்சிமெனிக்கே. கலியாணம் முடித்து அடுத்த வருடமே சீக்காளியான சக்கரியாவுக்கு மலம் சலம்

அள்ளிக் காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கும் பொட்டு. ராலகாமியோடு ஓடிப்போய் சொத்துச் சுகத்துடன் வாழும் சியானா பேகம். சிங்களத்தில் பெண்ணெடுத்து வாழும் சிவா டொக்டர் எல்லாமே பள்ள வீதிக்கு அழகு.

ஏகாந்த சம்மாரத்தில் இருந்து கொண்டு மக்களின் வனப்பையும் வாழ்வையும் காண்பதும் மகிழ்வதுமாய் சித்தார்த்தன். உலகு அவன் பார்வைக்குள் அடங்கி பிரபஞ்ச ஒளியை நோக்கியதாக தன் போதனை ஜெயம் கொண்ட களிப்பில் புத்தன்.

பனிப்புகார் வேளையில் மாலையாகிக் கொண்டு வரும் விருட்சங்கள் அமைதி கொண்டு பனித்துளிகளைச் சுமந்தபடி இலைகள். பனிப்புகாருக்குள் அழிந்து, மின் விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் புகைந்து எழும் மூட்டத்துள் புகுந்து கலக்கும் பண ஒலி பரவும் பனிமூட்டத்தை தடவிக் கொண்டு அலையும் பள்ளிவாசல் பாங்கொலிகள். யூப்கலிஸ்ட் மரங்களின் இலைகளைத் தழுவிக் கொள்ளும் மாதா கோயில் மணியோசை. சூடுங்காட்டி சுடர்விட்டெழும் கற்பூர வாசனை நிறைந்தபடி முருகன் சந்நிதானம்.

நிஷ்டை கலைந்தெழுந்த புத்தனுக்கு பூரித்த சந்தோசம். வஸ்திரத்தைக் களைந்து ஆற்றில் குளிக்க ஆசை. படியிறங்கி பாதத்தைத் தொட்ட வேளை சில்லென்ற சீதளம். உடலெங்கும் புகுந்து ஆற்றில் கரைந்தது மைத்திரி புத்தனின் சர்வாங்கம்.

மலைகள் சூழ அகன்று, பரந்த சமநிலம். சமதரையின் ஓரத்தே தெற்காக ஓடும் ஆறு. மேற்கிருந்து துள்ளிக் குதித்து கிழக்கு நோக்கித் தவழும் ஆறு. ஒரு மைல் தொலை கடந்ததும் வடக்கு இறங்கி ஓடும் ஆறு. இரு புறமும் உயர்ந்து நீர் நோக்கித் தாழ்ந்த மூங்கில் புதர்கள் அணிவகுக்கும் ஆறு. குறுக்குப் பாலத்தின் கீழே முருங்கை நீளத்திற்கு நீண்ட வீட்டுத் திண்ணையை ஒத்த பாறைகள் மீது சலசலத்துப் புரளும் ஆறு. மிகுந்த வெயிற் பொழுதில் பழிங்கு போல தணிந்து ஊரும் ஆறு. மேற்கில் மழை தொடங்கப் பெருக்கெடுத்துப் பிரவாகிக்கும் ஆறு. சுரிகலந்து கிறவல் வண்ணத்தில் நுரைத்துப் பொங்கும் ஆறு. துள்ளலுடன் அள்ளுபட்டு நீர்ச்சுழிகளில் புதைந்து தாண்டு நிமிர்ந்து பின் மிதக்கும் மரங்களும் மட்டைகளும் சுமக்கும் ஆறு.

கருப்பட்டிச் சாலைகளுக்கு நீர் மொள்ளும் பெருங்குழாய்கள் இடைமறிக்கும் ஆறு. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பாலத்தடி கூடும் சந்தைக் கழிவுகளை அள்ளிக் கொண்டோடும் ஆறு. குடிக்க, குளிக்க, துவைக்க அனைத்திற்கும் உதவும் ஆறு.

ஈரம் சொட்டச் சொட்ட அங்க வஸ்திரத்தைப் போர்த்திக் கொண்டான் புத்த முனி. கூதலும் குளிரும் கலந்த கதகதப்பில் ஊவாவும் உலகும் அதனூடே விரியும் பிரபஞ்சமும் ஆற்றைக் கடந்து சுவடுடுத்து மலைக்குத்தாவி உயர்ந்தான் முனி.

தேயிலைச் செடிகள் படர்ந்து நிறைந்த சாரல் கொண்ட மலைகள். ஒன்றை ஒன்று தொட்டுத் தடவி நெகிழ்ந்து புணரும் மலைகள். அலை அலையாய் பள்ளங்கள் பரவி, சிறு தொலைவில் தடித்துப் பின் புடைத்து எழும்பும் மலைகள். புடைப்பில் சிறு மேட்டுடன் குனிந்த பார்வையில் செங்குத்தாய் கீழிறங்கும் விளிம்பு கொண்ட மலைகள். தொலைவில் மேகத்தைத் தொடும் புகை எழுப்பும் ஆலைகள் அணிசேர்க்கும் மலைகள். ஏறு பள்ளத்தில் தொடங்கி வளைந்து சென்று உச்சியைத் தொடும் பாதைகள் சூழ்ந்த மலைகள். இரு கண்களினதும் பார்வைக்குள் விசாலமும் பரப்புமாக வியாபித்து நிற்கும் மலைகள். பார்வை கொள்ளும் மட்டும் தேயிலைப் புதர்கள் அடர்ந்து கிடக்க திடீரென மேலெழும்பி கவனத்தை ஈர்த்து மூக்கு நுனியை உராய்ந்தபடி பார்வை உயரும் உயர் மரக்காடுகள் நிரம்பிய மலைகள். சில்லென்ற குளிர்ச்சியுடன் காற்றில் பனிக்கும் நீர்த்துளிகள் தருகின்ற சலசலத்து விழும் அருவிகள். ஊற்றெடுக்கும் மலைகள். பாதையின் இரு மருங்கும் கண்களைக் கொள்ளையிட்டு, மனசில் கிளர்ச்சியை வரவிக்கும் மஞ்சள் பூஞ்செடிகள் வாழும் மலைகள். திரண்ட பனிமூட்டங்கள் மோதி சீதளத்தை ஊட்டி, உடலைப் புல்லரிக்கச் செய்கின்ற மலைகள். எங்கும் மலைகள். எதிலும் மலைகள். பொங்கும் மலைகள். புணரும் மலைகள். உயரும் பார்வை கொள்கின்ற இடமெல்லாம் மலைகள்.

ஆடிமாதப் பெளர்ணமியில் ஒளிபட்ட இடமெல்லாம் புத்தன் மனசுக்கு உவப்பான முழு நிலா இரவு. பவுத்திரம் கொண்டு மிளிரும் விகாரை. நிறைய வரும் பெண்கள். வெள்ளைச் சீலை

உடுத்தி எண்ணை கொண்டு தீபம் கொழுத்தும் பெண்கள். சட்டையும் துண்டும் கட்டிக் கொண்ட சின்னப் பெண்கள். எல்லோரும் கையில் பூத்தட்டை ஏந்திக் கொண்டு வருவார்கள். போதி முனிவனின் பாதங்களில் மலர்களைக் குவித்து முழந்தாளிட்டுக் கிடப்பார்கள்.

ஓடும் ஆற்றின் சலசலப்பு. போதி விருட்சத்தில் ஆடும் இலைகளின் சிலுசிலுப்பு. மலைகளில் எதிரொலித்து காதுகளில் சங்கமமாகும் பண ஒலிகள். பூரண நிலாக் காய்ந்து கொண்டிருக்க போதி மரத்தைத் தடவி சிலுசிலுத்து ஓடி ஆற்றில் பட்டதும் சிலிர்க்கும் காற்று. நள்ளிரவில் படியத்தொடங்கி விடியும் வரை குளிரும் கூதல். கூதல் வேளையில் கண் துஞ்சாது விழித்தபடி பண ஓதும் பிக்குகள். எப்போதும் தன்னை சித்தார்த்த குமாரனாய் உருவகித்துப் பெருமிதம் கொள்ளும் மூத்த பிக்கு.

புத்தன் கண்விழித்த போது ஆடிமாத முன்னிரவில் ஒரு நாள் அலங்காரத்தேர் ஊர்ந்து செல்ல இழுத்த வண்ணம் பக்தர்கள். அலங்காரத்தேர் ஏறி நகர் வலம் வந்து கொண்டிருந்தான் முருகன். கும்பம் வைத்து கற்பூரம் கொழுத்தி தெரு முழுக்கச் சனங்கள். சனூபா பேகமும் மல்காந்தியும் சரஸ்வதி கொடுத்த கற்கண்டை நினைத்துக் கொண்டார்கள். என்ன ஆர்ப்பாட்டமான தேர்வருகை. வியப்பும் மகிழ்வும் போதி சத்துவனுக்கு உண்டாயிற்று. ஆனந்தம் மனதில் களிபுரள மீண்டும் மோனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

தங்கட சாதியில் பெண் கொண்டதற்காக சிவாவின் ஆணுடம்பை வெட்ட மீன்கடை லொக்குபண்டா தலைமையில் பெரும் கும்பல் தலைக்கேறிய நிறை போதையும் கையில் மீன்வெட்டுக் கத்திகளுமாக சிவா டொக்டரின் வீட்டைத் தட்டிய வண்ணம் கும்பல்.

தன்முன்னாலேயே தன் மனைவி மானபங்கம் செய்யப்பட்டதைக் காணவேண்டியதாயிற்று. சுந்தரலிங்கம் மாஸ்டருக்கு. மனைவியைத் துவம்சம் செய்தவர்கள் தன்னைக் கொல்லாது விட்ட பாவம் மனசை அழுத்தியது சுந்தரலிங்கத்திற்கு. பௌசியாவுக்கு ஆறுதல் கூற சுந்தரலிங்கம் இருக்கவில்லை. சுருக்கிட்டு தானே மாண்டு போனார்.

என்ன அவலம். தன்னோடு மறியல்கடை சந்தியில் அந்தியானதும் கட்டுச் சம்பலும் ஆப்பையும் தின்னும் நண்பர்களால் நாடார் முதலாளியின் இளைய மகன் பரிகாசம் செய்யப்பட்டான். பாஹயாய்... பாஹயாய் வார்த்தை கொண்டு குணே கேலி செய்தான். இத்தனைக்கும் குணேயும் அவனும் ஒரே வகுப்பு மாணவர்கள்.

புச்சர் கடை சேகு நானா ஜிஹாதுக்குப் போய் வெற்றி கொண்டு கனிமத்துப் பொருட்களுடன் வீடு வந்தான். முத்திய வெறியும் ஒரு கோணி நிறையப் பொருட்களுமாக வந்தான். வழமையான வசைபாடி புஞ்சிமெனிக்கேக்கு அன்று அவன் உதைக்கவில்லை. புச்சர் கடை சம்பாத்தியத்தில் தன் தாம்பத்திய வாழ்விலே மெனிக்கேயிக்கு வாங்கிக் கொடுத்திராத பண்டங்களைக் கொண்டு வந்திட்ட பெருமை சேகுநானாவுக்கு. நானாவின் துப்புக்கெட்ட தனத்தை மெனிக்கே தூசித்தாள். மனதில் பொங்கி வரும் ஆத்திரத்தைக் காட்டி வசைபாடினாள் அவனோடு இத்தனை காலமும் அடிபட்டுக் கொண்டு வாழ்ந்ததன் சாரமே பொய்யாக எண்ணி பெருமூச்சுவிட்டாள். சேகு கொண்டு வந்த பொருட்களைத் தீயிட்டுக் கொழுத்தினாள். சருவச் சட்டியில் கிடந்த பொலஸ்காயை எடுத்து அவனுக்கு மொத்தினாள். இது வரையும் அவளை இக்கோலம் காணாத சேகு வியப்பும் பயமும் கலந்து ‘மெனிக்கே... மகே மெனிக்கே’ என்று கத்தி போதை இறங்கி பின் பெரு மௌனமானான்.

சக்கரியாவுக்கு ஏலாதானே. நீங்கள் நமக்கு சப்போர்ட் தாரதானே... பொட்டு நீங்க மிச்சம் நல்லம். கதைக்கும் சோமரத்தின பொட்டைத் தொட்டு ஆசை தீர்க்கப் பார்த்தான். கிழிந்த மேற்சட்டையுடன் ஓடிவந்த பொட்டு சகலதையும் சொல்லி அழுதாள். சீக்காளி சக்கரியா தம்பிமாரும் தாத்தா பிள்ளைகளும் சோமரத்தினாவை துரத்திக் கொண்டோடி பிங்கிக்கருகில் பந்தாடினார்கள். ‘மகே அம்மே... ஹகண்ட எபா...’ சோம ரத்தினவின் அபயக்குரல் பொட்டுக்கு கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. சில கணங்களின் பின், அவனை நினைத்து தானே சிரித்துக் கொண்டாள் பொட்டு.

சியானா பேகம் எக்காளமிட்டு சிரித்தாள். தன் கணவனுக்கு வியாபாரப் போட்டியாளன் லீலா டெக்ஸ்டைல்ஸ் தீப்பற்றி கொழுந்துவிட்டெரிந்த புகையில் துணிவாடை மணம் விளைந்து சியானாவின் மனதில் திகட்டியது. ஊ... ராலகாமியை கட்டிப்பிடித்து முத்தினாள் பேகம்.

முஸ்லிம் ஹோட்டல் சஹீட் நானா தெருச் சண்டியனாய் இருந்து ஹோட்டல் உரிமையானவன். துணிச்சல் மிக்கவன். அம்பாள் ஹோட்டலை தீயிட வந்த கும்பலை தன் வாய்ச்சவடலாலே ஓட்டம் காட்டினான். பின், நல்லிரவில் உழுந்து மூட்டைகளையும் பருப்பு மூட்டைகளையும் அவனே தனியனாய் நின்று தன் கடைக்கு மாற்றிக் கொண்டான். முருகன் கோயில் தங்கச் சிலை எதிர்க்கடை பேக்கரி அடுப்புச் சாம்பலில் புதையுண்டு கிடந்ததாம். பேக்கரி பொடி பண்டா பின் இரு நாட்களில் பாணசுடத் தொடங்கினான்.

எல்லாம் நடந்து முடிந்தாயிற்று. ஜூலை மாதத்தின் கடைசிப் பத்தில் பின்னிரு நாட்களில் எல்லாம் நடந்தாயிற்று. சூழவர சரிந்துயர்ந்த கொழுந்து படர் மலைப் படுக்கைகள் சாட்சி சொல்ல எல்லாம் நடந்தாயிற்று. பனி மூட்டம் கவியும் மலைகளில் புகைமூட்டம் படர்ந்து போயிற்று. கொழுந்து விட்டெரிந்த தீ நாக்குகள் அடங்கி புகைமூட்டம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

வழமையான எதுவுமே இல்லாது சோபை குலைந்து கிடந்தது பூமி. மரண அபாயத்திலிருந்து தப்பிய தெம்புடன் முகாம் முழுக்கச் சனங்கள். துவம்சம் நடந்து வெறியாட்டம் முடிந்த தறுவாயில் ஒலிபெருக்கி வாகனம் நகர்வலம் வந்தது. சுற்றிப்படர்ந்த தேயிலைக்காட்டை ஒலிபெருக்கி முட்டி மோதியதும் புதர்களின் மறைவில் இருந்து எழுந்தார்கள். பலவந்தமாய் முலை கசக்கப்பட்ட பேச்சி பீதியுடன் அப்பாவைப் பின்தொடர்ந்தாள். அழுபிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்த மரியாயி சின்னவளைக் கைப்பிடியில் தாங்கிக் கொண்டாள். முனியாண்டியும் பழனியும் பனிக்கு வெடித்த சிராய்ப்புகளுடன் மலையிறங்கி வந்தார்கள்.

அகதிமுகாம் பொறுப்பாளரைக் கூட்டிவந்து மோதின் அப்பா பள்ளிவாசல் களஞ்சிய அறையைத் திறந்துவிட்டார். ஊறுகாய்ப்

பொட்டலமாக களஞ்சிய அறை நாசி சுருங்கும் துர்வாடை வீச்சம் வீச வீரசாமி பாக்கியன், பீடாக்கடை துரை... இது போல பலநூறு சனங்கள். ஹஜ்ஜுக்குப் போய்வந்த தெம்பு போல மோதின் அப்பா சந்தோசம் கொண்டார். எல்லாம் நடந்து பத்தாவது நாள் பீதி, பரபரப்பு, தீவைப்பு, கடையுடைப்பு, உயிர்க்கொலை, சூறையாடல், பெண்துவம்சம் எல்லாமும் நடந்து பத்தாவது நாள்.

மோனம் கலைந்த கௌத்தமனுக்கே பேரதிர்ச்சி. தான் காண்பது தன் பாதம்பட்ட பூவுலகா என்கின்ற பரிதாப நிலை. மீண்டும் ஒரு கலிங்கத்துப் போரைக் காண்கின்ற காட்சி. மனத்தில் ஆற்றாமை. தன்னை மீறி சகலதும் நடந்துவிட்ட பச்சாதாபம். குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். கலிங்கத்தின் முடிவில் ஆசுவாசம் கொள்ளாத குற்றவுணர்வு குதிக்கின்ற அசோகனைக் காணாது கண்கலங்கினான்.

மேற்கில் திடீரெனப் பரவி மேகக்கூட்டங்களோடு வானம் திரண்ட புகார்கள் மோதிப்புணர்கையில் பெரும் சத்தத்துடன் விழுந்த மழைப்பழங்கள்.

ஓவென்ற பேரிரைச்சலுடன் நீர்ப்பிரவாகம். துள்ளிக்குதித்து கிழக்கு நோக்கித் தாவும் பேராறு. இருபுறமும் நீர் நோக்கித் தாழ்ந்த மூங்கில் புதர்களை வாரி இழுத்துக் கொண்டோடும் ஆறு. குறுக்குப் பாலத்தின் சிலிப்பர் கட்டைகளை புரட்டிவிட்டுக் கொண்டோடும் ஆறு. கரிகலந்து கிறவல் வண்ணத்தில் நுரைத்துப் பொங்கும் ஆறு. பொங்கலுடன் அள்ளப்பட்டு நீர்ச்சுழிகளில் புதைந்து, தாண்டு, நிமிர்ந்து பின் மிதக்கும் பிணங்களைச் சுமந்தபடி ஆறு. புத்தனின் கண்ணீர்த்துளிகள் பெருக்கிய அருவியை இணைத்துக் கொண்டபடி ஆறு. மழையில் நனைந்த சாம்பல் நீரை சேர்த்துக் கொண்டபடி ஆறு.

■ மூன்றாவது மனிதன், இதழ் 6

குமார்மூர்த்தி

புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களிடையே முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கதாசிரியராக பரிமாணம் பெற்றவர். கனடாவில் வாழ்ந்து மறைந்த இவர் அங்கிருந்து வெளிவரும் 'காலம்' இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவினரும் பணியாற்றியுள்ளார். 'முகம் தேடும் மணிதன்' (1995) என்பது இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியாகும். இவர் மறைந்ததற்குப் பின்னர் 2002 இல் அவர் எழுதிய 25 சிறுகதைகளின் ஒட்டுமொத்த தொகுப்பான 'குமார்மூர்த்தி கதைகள்' வெளிவந்துள்ளது.

ஹனீபாவும் இரண்டு எருதுகளும்

குமார்மூர்த்தி

ஆனமட்டும் அடித்தொண்டையை முன்னுக்கு எடுத்து உச்சஸ்தாயியில் அலறியது வெள்ளையன். திடுக்கிட்டு வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு வந்து பார்த்தார் ஹனீபா. தொழுவத்தில் வெள்ளையன் விழுந்து கிடந்தது. மெல்லிய நிலா வெளிச்சத்தில் அதன் கண்கள் பிரண்டு பிரண்டு வந்தன. பின்னங்கால்களை வெட்டி வெட்டி இழுத்தது. ஒரு கணம் திகைத்துப் போனார். பின்பு சுற்றி சுற்றி ஓடிவந்தார். அவருக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. வீட்டுக்குள் ஓடி மின்மினிப் பூச்சி போல் இருந்த லாந்தரை தூண்டிவிட்டார். அது 'பளக்' என ஓசை எழுப்பிவிட்டு கண்களை கூச அடித்தது. எடுத்து வந்து மறுபடியும் பார்த்தார். வெள்ளையன் அப்படியேதான் கிடந்தது. அக்கம் பக்கத்தில் எந்த ஒரு அரவமும் இல்லை. சுட்டியன் காதிரண்டையும் உயர்த்தி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது. வெள்ளையன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து தாடையைத் தடவிவிட்டார். அதன் தலையைத் தூக்கி நிமிர்த்துவதற்கு முயன்று பார்த்தார். முடியவில்லை. வீட்டைப் பார்த்து சத்தம் போட்டார். மனைவி ஏற்கனவே வாசலைத்தாண்டி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து தூக்கி நிறுத்த முயன்றனர். ஒரு வழியாக நந்தி மாதிரி வெள்ளையன் உட்கார்ந்து விட்டது. வாயில் கொஞ்சம் வெள்ளை நுரை தள்ளியிருந்தது. அதைக் கண்டதும் அவருக்கு உடம்பு லேசாக நடுங்கியது. கண்களில் நீர் முட்டியது. முடிந்த மட்டும் அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை கோர்வையாக்கிப் பார்த்தார். எல்லாமே வழமையாகத்தான் இருந்தது. அந்த ஒரு

கிழமையாகவே மணியத்தின் நெற்காணியில்தான் வேலை. உழவு, மறுப்பு, கலக்கல் எல்லாமே இந்த வெள்ளையனும் சுட்டியனும் தான். இன்று நேற்றல்ல. பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வருவது. ஹனீபா வயலுக்குள் கால் வைத்துவிட்டார் என்றால் போதும். மணியம் அந்தப் பக்கத்துக்கும் போக மாட்டார். வெற்றிலை பாக்கு தொடங்கி விதை நெல்லு வரை சக வேலையாட்களிடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு ஆசுவாசமாக உட்கார்ந்திருப்பார். அல்லது வேறு சோலி பார்க்கப் போய்விடுவார். ஹனீபா இம்மி பிசகாமல் காரியம் ஆற்றக்கூடியவர். சொந்த வேலையைப் போலவே நேரம் காலம் பார்க்க மாட்டார். மணியத்தின் வேலை முடியுமட்டும் வேறு எங்கும் போக விருப்பப்பட மாட்டார். எல்லாம் முடிந்து இன்னும் ஒரு நாள் பாக்கி இருந்தது.

வெள்ளையன் இப்படிப் படுத்துக் கொண்டது என்ற வருத்தம் ஒருபுறம். மறுபுறத்தில் மணியத்தின் வேலை முடியவில்லையே என்ற கவலை அவருக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. மெல்லிய சுடுநீரில் கொஞ்சம் உப்பைக் கரைத்து வரச்சொல்லிவிட்டு வெள்ளையன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து விட்டார். ஆசுவாச மிகுதியால் அதை ஒரு முறை கட்டியணைத்துக் கொண்டார். இயலாத நிலையிலும் தலையை மெதுவாக ஆட்டியது அது.

பிறந்ததிலிருந்து வெள்ளையனுக்கு ஹனீபாவைத் தெரியும். எல்லாமே அதுக்கு அவர்தான் என்பது கூடத் தெரியும். அதனால் எப்போதும் ஒரு கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்ட நன்றியுணர்வு அதனிடம் குடிகொண்டிருக்கும் பிறந்தவுடனேயே தாய்ப்பசு இறந்துவிட்டது. சீக்காளியாகிப் போன வெள்ளையன் கடைசிக் கையாக ஹனீபாவிடம் வந்து சேர்ந்த போது நாளையோ மறுநாளோ இறந்துவிடும் போல் இருந்தது. பிள்ளை மாதிரிப் பார்த்தார். மனைவிகூட முணுமுணுத்துக் கொண்டார். இருந்தும் அதற்கு வேண்டிய வைத்தியம் எல்லாம் செய்து உயிர்கொடுத்து விட்டார். வீட்டைச் சுற்றிச்சுற்றியே வரும் குழந்தைகளோடு விளையாடும் காளையான பின்பும்கூட அதன் குணங்களில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. யாராவது புல்லைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வருவார்கள் என்று வாசலைப் பார்த்தபடியே நிற்கும். வெறுங்கையோடு வந்தால் ஓடிவந்து செல்லமாக முட்டும்.

வெளியில் போனாலும் அதிக தூரம் போகாது. வெள்ளையன் என்றால் போதும் ஓட்டமாக வந்துவிடும். வெள்ளை என்றால் பால் வெள்ளை. ஒரு மறு கிடையாது. சோப்புப் போட்டுக் குளிப்பாட்டி விட்டுப் பார்த்தால் தும்மைப் பூ மாதிரி பளபளப்பாக இருக்கும்.

தற்செயலாகத்தான் சுட்டியன் அவர் கண்களில் பட்டது. வெள்ளையனுக்கு ஏற்ற ஜோடி என்பதை அவர் உடனே கண்டுகொண்டார். வாங்குவதற்குக்கூட அவருக்கு கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஹனீபா ஒன்றும் வசதியானவர் இல்லை. அன்றாடம் காய்ச்சிதான். ஆனால் கஷ்ட ஜீவனம் ஒன்றும் கிடையாது. அவருக்கு மாதம் முப்பது நாளும் வேலை இருந்து கொண்டே இருக்கும். நல்ல வயல்வேலைக்காரன் என்று பெயர் எடுத்தவர். நெடுநெடு என்று வளர்ந்த தோற்றமும் திடகாத்திரமான உடல்வாகும் உண்டு. தலை நரைக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. வாய் நிறைய வெற்றிலை போட்டுக் கொள்வார். காலைத் தொழுகையை ஒரு நாளும் தவறவிடமாட்டார். அதைவிட பள்ளிவாசல் நிருவாகத்திலும் பங்கெடுத்துக் கொள்பவர். அவர் மட்டுமல்ல, தலைமுறை தலைமுறையாக நடந்துவரும் கருமம் அது. புலனுக்கு அப்பாற்பட்டு நியதியாகிப் போன விடயம். தனது கடமைதான் வாரிசுகளுக்கு பிரதிஷ்டம் பண்ணுவது என்ற ஆதாரக்கோட்பாட்டோடு தொடர்பு கிடையாது.

சோடாப் போத்தலுக்குள் விட்டிருந்த உப்பு நீரை மோவாயை உயர்த்தி மிகப் பக்குவமாக போத்தல் வாயை அதன் வாய்க்குள் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். சடசடவென அவ்வளவு உப்பு நீரும் உள்ளே இறங்கிவிட்டது. அவருக்கு மனது கொஞ்சம் நிர்மலமாகி நம்பிக்கை பிறந்தது. மனைவியைப் பார்த்து தேநீர் போட்டுக்கொண்டு வரச்சொல்லிவிட்டு வெள்ளையனுக்குப் பக்கத்துத் தூணோடு உட்கார்ந்துவிட்டார்.

ஒரு உடன்பிறப்பின் மேல் வைத்திருக்கும் பாசம் போல்தான் அவருக்கு வெள்ளையன் மேல் பாசம். ஒவ்வொரு பேச்சிலும் அது தொனிக்கும். ஒரு நாளும் ஓங்கி அடிக்க மாட்டார். கோபம் வந்தால் அதட்டினாலே போதும். மனம் அறிந்து வேலை செய்யும். கழுத்து மணியை ஒரு தடவை ஆட்டிவிட்டு நடையை

எட்டிப்போடும். சுட்டியனுக்கு மட்டும் சில வேலைகளில் அடிவிழும். அதுக்கு கொஞ்சம் முரண்டுபிடிக்கும் சுபாவமும் உண்டு. வேலை முடிந்து இரண்டுக்கும் குளிப்பாட்டி கரையில் விட்டு விட்டுத்தான் அவர் குளிப்பார். சுட்டியன் விறுவிறு என்று வீட்டுக்கு வந்துவிடும். வெள்ளையன் நின்று அவரைக் கூட்டிக் கொண்டுதான் வரும். வழியில் மரிக்காயர் கடையில் வெற்றிலை பாக்கு வாங்கிவிட்டு கொஞ்சம் அதிகமாக நின்று கதைத்துவிட்டால் போதும். பிட்டத்தில் லேசாக நின்று முட்டி ஞாபகப்படுத்தும். 'அவனுக்குப் பசி' என்று விட்டு புறப்பட்டுவிடுவார் ஹனீபா.

இப்படித்தான் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் மாலை மழை லேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. குளிர்காற்று வெடவெடத்தது. மின்னலும் முழக்கமுமாக வானம் கனத்திருந்தது. தொழுவத்தில் எருதுகளைக் கட்டிவிட்டு வைக்கோலும் பரப்பிவிட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டார். நடுச்சாமத்தில் கத்தல் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்து வந்து பார்த்தார். காற்று பலமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. சுற்றி நின்ற தென்னைகள் எல்லாம் பேயாட்டம் போட்டன. மழையும் பலமாக இருந்தது. மீண்டும் நாலைந்து தடவை வெள்ளையன் திமிறித்திமிறி அலறியது. ஆவேசப்பட்டு மூசியது. இந்த அமளியில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் விழித்துக் கொண்டு வெளியில் வந்துவிட்டனர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பக்கத்தில் நின்ற தென்னை, சடசடவென முறிந்து வீட்டுக்கூரை மேல் விழுந்துவிட்டது. எல்லோரும் வாயடைத்துப் போய் வெள்ளையனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டனர்.

இருந்த இடத்திலிருந்து நகர்ந்து வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தார். மறைத்துக்கொண்ட மேகங்கள் ஊடாக நிலவு மங்கலாகத் தெரிந்தது. இன்று எத்தனையாம் பிறையாக இருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தார். ஞாபகத்திற்கு வர மறுத்தது. விடிவதற்குக் கொஞ்ச நேரம்தான் என்று யூகித்துக் கொண்டார். புதிதாக கூவவே வெளிக்கிட்ட சேவலின் குரல் அபஸ்வரமாக வந்து ஒலித்தது. தூரத்தே ஒரு நாயின் ஊழையும் அவலமாக ஒலித்து தேய்ந்து போனது. என்ன விபரீதமோ என்று அவர் மனம் துணுக்குற்றது. பட்டணத்தில் வேலை செய்யும்

அவரது மகனைப் பற்றி ஒரு கணம் நினைத்துக் கொண்டார். எந்த நேரமும் இராணுவம் கண்ட மேனிக்கு சுடுவார்களாம் என்று கடிதம் போட்டிருந்தான். அப்படியொன்றும் நடக்கக்கூடாது என்று மனம் ஸ்தூலமாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டது. ‘இன்ஷா அல்லாஹ்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு பள்ளிவாசலைப் பார்த்தார். அது அவர் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

மனைவி கொண்டு வந்த தேனீரை அவசரமாகக் குடித்துவிட்டு சோர்ந்து கிடந்த வெள்ளையனை மீண்டும் இருவருமாகத் தூக்கி நிறுத்தினர். அது மறுபடியும் நந்தி மாதிரி உட்கார்ந்து விட்டது. கொர்...கொர்... என்று மூச்சுவிடுவதற்கும் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மூக்கில் இருந்த நுரையை கையால் வழித்துவிட்டார். கை பிசுபிசுத்தது. சால்வைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டார்.

இந்த நேரத்தில் காஜா முகைதீனும் இல்லையே என்று நினைத்ததும் கவலை இருமடங்காகியது. மாட்டு வைத்தியத்தில் விசய ஞானம் உள்ளவர். கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவந்துவிடுவார். குண்டுக்குப் பலியாகிக் கொண்டு வந்து போட்ட போது ஊரே கலங்கிப் போனது.

நிலம் வெளுக்கத் தொடங்கியதும் தன் பிடியை அப்படியே மனைவியிடம் மாற்றிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய் மரிக்காயரைக் கூப்பிட்டார். ஹனீபாவின் குரலைக்கேட்டதும் மரிக்காயருக்கு திகைப்பூண்டி மிதித்தது போல் பட்டது. ஒரு நாளும் இப்படி ஒரு அவலக்குரலை அவர் ஹனீபாவிடமிருந்து கேட்டது கிடையாது.

என்ன காக்கா என்று பதட்டத்துடன் வெளியில் வந்தார் மரிக்காயர்.

ஹனீபா விசயத்தைச் சொன்னதும் நேத்து சாயந்தரம் வந்துதே. நல்லாத்தானே போச்சு என்று புருவத்தை நெரித்து சொல்லிவிட்டு பின்னால் திரும்பி ‘உசேன்’ என்று சத்தம் வைத்தார். தொழுகைக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த உசேன் அப்படியே வந்துவிட்டார்.

மூவருமாகச் சேர்ந்து வெள்ளையனை நிற்கவைக்க முயன்றனர். அது நிற்க முடியாமல் தள்ளாடிச் சாய்ந்தது. ஒரு வழியாக கால்களை நீட்டிவிட்டதும் உடம்பை ஒரு முறை சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்றது. காலில் இருந்து ஒன்றும் விடாமல் தடவிப்பார்த்தனர். ஒரு காயமோ, அடையாளமோ தென்படவில்லை. மறுபடியும் தாடையையும் முன்னங்கால் இரு கண்ணையும் தடவிப்பார்த்தார் மரிக்காயர். லேசாக உப்பியிருப்பது போல் பட்டது. வியாதியைக் கண்டுபிடித்த மிதப்பில் தலையை மேலும் கீழுமாக ஆட்டிவிட்டு இது ‘முன்னடைப்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும்’ என்றார். மற்ற இருவரும் தடவிப்பார்த்துவிட்டு அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஒருப்பட்டனர்.

“ரெண்டு வாட்டி நையம் அடிச்சா எல்லாம் காத்தாப் பறந்திடும். அல்லா மேல பாரத்தப் போடுங்க. ஒண்ணும் வராது” என்று மரிக்காயரின் வார்த்தை ஹனீபாவின் கண்களை விரியச் செய்தது.

ஆழ்ந்த பெருமூச்சோடு ஒரு முறை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டார். மறுபடியும் வெள்ளையனைப் படுக்க வைத்துவிட்டு நையம் அடிப்பதைப் பற்றி கதைத்துக் கொண்டனர். பக்கத்தில் நின்ற சுட்டியன் வெள்ளையனின் ஏரியை நாவால் நக்கிவிட்டுக் கொண்டது.

ஊர் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் அங்குமிங்குமாக ஓடுவதும் அங்கலாய்ப்பதும் பதைபதைப்பதுமாக இருந்தனர். மதிய வெய்யில் வேறு கண்களைக்கூச அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

வேர்த்துக் களைத்து சால்வைத்துண்டால் முகத்தைத் துடைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார் ஹனீபா. மூன்று நான்கு மைல்களுக்கு மேல் அலைந்து திரிந்து சேர்த்த பனம்பாளையும் வேப்பம் கொட்டையும் கையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மனம் மட்டும் வெள்ளையன் குணமாகிவிட வேண்டும். அதற்கு வைத்திய வேலைகளை முடித்து வேறு யாருடைய சோடிகளைக் கொண்டாவது மணியத்தின் வேலையை முடித்துவிட வேண்டும் என்று மனம் திரும்பத்திரும்ப அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. வளவுக்குள் நுழைந்ததும் முற்றத்தில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் நின்றுகொண்டிருந்தனர். முகம் இறுகிக் கறுத்து என்றுமில்லாதவாறு சோகம் அப்பிக்கிடந்தது. அவர்களைப்

பார்த்ததும் ஹனீபாவுக்குத் தலையெல்லாம் கிறுகிறுத்தது. வெள்ளையனுக்குத்தான் ஏதோ என்று எண்ணிக்கொண்டு ஓடிச்சென்று வெள்ளையனைப் பார்த்தார். பக்கவாட்டாகச் சரிந்து கிடந்தது அது. பக்கத்தில் உட்கார்ந்து மூச்சு வருகிறதா என்று புறங்கையை வைத்துப் பார்த்தார். லேசாக விட்டுவிட்டு மூச்சு வந்துகொண்டிருந்தது. அப்போது அவர் இளைய மகள் பின்னால் நின்று கொண்டு,

“வாப்பா எங்களை எல்லாம் போகட்டாம்” என்றாள் வெடித்த குரலில்.

“அம்மா சொல்ற பேச்சு கேளுபிள்ள” என்று கூறிவிட்டு கையில் இருந்த மூட்டையை விறுவிறு என அவிழ்த்து பரப்பத் தொடங்கினார்.

ஆனால் அவர் மனைவியும் ஓடிவந்து இயக்கக்காரங்க எங்களை எல்லாம் இந்த ஊரைவிட்டே ஒழிஞ்சு போகட்டாமே...! அல்லாஹ்... இதென்ன கொடுமை...! என்று ஒப்பாரி வைத்ததும்தான் அவருக்கு உறைத்தது. வெள்ளையன் அலறியதும் ஒரு கணம் நினைவுக்கு வந்தது. ஏதோ விபரீதம்தான் என்று மனம் தீர்ப்புக்கூறியது.

அவரையும் அறியாமல் ரோட்டு வரைக்கும் நடந்து வந்தார். பார்த்த முகங்கள் எல்லாம் இறுகி விவரிக்க முடியாத சோகத்தில் இருந்தன. அதிகம் பேர் பள்ளிவாசலை நோக்கிப் போவதும் குழந்தைகள் தெருப்புழுதியில் அங்கும் இங்கும் ஓடுவதும் தெரிந்தது.

துப்பாக்கிகளை வெளியில் நீட்டியபடி இரண்டு வாகனங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக அவரைக் கடந்து வேகமாகப் போயின. மணியத்தின் இளைய மகன் பின்னால் இருப்பதைக் கண்டவுடன் பழக்க தோசத்தில் ‘தம்பி’ என்று கூப்பிட வாய் எடுத்தவரால் ஏனோ கூப்பிட முடியாமல் போயிற்று. தொண்டைக்குள் ஏதோ வந்து அடைத்துக் கொண்டது மாதிரியிருந்தது.

புழுதி அடங்கிப் போனதும்தான் பக்கத்தில் வந்த மரிக்காயரைக்கூட அவருக்குத் தெரிந்தது.

“என்னவாம் காக்கா?”

“ஊரைவிட்டே ஒழியட்டாம்”

“எங்க போறதாக்கும்?”

“அல்லாவுக்குத்தான் வெளிச்சம்” என்று பள்ளிவாசலைப் பார்த்து கூறிவிட்டு வேகமாகப் போய்விட்டார்.

புரிந்ததும் புரியாததுமாக நடக்கக்கூடாதது நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற பிரக்ஞை வந்ததும் அவரையும் அறியாமல் கால்கள் வீட்டை நோக்கி நடந்தன. கிட்டப் போய் வெள்ளையனைப் பார்த்தார். கண்கள் மூடியிருந்தது. காது வேகமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. சுட்டியன் பக்கத்தில் நின்று நக்கிக் கொண்டிருந்தது.

பெருங்குரல் எடுத்து ஒவென்று கத்த வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு. அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார். கண்கள் மூடிக்கொண்டு வந்தன. வயிற்றுக்குள் இருந்து கனத்த பொருள் மேலெழும்பி நெஞ்சை அடைப்பது போல் இருந்தது. சிந்தனை மரத்துப் போனது. பரிச்சயமான குரல்கள் எல்லாம் அழுது கூக்குரலிடுவது மட்டும் காதுக்குக் கேட்டது. காதையும் பொத்திக் கொண்டார்.

“எல்லோரும் போறாங்க. வாப்பா வாங்க வாப்பா” என்ற இளைய மகள் அவர் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தாள். எந்த சுய உணர்வுமில்லாது எழுந்து நடந்தார். சிறிய துணி மூட்டையோடு மனைவியும் மூத்தமகளும் முன்னுக்கு நடந்து கொண்டிருந்தனர். பிட்டத்தில் ஏதோ முட்டியதும் திரும்பிப்பார்த்தார். சுட்டியன் நின்று கொண்டிருந்தது. அடக்கி வைத்திருந்ததெல்லாம் வெடித்துப்பீறிட அதன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு விசித்து விசித்து அழுதார். வீதியில் சாரிசாரியாகப் போகிறவர்கள் கூட பார்த்துக் கொண்டு போயினர். அவரை வலுக்கட்டாயமாக விடுவித்துக் கொண்டு நடந்தாள் அவரது இளைய மகள். கேற்று வரைக்கும் கூடவே வந்தது சுட்டியன். அவர்கள் ரோட்டில் இறங்கியதும் கேற்றடியில் நின்று கொண்டு வெள்ளையனைத் திரும்பிப் பார்த்தது. பின் இவர்களையும் பார்த்தது.

ஹனீபாவின் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் சுட்டியன்
கேற் படியில் நின்று மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது.

■ சரிநிகர், டிசம்பர் 19 – ஜனவரி 8, 1997

வ.அ. இராசரத்தினம் (1925-2001)

வ.அ. என அறியப்படும் இவர் புகழ்பெற்ற ஈழத்து புனைகதையாசிரியர்களில் ஒருவர். 'துறைக்காரன்', 'கொழுகொம்பு', 'கிரௌஞ்சப் பறவைகள்', 'ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றது' ஆகிய நாவல்களையும் 'ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது', 'தோணி' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் 'பூவரசம் பூ' என்ற மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். தனது இலக்கியப் பயணத்தை சுய வரலாற்று நூலாக 'இலக்கிய நினைவுகள்' என்ற பெயரில் எழுதியுள்ளார்.

துணிச்சல்

வ.அ. இராசரத்தினம்

நேத்து முழுக்க அடுப்பே மூட்டல்ல. 'மகரி' படக்குள்ளதான் என்ர மகன் நண்டு வித்தேன் என்று சொல்லி நாப்பது ரூபா கொண்டு வந்தான். கடையெல்லாம் பூட்டிற்றாங்க. என்ர மனுஷி பக்கத்து வீட்டில ஒரு கொத்து அரிசி கடன் வாங்கினா. சோத்துக்குக் கறியும் இல்ல. வளவுக்க நிக்கிற முருங்கையில் கீரை பிச்சா. ஊர்படுற பஞ்சத்தில ஒரு முருங்கையிலயும் எல இல்ல. ஏதோ சமாளிச்சம். களனித்தண்ணியில அவிச்ச முருங்கைக் கீரையோட சோத்தத் திண்டிற்றுப் படுத்தா நித்திரையா வருகுது? கொட்டுக் கொட்டென்று முழிச்சிக் கொண்டேயிருக்கன். இண்டையப்பாடு ஒருபடியா ஒப்பேறிற்று. நாளைக்கு என்ன செய்றது? ஒரே யோசன. பொறங்கடலுக்குத்தான் போகவேணும். அங்கு போறதெண்டாலும் குடாவத்தாண்டித்தானே போகவேணும். கடலில எறங்கவே நேவிக்காரன் விடுறான் இல்ல.

யோசிச்சுக் கொண்டே படுக்கன். எப்ப நித்திரையாப் போனனோ தெரியாது. ஆனாலும் தலக்கோழி கூவக்க வழக்கம் போல முழிச்சிற்றன். மூணாஞ்சாமத்தில முழிச்சுத்தான் ஒவ்வொரு நாளும் கடலுக்குப் போறது. முழிச்ச உடன, பெரியகுவாட்டி ஓடைக்க போய் தூண்டில் இரைக்கு றால் வடிப்பம். அத்தாங்கப் போட்டுத் தரையோட வழிச்சுப் பத்துப் பதினஞ்சு தரம் தூக்கினா இரைக்கு றால் பட்டிடும். பிறகு தலக்கோழி கூவக்க வள்ளத்த தள்ளிக் கொண்டு கடலுக்குப் போவம். எங்கட தோணி, ஆத்தக்கடந்து கடலில எறங்கினப் பொறகுதான் சுபஹு தொழுறத்துக்கு வாங்குச் சத்தம் கேக்கும்.

இப்பவும் அப்படித்தான் தலக்கோழி கூவக்க முழிச்சிற்றன். மூத்த ரெண்டு பயல்களும் எனக்குப் பக்கத்திலதான் படுத்திருக்காங்க. அவங்களைப் பார்த்தாக் ‘கல்பெல்லாம்’ எரியுது. அவங்க நல்லா நலவாச் சாப்பிட்டு நாலுமாசமிருக்கும். மூத்த மகன் அபூபக்கர் பள்ளிக்குப் போகாம பெரியகுவாட்டி ஓடைக்க நண்டுக்கூடு போடுறான்.

அந்தக் காலத்தில நாங்க நண்டைக் கையாலேகூடத் தொடமாட்டம். அது ‘ஹறாம்’ இல்லாட்டியும் ‘மக்கூறு’. தூண்டிலில, வலையில நண்டு பட்டாக்கூட களட்டி விட்டிருவம். இப்ப என்ர மகன் நண்டுக்கூடு போட்டு நண்டு பிடிக்கிறான். முஸ்லிம்க தான் மார்க்கெட்டில நண்டு யாபாரம் பண்ணாங்க.

நண்டைக் கொழும்புக்கேத்திற யாபாரிக காட்டில நல்ல மழையாம். ஆனா என்ர மகன் கொண்டு போன ரெண்டு நண்டுக்கும் நாப்பது ரூபாதான் கொடுத்தானாம். அந்தக் காசிலதான் நேத்தய ஒசீவனம்! ‘அல்லாஹ் என்ர குழந்தைய இந்தச் சின்ன வயசில பாடுபட வெச்சிற்றியே’ என்று மனசு துடிக்குது. நான் பாயில குந்திக் கொண்டு குறைச்சுருட்டைப் பத்த வெக்கிறன். விடியச்சாமக் கூதலுக்கு சுருட்டுப் புகை ‘றாகத்தாத்’தான் இருக்கு.

நான் முழிச்சுக் கொண்ட சிலமனைக் கேட்டு ஊட்டுக்குள்ள படுத்திருந்த நாபியாவும் முழிச்சிக் கொண்டு கதவைத் திறக்கிறா. வெளியில வந்தவ கேக்கிறா, “ஏன் இந்தச் சாமத்தில எழும்பிற்றீங்க?”

நான் பதில் சொல்லல்ல. இதுக்கு என்னத்தைத்தான் சொல்றது? நாபியா மறுபடியும் கேக்கிறா “என்னையும் எழுப்புறதுக்கென்ன?”

நான் இதுக்கும் பதில் சொல்லல்ல. சுருட்டுப் புகையை இழுத்து மூக்காலயும் வாயாலயும் வெளிவிடுறன். நாபியா விறாந்தைத் தொங்கலில் இருந்த ஒச்சாய்ப்புக் குசினியில் அடுப்ப மூட்டி தேயிலைக்குத் தண்ணி வைக்கிறா. தண்ணிய வைச்சிற்று வெளியில போய்க் கிணத்தடியில முகத்தைக் கழுவிற்று வாறா.

கேத்தல் தண்ணி கொதிச்சிற்றுது. கேத்தல் மூடியைத் தள்ளிக் கொண்டு கொதி தண்ணி வழிஞ்சு அடுப்பை நூக்குது. நான்

பாத்துக் கொண்டுதான் இருக்கன். சுருட்டும் முடிஞ்சு போச்சு. இனி அதை உதட்டிலே கவ்விப் பிடிக்கேலா. சின்னி விரக்கிடை அளவுக்கும் இல்ல. நான் சுருட்ட வெளியில தூக்கி எறியுறன்.

அடுப்படிக்க வந்த றாபியா ஜொக்குக்க தேயிலையைப் போட்டு கொதி தண்ணிய ஊத்துறா. பொறகு, இளஞ்சிவப்பு நிறத் தேயிலைச் சாயத்தச் சுண்டுக் கோப்பையில் ஊத்தி வந்து என்னட்ட தாறா.

“சீனி போடலியா?”

“பொழுதுபட்ட பொறகுதான் அபூபக்கர் காசு கொண்டு வந்து தந்தான். அதில நாளைக்குக் கடன் அரிசி வாங்கிக் கொடுக்க இருபத்தைஞ்சு ரூபா போனா, பதினஞ்சு ரூபா மிச்சந்தான். ஆனாக்கடையெல்லாம் பூட்டினதால சீனி வாங்க முடியல்ல. முந்த நாள் வாங்கின சீனி ஒரு சொட்டுக்காணும் கிடக்கு. கையில் வைக்கிறன். நக்கித் தேயிலையைக் குடியுங்க”.

எனக்குப் பெருமூச்சு வருகுது. “சுபானல்லா... என்ன கக்கிசத்த எல்லாம் எங்களுக்கு உட்டிருக்கா...” என்று படைச்சவன மௌனமாக் கேட்டுக் கொண்டே பீச்சாங்கையை நீட்டுறன். நீட்டிய உள்ளங்கையிலே றாபியா சின்னக் கரண்டியால சீனியை வைக்கிறா. நான் சீனிய நக்கிக் கொண்டு தேயிலையைக் குடிக்கிறன். அக்கரைச் சேனைப் பள்ளியில சுபஹு தொழுகைக்கு அழைக்கிற வாங்குச் சத்தம் கேக்குது. றாபியா என்னிட்டக் கேக்கிறா.

“நீங்க கடலுக்குப் போகக்குள்ள சுபஹு தொழுகைக்குப் போக நேரம் இல்ல. இப்பதான் கடலுக்குப் போறகில்லியே. பள்ளிக்கெண்டான போய் அல்லாக்கிட்ட ‘துஆ’ கேளுங்களன். அந்த வல்ல றகுமான் நம்ம கக்கிசத்த எல்லாம் போக்கி நமக்கு நல்ல ‘பரக்கத்தத்’ தருவான்”.

நான் இதுக்கும் ஒண்ணும் சொல்லல்ல. பள்ளிப்பக்கம் தலவச்சிப்படுக்காத எத்தன ‘ஹராமி’கள் இந்த ஊரில ‘பரக்கத்’ தோட இல்லியா? என்று எண்ணிக்கொண்டே கொடியிலிருந்த சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு

விறாந்தைப் பத்தியிற் கட்டியிருந்த ஓடுபன்னாங்கை இழுத்து வழி எடுத்துக் கொண்டு வெளியில போறன்.

அந்த விடியக் காலையில் கச்சான் காத்து உசாராத்தான் வீசுது. ஆனாச்சாகப் போற கச்சான் மதியந்திரும்பினா அது செத்து வாடை பேந்து விடும். சிலவேளை குன்னாவாடையாய்ப் பெலமாக வீசி, அந்தக் காத்தோட மழையும் வரும். இந்தக் காலத்தில கெளிச்சல் மீன் நல்லாப்படும்.

நான் தெருப்படலயத் திறந்து கொண்டு வெளியில போறன். படம் புதைச்ச கடற்கரை மணலில நடந்து லோஞ்சி கடற் ஜெற்றிக்குப் போறன். எந்த ஊட்டிலயும் ஆள் புளங்கிற அசுமாத்து இல்ல. நான் நடக்கிறன். கடற்கரையிலே தோணிகளும் பைபர் கிளாஸ் போட்டுகளும் இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கு. குடாக்கடலில் ரெண்டு என்ஜின் போட்டுகள் நங்கூரம் போட்டு நிக்கு. அவையெல்லாம் வளத்த நாய் முகத்தைப் பார்க்கிறாப் போல என்னப் பாக்குது. 'எங்களைத் தள்ளிக் கொண்டு கடலுக்குப் போங்க' என்று அவையெல்லாம் சொல்றாப்போல இருக்கு. இந்த கச்சான் இறுக்கத்தில நெய்மலத்தீவுப் பாரில செம்மீன் நிக்கும். சம்பூர்க்குடாவுக்குள கறுப்புக்கட்டியாச் சூரைமீன் படர்ந்து வரும். கெங்க மோத்துவாரத்தில் முள்ளுவாள படும். சின்னங்க மலைப்பாரில துள்வண்டும் சீலாமீனும் படும்.

நான் பெருமூச்சு விடுறன்! இந்தக் கடல் மாதா எங்களுக்கு எப்பவும் வஞ்சகம் செய்றதில்ல. தைமாதத்தில கெங்கை ஆத்துவாயில கொடுவாயும் வெண்ணெய்ச் சுறாவும் படும். மடையில முள்ளுவாள படும். கரையிலே டிஸ்கோ வலயில போனா நெத்தலி பிடிப்பம். காத்து இறுக்கம் போட்டா சூரையும் கெளிச்சலும் நெய்மலைத்தீவுப் பாரில் எந்தக் காலத்திலயும் செம்மீனும் பாரையும் பிடிபடும். ஆடி ஆவணியில கணவாய அத்தாங்கு சுத்தாங்காய் அள்ளுவம். இந்தக் கடல் தாயின் மடியில அல்லாஹுத்தாலா எங்களுக்காகப் படைச்சிக்கிற தெரவிசத்த மனுஷன் பிடிக்க விடுறான் இல்ல. வள்ளத்தக் கடலில இறக்கினா, அதக்கண்ணாடியில பாத்திட்டு திருக்கினா மலையிலிருந்து நேவிக்காரன் வெடி வைச்சுக்கொண்டே வருவான். போங்க போங்க எண்டு கடலில நிக்கிறவங்களைக்

கலைப்பான். அதுக்கு மேல நிண்டாச் சுடுவான். அவன யார் கேக்கிறது? அதுக்குப் பயத்தில இப்ப எவருமே கடலுக்குப் போறல்ல.

போன வருஷத்துக்கு முந்தின வருஷம் தைமாசத்திலே நாட்டில சமாதானம் வந்திற்று என்று ஊரெல்லாம் கத. நாங்க எல்லோரும் சோனவன், தமிழன், சிங்களவன் எல்லோருமே சந்தோசப்பட்டம். அந்தச் சந்தோஷத்தில இந்த ஊர் வேதக்காரச் சனம் எல்லாம் கொழும்புக்கு வந்த தங்கட பாப்பாண்டவரப் பாக்க அள்ளுப்பட்டுப் போச்சுதுகள். போய்வந்த சனம் எல்லாம் புளுகிச்சு. “பாப்பாண்டவரைப் பார்க்கச் சகல வசதியையும் ஆமிக்காரனே செய்து தந்தான். ‘வெடு சுடு’ எண்டில்லாம எல்லாரோடயும் அன்பாப் பழகினான். எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருந்துது”

இந்தச் சமாதானம் நெரந்தரமா நெலைக்கும் என்றுதான் எல்லாரும் நம்பினம். ஆனா மூணு மாசத்தில எல்லாமே போச்சு. மறுபடியும் கொழும்பிற்று.

சித்திரை மாதத்தில ஒரு இரவு அன்றைக்குப் பெய்யா மழையும் பெருமழையும் சித்திரையிலயும் மழை பெய்றதா? ஆனா அன்று மின்னலோடயும் முழக்கத்தோடயும் பெருமழை. திடீரென ஒரு முழக்கம் கேட்டுது. எங்கேயோ இடி விழுந்திற்று என்று நினைச்சம். ஆனால் விடிஞ்சப் பொறகுதான் கேள்விப் படுறம், ‘திருக்கிணாமலைத் துறைமுகத்தில ரெண்டு சண்டைக் கப்பலப் புலிகள் வெடிவைச்சித் தாட்டுப்போட்டுதாம்!

அதோ சண்டை பிறகும் வந்திற்று. சண்டையெண்டா எவ்வளவு கக்கிசம்!

இப்படித்தான் தொண்ணூறாம் ஆண்டிலயும் இந்தியன் ஆமி மூட்டை கட்டிற்றுப் போயிற்று. பொடியன்கள் ஊருக்குள்ளே திரியிறாங்க. ஆமிக்காம்புக்குப் பக்கத்திலே சென்றி கட்டுனாங்க. திடீரென்று ஒரு இரவு இரண்டு பக்கத்தில இருந்தும் வெடிச்சத்தம் கேக்குது.

பொடியன்களைத் துரத்துறதுக்காக கடலில கண்போட்டில இருந்து ஷெல்லடிக்கிறான் நேவிக்காரன். ஷெல் அடிச்சதில அக்கரைச்

சேனையிலயும் வேடங்கந்திலயும் பலருக்குக் காயம். ஆறு முஸ்லிம் ஆக்கள் மவுத்தாயிற்றாங்க. கடற்கரையிலிருந்த நாங்க எல்லோரும் ஷெல்லடிக்குப் பயந்து ஊருக்கு ஓடுறம். பெரிய பாலம் பள்ளிவாசலில் ஆகாயக் கப்பல் குண்டு போட்டதில் ஒம்பது பேர் மவுத்தாயிற்றாங்க. அந்த ஜனாசாக்களையெல்லாம் அடக்கம் பண்ண நாணும் போனன். அந்தக் கோரத்த இப்ப நெனைச்சாலும் குல நடுங்குது. பொறகு பொறகு ஆமிக்காரன்ர கை ஓங்கிற்று. நாங்க எல்லாம் பழயபடி எங்க வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்திற்றம்.

கடற்கரையோரமா நடந்து நான் ஜெற்றியடிக்கு வந்திற்றன். பலார்பற்றி விடியுது. நெலம் நல்லாத் தெளிஞ்சிற்று.

நான் வடக்க பாக்கிறன். பெரியங்க மலைத்தீவு வெளிச்ச வீட்டில இன்னமும் முணுமுணுக்கென்று பச்சையும் சிவப்புமாலைந் எரியுது. தீவுக்குப் பின்னால துறைமுகத்துக்கு வெளியில வேப்பங்குடாவுக்குள்ள நிக்கிற 'கொட்டக்கப்பல்' தெரியுது. அந்தக் கப்பல் இன்றைக்கு 'பிறிமா'ப் பாலத்துக்குப் போய் கோதுமக் கொட்டய இறக்கும். கொட்டக் கப்பலுக்குப் பக்கத்தில இன்னொரு சரக்குக் கப்பலும் நிக்குது. துறைமுகத்துக்குள்ள எத்தன கப்பல் நிக்குதோ? இங்க நின்று பார்த்தா ஒண்ணும் தெரியாது. துறைமுகத்துக்குள்ள கிழக்குப் பக்கமாக நேவிக்கப்பல்களும் பீரங்கிப் படகுகளும் அணி அணியா நிக்கும். அப்படி நிண்ட கப்பல்களில் ரெண்டைத்தான் கடலால நீந்தி வந்து குண்டுவைச்சி ஓடைச்சானுகளாம். அந்தப் பயத்தில கொட்டியாரக்குடாவில எந்தத் தோணியையும் இறங்க விடுறான் இல்ல. அதுக்குக் கடல் வலயத்தடை என்று அழகான பெயர்.

ஜப்பான்காரன் திருக்கிணாமலையில குண்டுபோட்ட உலகச் சண்டையிலயும் கடல் வலயத்தடை போடலியாம் என்று சின்னப்பா சொன்னார். அப்ப நான் பொறக்கல்லியாம். அந்த சண்டைக்க திருக்கிணாமலைத் துறைமுகம் முழுக்கச் சண்டைக்கப்பல் நெறைஞ்சிருந்ததாம். சிங்கப்பூர் பிடிபட்ட பொறகு திருக்கிணாமலைத் துறைமுகந்தான் வெள்ளைக்காரனுக்கு தஞ்சம் கொடுத்ததாம். அந்தக் கெடுபிடியிலயும் மீன் வள்ளங்கள்

போக வெள்ளைக்காரன் தடை போடல்லியாம். சின்னப்பாதான் சொன்னார்.

கடலுக்குப் போகப்படாது என்று தடபோட்டதுக்குப் பொறகு கொஞ்சநாள் நிவாரணம் தந்தாங்க. எங்க ஓட்டில நாங்க ஐஞ்சு பேர். ஒருமாசம் முன்னுத்திச் சொச்ச ரூபாய்க்கு ரேசன் அரிசியும் சீனியும் பருப்பும் கிடைச்சிது. அது எந்த மூலைக்கு. ஆனா கொஞ்ச நாளைக்கு அந்த நிவாரணத்தையும் நிப்பாட்டிடாங்க. இப்ப அந்தப் பிச்சையும் இல்லாம அலக்கழியிறம். எம் பீற்றச் சொல்லிப்பாத்திற்றம். அம்மாவுக்கு எங்க மீன்பிடிச் சங்கம் தந்தியடிச்சது. ஊர்வலமா ஏ.ஜி. ஏட்டப்போய் பிட்டிசம் கொடுத்தம். எதுக்கும் ஒண்ணுமே நடக்கல்ல. இப்ப மீன்பிடிக்கிற சனம் எல்லாம் பட்டினி கிடக்கு.

ஜெற்றியிலிருந்த கடை எல்லாத்தையும் திறக்கிறாங்க. ஏழரை மணிக்கு திருக்கிணாமலைக்குப் போற லோஞ்சுக்கும் சனம் வரத்தொடங்கிற்று. வந்த சனம் ஐடின் காட்டைக் காட்டி, நெரையில் நிண்டு பேர் பதியுது. கட்டியிருக்கிற லோஞ்சுக்குள்ள ஆமிக்காரன் ஏறி செக் பண்ணின பிறகுதான் சனத்தை லோஞ்சில் ஏறவிடுவான். அதுவரைக்கும் வந்த சனங்கள் ஏறுவெய்யிலில் தேத்தண்ணிக்கடை ஒச்சாப்பில ஒதுங்க வேணும். சொணங்கச் சொணங்கத் தேத்தண்ணிக்கடைக் காரனுக்கு நல்ல யாபாரம். கடைகளில் அலுமாரிக்க பணிஸ், இடியப்பம், புட்டு, கெழங்கு ரொட்டி, பயத்துருண்ட, பராட்டா எல்லாம் இருக்கு. பாத்தா நாஹுது. ஆனா எதையும் வாங்க என்னட்டக் காசில்ல.

கடலுக்குப் போய் வந்து வாடியில மீனக்குடுத்திற்று மடிநிறையக் காசோட வீட்ட போகக்க மூணு பிள்ளைகளுக்கும் கிழங்கு ரொட்டியும் பயத்துருண்டையும் வாங்கிட்டுத்தான் போவன். என்ற சின்னமகள் கெழங்கு ரொட்டி தின்னமாட்டாள். உறைக்கும் என்று சொல்லுவாள். அது அந்தக்காலம்.

இப்பவும் இந்தக் கொட்டியாரக் குடாக்குள்ளயும் கோணேசர் மலையடியிலயுந்தான் தடை போட்டிருக்காம். வடக்கே நிலாவெளி, குச்சுவெளிப் பகுதியில புறங்கடலில மீன்பிடிக்க தடையில்லியாம். துறைமுகத்துக்க நிக்கிற கப்பலைக் காப்பாத்த

வேணுமாம். கொட்டியாரக்குடாவில நின்று பார்த்தாத் திருக்கிணாமலைத் துறைமுகம் நேரத்தான் இருக்கு.

ஏறு வெய்யில் நெத்தியப் பொசுக்குது. எத்தன நாளைக்கு இப்படிச் கஸ்டப்படுறது? நாளைக்கு வள்ளத்தத்தள்ளிற்று நிலாவெளிப்பக்கம் போக எண்டுதான் இருக்கன். ஆனால் அங்க போறதுக்கும் குடாவுக்குள்ளாலதானே போக வேணும். நேவிக்காரன் கண்டாச் சுடுவான்.

இந்தா, இப்பவும் நேவிக்காரன்ர போட் குடாவுக்குள்ள ஓடித்திரியுது. நெய்மலைத் தீவருகால சம்பூரைப் பாத்துப் போகுது. நாளைக்கும் போகும்.

போனால் என்ன? மிஞ்சிப்போனாச் சுடுவான். இப்படிச் சோறு கஞ்சியில்லாம நாளாந்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாச் சாகிறதப்பார்க்க ஒரேயடியாச் சாகிறதும் நல்லதுதான். ஆனா என்ர புள்ளகுட்டி?

சுபானல்லாஹ்! என்ர குஞ்சுகள நீதான் காப்பாத்த வேணும். அதுகளுக்காகத்தான் நான் நாளைக்கு வள்ளத்தத் தள்ளிக்கொண்டு போகப்போறன்.

எல்லாத்துக்கும் யாறப்பில் ஆலமின்! நீதான் இருக்கா.

■ சரிநிகர், ஏப்ரல் 24 - மே 07, 1997

சக்கரவர்த்தி

புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமாகக் கருதப்படுபவர். 'என்ட அல்லாஹ்' என்ற இவரது சிறுகதையைப் பிரசுரிக்காத சிற்றிதழ்கள் ஈழத்திலும் புலத்திலும் கிடையாது எனுமளவிற்று அனைத்து இதழ்களும் பிரசுரித்தன. இவரது 'யுத்தத்தின் இரண்டாம் பாகம்' சிறுகதைத் தொகுதி எக்ஸில் வெளியீடாக 2000 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்து பலரதும் கவனத்தைப் பெற்றது. மட்டக்களப்பு தேத்தா தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தற்போது கனடாவில் வசித்து வருகிறார். இயற்பெயர் சுதாகர்.

என்ட அல்லாஹ்

சக்கரவர்த்தி

இலேசான கிறுகிறுப்பு. பார்வை வேறு இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. சத்தம் கூட தெளிவாக கேட்பதாக இல்லை. சாக்கடையைச் சுற்றிப் பறக்கிற ஈக்கள் உண்டாக்குகின்ற சத்தத்தைப் போன்று ஒரே இரைச்சல்.

தொடர்ந்தும் நின்றால் குப்புற புரட்டப்படுவோம் என்கின்ற ஐயம் தங்கராசா ஹாஜியாருக்குத் தோன்றிற்று.

சில்லரை வியாபாரிகள் கூவிக்கூவி விற்கின்றார்கள். தங்கராசா ஹாஜியார் கடைக்குத்தான் யாரும் வரவில்லை. ஐந்து மணித்தியாலமாக நிற்கின்றார். மூன்று நான்கு பேர்களுடன் முற்றுப் பெறுகின்ற மொத்த வியாபாரம் அவருடையது. பன்னிரண்டு மணியாயிற்று. அம்பாறையில் இருந்து வெங்காயம் வாங்க வருகின்ற வியாபாரிகள் யாரும் வரவில்லை.

சுவரை வலக்கையால் முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு வெங்காய மூடையில் குந்திக் கொண்டார். முப்பது அந்தர் வெங்காயமும் வியாபாரம் ஆகாமல் ஒரு நாள் முடங்குமானால் ஈரம் வற்றி ஒரு அந்தர் எடை குறையும். நாள் ஒன்றுக்கு ஐநூறு ரூபாய் கையைக் கடிக்கும்.

வெற்று வயிறு கறுப்புறுவென சத்தம் உண்டாக்கிற்று. செத்தல் மிளகாயானால் தண்ணீரைத் தெளித்து எடை குறையாமல் பண்ணலாம். நேற்று பிடுங்கிய வெங்காயத்தை எதுவுமே செய்ய முடியாது. மூட்டையாகக் கூட வைக்க முடியாது. பச்சை வெங்காயம் மூடையுடன் இருக்குமானால் சூடுபிடித்து ஒரே இரவுக்குள் அழுகி நாற்றமடிக்கும்.

இப்படியான நேரங்களில் சில்லரை வியாபாரம் தேவலாம் என்று தோன்றும். ஐந்தோ பத்தோ வருமானம் குறைவாக வந்தாலும் கையைக் கடிக்காது. கண்ணை மூக்கைப் பார்த்து எடை பிடிக்கலாம். பத்து கிலோவுக்கு ஒரு கிலோ நிகர லாபம் சும்மா கிடைக்கும். தங்கராசா ஹாஜியார் ஒன்றும் அப்படிப்பட்டவர் இல்லை என்பது களுதாவளை, தேத்தாத் தீவுக்குக்கூடத் தெரியும். மக்காவுக்குப் போவதற்கு முன்பு அப்படி இப்படியென்று சின்னச் சின்ன சில்லறைத் தனங்கள் செய்ததுண்டுதான். தராசி தட்டின் கீழ் பழப்புளி, காந்தம் ஓட்டுவது, தராசின் முள் அடியில் விரலை விடுவது என்று சில வியாபாரத்தனங்களைச் செய்தவர்தான். ஆனால் இப்போதெல்லாம் இப்படியெதுவும் கிடையாது.

“ஒழைக்கிறதுதாண்டா ஒப்பாள் ஒடம்புல ஒட்டும்”

வார்த்தைக்கு வார்த்தை யாரிடமாவது சொல்லிக் கொள்வார். பத்து வருடமாயிற்று மக்காவுக்கு போய் வந்து. போன வருடம் கூட மக்காவுக்கு போகப் புறப்பட்டு முடியாமற் போய்விட்டது.

“என்னடாவாப்பா அத்துல்லா! என்னட்ட செல்லிரிக்காமெலுவா நீ. கேட்டா இல்லெண்டா செல்லப்போறன். மயண்டைக்க ணட்டுப்பக்கம் வகண்டையோ. இருவது இரிக்கி தாறன். மறுகணித்தா”

சந்தையில் மூட்டை தூக்கும் அப்துல்லாவின் சொந்தக்காரப் பெண் ஒருத்திக்கு கல்யாணம் செய்வதில் சிரமம் இருப்பது தெரிந்தது. மக்கா பயணத்திற்காக வைத்திருந்த பணத்தை தூக்கி அப்துல்லாவிடம் கொடுத்துவிட்டார். மக்கா பயணத்திற்கு செலவாகும் பணத்தை ஏழைப் பெண்ணின் கல்யாணத்திற்கு பயன்படுத்துவது புண்ணியமாம்.

“என்ன ஹாஜியாரு, ஒரு சாங்கமாய் குந்தித்து இரிக்காய்? சொகம்கெகம் இல்லையா?”

இரையலாய் எதிர்க்க சத்தம் கேட்டது. உற்றுப் பார்த்தார் சந்தைத் தூண்கள் சுற்றிற்று.

“ஆரடாப்பா சரிவா? தலசுத்துதுடாப்பா! மார்கெட்டு நேச்சர் சரியான சவுப்பா இரிக்கி. ஒரு ஹறாம் குட்டியையும் காணல்ல. இந்த சிங்கள வள்ளா ஒருவனாவது நேத்தே செல்லித்து போயிரிக்கலாம் எலுவா. சும்மா தட்டிய தொறந்து வெச்சித்து இரிக்கன்”

“என்ன காசியாரு நீ ஒரு மயிரும் தெரியா ஆளாய் இரிக்காய. விடியம் மல்வத்தையில் வைச்சி முப்பது பேர ஜீப்போட கௌப்பித்தானுகள் எலுவா. அந்த உம்மாட மக்கள் காரதீவுக்குள்ள அநியானம் செய்யிறானுகளாம். வசாருக்குள்ள எல்லாக் கடையையும் மூடிப்போட்டானுகள். வசார்ல ஒரு குருவி இல்ல. கடய மூடித்து கெதிய்யா ஊட்டபோய் சேருபாப்பம்”.

தங்கராசா ஹாஜியாருக்கு கிறுகிறுப்பு சட்டென்று நின்றது. எல்லா பொருளும், விரையும் மனிதர்களும் - மூடப்படும் கடைகளும் துலக்கமாய்த் தெரிந்தது.

கொல்லும் தூரத்தில ரவைகள் சடுதியாய் தீர்க்கப்பட்டு அடங்கும் ஓசை கேட்டு அடங்கிற்று.

சந்தை சலனமற்று சிலகணம் ஸ்தம்பித்தது. மறுகணம் உசாராயிற்று. நால் திசையும் வாசலாக சனம் சிதறிற்று. காய்கறியும் சிதறிற்று. ஒரேயொரு நிமிடத்தில் சந்தை வெற்றிடமாயிற்று. இரண்டு மாடுகள் வேகமாய் சந்தையுள் நுழைந்தன. பரமசந்தோஷம் அவைகளுக்கு. தேவையான அளவு தின்று, தின்பன மீது மூத்திரமும் பெய்து, சாணமும் போடலாம். இன்று விரட்டுவார் யாரும் இல்லை. வேகமாய் நுழையும் அதன் தோரணையில் சுதந்திரம், வெறி, ஆசை அத்தனையும் இருந்தது.

தங்கராசா ஹாஜியார் எத்தனை நிமிடத்தில் தட்டிகளை மாட்டிவிட்டு வீதிக்கு வந்தார் என்று அவரால் நினைத்துப் பார்க்கும் அளவுக்கு மூளை செயற்படுவதாக இல்லை. தப்பித்தல், உயிர் காத்தல் எப்படி என்பதை மாத்திரமே மூளை யோசித்தது. அவசரமாய் விரையும் வாகனங்கள் எதுவும் அவரை ஏற்றிக் கொள்கிற சில விநாடிகளையும் விரயம் செய்ய முடியாதிருந்தது.

அவரவர் உயிர் அவரவருக்கு முக்கியம்.

உடலின் சகல பாகங்களும் உதறிற்று. இதயம் எகிறிக் குதித்தது. மறுபடி மிக நெருக்கத்தில் மிக நீளமாய் வேட்டுக்கள் செலவாகும் சத்தம் இழுபட்டது. எதிர்க்கக் கிளை விரிந்து உயரமாய் நின்றிருந்த அரசமரத்தில் பின்பக்கம் பதுங்கச் சொல்லி மூளை கட்டளை போட, பதுங்கிக் கொண்டார். பதுங்கிக் கொண்ட அதேகணத்தில் அரசமரத்தின் கிளையில் இருந்து திடீர் திடீரென இரண்டு தடவை எதுவோ விழுந்தது. ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனார். சுதாகரித்துக் கொண்டு உற்றுப் பார்க்க, தெரிந்தது உயிரற்று இரத்தமாய் கிடக்கும் காகமும் சிதைந்த மீன்தலையும்.

“அல்லாவே...!”

மனசுக்குள் உரக்கக்கூவி அண்ணாந்து பார்க்க - சிதைந்த அரசம் இலைகள் தன்னிச்சையாய் பூமி நோக்கி வந்து கொண்டு இருந்தன.

வாகனம் எதுவோ இரையும் சத்தம் கேட்டது.

தலையை மெல்ல வெளியே நீட்டி அதேவேகத்துடன் அழுக்கிக்கொண்டார்.

ஊத்தைப் பச்சை வாகனம்!

“ஹாம் குட்டிகள் களுவாஞ்சிக்குடியில் இருந்து வாறானுகள் போல...!”

ஒவ்வொன்றாய் குறைந்த வேகத்துடன் மெது மெதுவாய் மரத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வாகனமும் உறுமி உறுமி நகர இதயம் மேலும் மேலும் வேகம் எடுத்து இயங்கியது. கடைசியாய் ஒரு கவச வாகனமும் கடந்தது. வியர்வை முதுகுப் பக்கத்தை முழுதாய் நனைத்திருந்தது. ஹாஜியார் கணக்குப் பண்ணிக் கொண்டார். மொத்தம் பதின்மூன்று வாகனம்.

“வம்புல பொறந்த உம்மாட மக்கள் ஒருவனும் ஏத்தமாட்டான் எண்டு தானுகளே” தான் கைகாட்டியும் நிறுத்தாமல் போன வாகனக்காரர்களுக்கு வாய்விட்டே தன்பாட்டுக்குத் திட்டிக்கொண்டு அரசமரத்தின் முன்பக்கம் வந்து வீதியில்

நின்றுகொண்டு இருதிசையையும் பார்த்தார். நடமாட்டம் எதுவுமில்லை. மறுபடி அரசமரத்தைப் பார்த்தார். எங்கோ வெறித்த பார்வையுடன் பிள்ளையார் கல்.

ஹாஜியாருக்கு பிள்ளையாரைப் பார்த்து மண்டையில் குட்டவேண்டும் போல இருந்தது.

“டங்கு டங்கு” என்று ஐந்து தடவை இரண்டு கைகளாலும் இரண்டு பக்க மண்டையிலும் குட்டிக் கொண்டார். களுதாவளைக்கு வெங்காயம் வாங்கப் போகின்ற பொழுதுகளில் ‘களுதாவளைப் பிள்ளையார்’ கோவிலில் குட்டிக் கொள்ளும் ஆட்களைப் பார்ப்பதுண்டு. பிள்ளையாரை வணங்கும் முறை இதுதான் என்பதில் அவருக்கு ஐயம் இல்லை.

“தார்ஹோட்டால போறத உட கெறவல் ஹோட்டால போறதுதான் உத்தமம். நாசமறுவானுகள் திரும்பி கிரிம்பி வருவானுகள்”.

மனசு சொல்லி அவர் முடிவெடுக்கும் முன்பே பெருத்த அதிர்வுடன் எதுவோ வெடித்து சத்தம் உண்டாக்கிற்று. பின்னணியில் தொடர்ச்சியாய் வேட்டு.

தார்வீதியைவிட்டு கிழக்குப் பக்கமாய் ஓட முள்கம்பி வேலி சாறனுடன் சேர்த்து தசையை பிய்த்து இழுத்தது. நிதானந்தவறி குப்புற விழ வாய்நிறைய புழுதி மணல் நிறைந்து கொண்டது. எழுந்து மறுபடி ஓட எத்தனித்தபோதே கால் இடறி குப்புறப் புரட்டிற்று. எழுந்து திரும்பி பார்க்க மிகப் பெரிய காளான் வடிவத்தில் வானத்தில் புகை எழுந்தது. ‘ஓடு ஓடு’ என்று மூளை விரட்டிற்று. யாரோ வீட்டில் இருந்து நாயொன்று உறுமிற்று. எழுந்து ஓட செருப்பு அறுந்து இழுபட்டது. செருப்பை உதறிவிட்டு ஓட நாய் விரட்டிற்று.

.....

அங்க பதுங்கி இங்க பதுங்கி ஓடியும் ஒளிந்தும் கல்முனையில் இருந்து மருதமுனைக்கு வர மூன்று மணித்தியாலம் எடுத்தது தங்கராசா ஹாஜியாருக்கு.

“கடக்கர பள்ளிக்கு நேத்திக்கடன் வச்சனான். என்ட அல்லா கொண்டந்து உட்டுத்தாரு...”

“என்னது ஒங்கள கால்ல இருந்து எரத்தம் வழியிது... என்ட அல்லோவ்...” தங்கராசா ஹாஜியாரின் மனைவி நஸீமா பதறினாள்.

“இரியிங்க... இரியிங்க... ஹாறாமுல பொறந்ததுகள் என்னவோ செஞ்சி போயித்தானுகள்... என்டப்பே எனக்கி பயமா இரிக்கி வாப்பா...”

“ஆ..சீ சும்மா என்னத்துக்கு கொழர்றா? வாய் பொத்திச்சு கெட. ஓடியரக்கள்ள உழுந்துத்தன். லாம்பெண்ணை ஒள்ளம் எடுத்துக்கு வா! லாம்பெண்ணை தேச்சா அசரு புடிச்சிரும். மரமஞ்சள் இருந்தா ஒள்ளம் ஊறவை. கம்பியும் கிழிச்சித்து. இவன் முசுதப்பா எங்க?

“தின்றான். காயத்த காட்டுங்க...” நஸீமாவின் அழுகை அடங்கிற்று.

“தின்றானா? இந்த ஊத்திலையா?” காயத்தைக் காட்டினார். ஆழமான கிழியல்தான்.

“முசுதப்பா...”

“.....”

“முசுதப்பா”

“ஓவ்...”

“எங்க இரிக்காய்?”

“இஞ்ச... சோறு தின்றன்”

“சோறு தின்றயா? என்னடா ஒப்பாய் இது. ஊத்துக்கெட்ட நேரத்திலை... ஒழைக்கிற நேரத்திலை ஒழைக்க ஒணும். தின்ற நேரத்தில தின்னோணும் எண்டு அல்லா சொல்லியிருக்கார்ரா வாப்பா... நீ ஊத்துக் கெட்ட நேரதிலையெல்லாம் தின்டா மார்க்கத்துக்கு அடுக்குமா? வயது வந்த புள்ளக்கி ஒள்ளமெண்டாலும் லோசீன இருக்கிறல்லையா? மார்க்கெற்றுக்கு வராம எங்க போன நீ?”

“உம்மோவ்... வெறும் சோத்த திணறங்கா. ஒள்ளம் வந்து ஆணம் ஊத்தன்...” அடுக்களையில் இருந்து சத்தம் பலமாய் வந்தது.

“ஊத்தி தின்றுமேனேய்... வாப்பாக்கு கால்ல காயம். லாம்பெண்ண போட்டு தேய்க்கிறன். தொட்டா கறியில நாறும்...”

வீதியில் வாகனங்கள் இரையத் தொடங்கிற்று. சனம் கூட நடமாடத் தொடங்கிவிட்டது போலும். சலசலப்பு கேட்டது. விசாரிப்புகள். எண்ணிக்கைகள். சேதக் கணக்கெடுப்புகள் எல்லாம் களைகட்டத் தொடங்கிற்று. வீட்டுக்குள் இருந்து கொண்டே வீதியில் இன்னதுதான் நடக்கும் என்றும் ஊகிக்க முடியும். தங்கராசா ஹாஜியார் ஊகித்துக் கொண்டார்.

“என்ன வாப்பா கால்ல காயம்? உழுந்தித்தியா?” முஸ்தபா ஈரவாயை சாறனால் துடைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“அதொண்டும் இல்ல. எங்க போனநீ மார்க்கட்டுக்கு வராம?”

“பந்தடிக்க!”

“என்னடா வாப்பா இது. பதினேழு வயது புள்ள விசிசை பாக்காம ஹாமாகா திரிஞ்சா மார்க்கத்துக்கு அடுக்குமா?”

முஸ்தபா சாரனை உதறி உடுத்திக் கொண்டான்.

“களுதாவளைக்கு பொயித்து வாறியா?” ஹாஜியார் கேட்க - முஸ்தபா வெருண்டு அவரை நோக்கினான்.

“எனக்கொண்ணா!” மொட்டையாய் மறுத்தான். ஒருவகை பீதி படரென அவன் முகத்தில் பரவிக் கொண்டது.

“புள்ளய ஏன் அங்க போகச் சொல்றயள். எசக்காறனுகள் களுதாவளையில் குமிஞ்சிபோய் கொடக்கானுகள். நேத்தும் ஆமிக்காறனுகள் றவுண்டப்பு செஞ்சி ஆக்கள புடிச்சிப் போன எண்டு நீங்கலுவோ சென்ன”.

“வெங்காயம் மூட்டையாகெடக்கு. மயண்டக்க மாக்கெற்றுக்க்போய் சொரியப் போட வேணும். அப்புடியே உட்டா நாளைக்கு சூடு புடிச்சி அழுகிப்போயிரும். களுதாவளைக்கு நான் இப்ப போனா ஆர சொரியப் போடுறது...?”

“நாளைக்கு நீங்களே போனா என்ன...?”

“என்னை நம்பி வெங்காயத்த தந்தவனுகள் எலுவா? நாம காசக் குடுத்தாலு வா அவனுகளும் சோத்த கீத்த ஆக்கிதினன எலும். எனக்கு நெஞ்சிக்குள்ளையும் ஒரு சாங்கமா இரிக்கி. ஒரு வெங்காயம் கூட இண்டைக்கு யாவாரம் நடக்கல்ல. மார்க்கட்ற நேச்சர் சரியான சவுப்பு. அம்பது அந்தருகளும் நாளைக்கு ஒரு அந்தர் தண்ணி வற்றும். ஒரு நாளைக்கு நானூத்தம்பது ரூபா நமக்குத்தான் நட்டம். நம்மட நட்டம் நம்மளோட. அவனுகளுக்கு காசைக் குடுக்கத்தானே வேணும் பாவம். ஒள்ளம் தண்ணி எடுத்துவா நெஞ்சுக்குள்ள அடைக்கிது...”

நஸீமா தண்ணீர் எடுக்க உள்ளபோக முஸ்தபா அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான்.

“வஸி ஓடுல்ல வாப்பா. நான் எப்படி போறது?”

“நீலாவணையில் இருந்து வஸி ஓடும். சக்கில்ல நீலாவணைக்குப் போய் அங்க இருந்து வஸிலை போ! அலுமாரி நாக்கயில ஆயிரத்தி ஐநூறு இரிக்கி. எடு! நாளக்கி வாறனாம் எண்டு கணவதித்த செல்லு. மாக்கட்டு சரியான சவுப்பு. இண்டைக்கு இவ்வளவையும் வெச்சிக்க செல்லு. சொச்சத்த மறுகா நான் கொண்டு வாறனாம் எண்டு செல்லன் என்ன. ஒண்ட அடையாள காட்ட மறக்காம எடுத்துப் போடா ஒப்பாய். மறுகணி அது பெரிய ஓசரியா போயிரும்”.

முஸ்தபா பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு சைக்கிளை உருட்டியபடி அரைமனத்துடன் வீதிக்கு வந்தான். ஆட்கள் நடமாடினார்கள். ஒன்றிரண்டு கடைகள் திறந்திருந்தன. சிலகடைகள் ஒற்றைப் பலகையுடன் வியாபாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. சைக்கிள்கள் மாத்திரம்தான் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. வாகனங்களின் இரைச்சல் சத்தம் மாத்திரம் கேட்டது. வாகனங்களைக் காணவில்லை.

சைக்கிளை மிதித்தான் முஸ்தபா.

அண்டங்காக்கை ஒன்று பள்ளிவாசல் ஸ்பீக்கரில் அமர்ந்து கொண்டு வீதியை பிராக்குப் பார்த்தது. காற்று பலமாய்

வீச அரிசி ஆலையில் இருந்து உமி பறந்து வீதிக்கு வந்தது. அண்டக்காக்கை இறகை விரித்து காற்றில் சாய்ந்து விடாதபடி சமநிலை பண்ணிக் கொண்டு அப்படியே நின்றது.

.....

“ஒங்கட வாப்பா எங்கே?” கணபதியின் வீட்டில் அவன் பத்து வயது மகன் மாத்திரமே நின்றார்.

“ஆரு?” பையன் விழித்தான்.

“வாப்பா?”

“ஆரு?”

“உங்கட அப்பா!” பையன் புன்னகைத்தான்.

“அவரு வெங்காயக் காலைக்குள்ள போயித்தாரு”

“அம்மா?”

“அவவு நெல்லுக்குத்த பொயித்தாவு?”

“வெங்காயக்கால எங்க இரிக்கி?” எப்போதோ வாப்பாவுடன் வந்தது. இப்போது மறந்து போயிருந்தது முஸ்தபாவுக்கு.

“சவக்காலக்கி கிட்டி!”

“சவக்கால எங்க இரிக்கி?”

“எங்கட காலைக்கி கிட்டத்தான்!”

“வாவன் போவம். காசி குடுக்க வேணும்”.

“எனக் கொண்ணாப்பா. அங்க பேய் இரிக்கி. அம்மா வந்தா ஏசிவாவு”.

பையன் அசையமாட்டான் என்பது முஸ்தபாவுக்கு புரிந்து போனது. வேறு யாரிடமாவது வழி கேட்டுப் போவது புத்தி என்றே தோன்றிற்று.

எதிர்க்க ஒருவர் வர வழி விசாரித்தான். வந்தவர் சொன்னார். அவர் சொன்ன வழி முழுவதும் மணலாக இருந்தது. இந்த சொரி மணலில் எப்படித்தான் வெங்காயம் விளைவிக்கின்றார்களோ?

முஸ்தபா அதிசயித்துக் கொண்டே புதைந்து புதைந்து நடந்தான். வழியில் தென்பட்டவர்களிடமும் சரியான வழிதானா என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டு நடந்தான்.

கடல் அலையின் ஓசை கிட்டத்தில் கேட்டது. சவக்காலை கூடத் தெரிந்தது. புதிதாக கிட்டத்தில் யாரோ செத்திருக்கின்றார்கள். வாடாத சவக்கட்டில் ஒன்று கவுண்டு போய்க் கிடந்தது. வெட்டிய இளநீர் கோம்பைகள், மண்குடங்கள் கூடக் கிடந்தது.

பார்வையை சுற்றிச் சுழலவிட கணபதி தென்பட்டான். ஒன்றிரண்டு தடவை சந்தையில் பார்த்ததுண்டு.

“அண்ணாச்சி!” முஸ்தபா கூவினான்.

மண்வெட்டியை வைத்துவிட்டு கணபதி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். முஸ்தபாவை கணபதி காணவில்லை. கச்சையை இறுக்கி பின்பக்கமாய் தொங்கியதை இழுத்து அரைஞாண் கயிறுடன் இணைத்துவிட்டு மறுபடி நிலத்தைக் கொத்தினான்.

“அண்ணாச்சி...!” மறுபடி கூவினான்.

கணபதிக்கு அசுசையாக இருந்தது. மண்வெட்டியை ஓரமாய் வைத்துவிட்டு சாறனை உடுத்திக் கொண்டான். கொத்துவேலிவரை வந்து எட்டிப்பார்க்க முஸ்தபா புன்னகைத்தான்.

“என்னம்பீ நீ வந்திருக்காய் காக்கா வரல்லயா?”

“வாப்பாவுக்கு ஒள்ளபம் சொகம் இல்லை. வெங்காயமும் சொரியப் போடவேணுமாம் அதுதான் காசி கொண்டு நான் வந்தது”.

முஸ்தபா காசை நீட்டினான். கணபதியின் முகம் புன்னகையாயிற்று. வாங்கிய பணத்தை எண்ணிக்கொண்டு போகும் போதே கணபதியின் புன்னகை மெதுமெதுவாய் அடங்கி எண்ணி முடிய முகம் சுருங்கிற்று.

“என்ன ஆயிரத்தி ஐநூறுதான் இரிக்கி?”

“வசாரில என்னவே பிரச்சன எண்டு யாவாரிமாரு வரல்லையாம்”.

“அதுக்கு?” கணபதியின் குரல் இறுகிற்று.

“மறுகணி சொச்சத்த கொண்டு தாறாராம்”

“என்ன புழுத்தின வேல இது. நாங்க வெங்காயத்தை புடுங்கி கட்டிக்குடுத்தா பூழலியாரு அவற்ற வேலய பாத்துத்து திரியிறாரா?” அவசியமா இந்த கோபத் தழும்பல் என்று கணபதிக்கு புரியாமல் இருந்தது.

“ஏன் அண்ணாச்சி இப்படி கதைக்கிறாய்?” முஸ்தபா கவலைப்பட்டுக் கொண்டான்.

“கதைக்காம” பேச்சை முறித்தான்.

தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரம் எங்கோ குடுகுடுத்தது. குடுகுடுத்த திசையை கணபதி பார்த்தான். மண்ணெண்ணெய் புகை காற்றில் கலந்தது.

“பசள தந்தவன் வெத வெங்காயம் தந்தவனுக் கெல்லாம் என்ன பணியாரத்த குடுக்கிறது...”

“ஒங்களுக்கென்ன நீங்க தொப்பிய பெரட்டிப் போட்டு போயிருவியள்...”

“எங்க தொப்பி பொரட்டுன நாங்கள்?” முஸ்தபா வார்த்தை கூட மென்மை இழந்தது.

“என்ன கணபதி?” அடுத்த வெங்காயத் தோட்டத்திலிருந்து சிவலிங்கம் எட்டிப்பார்த்தான்.

“இந்த தங்கராசா காக்கா வெங்காயம் வாங்கி பொயித்து வெறும் ஆயிரத்து ஐநூறு அனுப்பியிருக்காண்டாப்பா”.

“ஆங்... நான் என்னவோ எண்டு நெனச்சன்” கொத்து வேலிக்குள் சிவலிங்கத்தின் தலை சுவாரஸ்யம் இல்லாமல் முடங்கிக் கொண்டது.

“சும்மா தேவல்லாத கத கதக்க வேணாம். நான் வாப்பாட்ட செல்றன். அவரோட கத...” முஸ்தபா போய்க் கொண்டே இரைந்தான்.

ஊர் முழுதாய் இருட்டி விட்டது. வீதியில் நிசப்தம். ஆழ்ந்த நித்திரை போன்ற உறக்கம். வாகனம் எதுவும் வருவதாய்

இல்லை. தூரத்தில் கூட வாகனம் இரையும் சத்தம்கூட கேட்கவில்லை. ஊருக்குள் மாத்திரம் ஏதேதோ சத்தம் கேட்டது.

“புள்ள குட்டிய பட்டினி போட்டுத்து குடிச்சித்திரியிறோடா பாதகா...” பெண் ஒருத்தியின் புலம்பும் சத்தம் மெலிதாய் கேட்டது.

“என்டம்மோவ்... என்டம்மோவ்... பாதகன் கொல்றானே...” இடை வெளிவிட்டு அதே பெண்ணின் குரல் பலமாய்க் கேட்டது. பின்னணியில் பிள்ளைகள் விசும்பும் சத்தம்.

முஸ்தபாவுக்கு லேசாய் பயம் வந்தது. பஸ் கிடைக்காது போனால் என்ன செய்வது? எதிர்க்க இருந்த வாசிக சாலைக்குள் சரசரப்பு கேட்டது. அது இருட்டிக் கிடந்தது. வாசிகசாலைதான் அது என்பது தோற்றத்தில்தான் அறியமுடிகிறது. கட்டாக்காலி மாடுகள் இரண்டு வாசிக சாலைக்குள் இருந்து வெளிவந்தன.

‘சே... சைக்கிளிலையே வந்திருக்கலாம்’. சலித்துக் கொண்டு சரிந்துகிடந்த தொலைபேசிக் கம்பம் ஒன்றில் குந்திக் கொண்டான். தூரத்தில் குளத்து வெளியால் பிள்ளையார் கோவில மெர்குரி வெளிச்சம் தெரிந்தது தெருவோரமாய் ஒரு நாய் வேதனையால் முனங்கிக் கொண்டு, வாலை மடக்கி பின்னங்கால்களுக்குள் செருகிக் கொண்டு அவனைக் கடந்து ஓடிற்று.

மூன்று நான்கு அடிகள் இடைவெளிவிட்டு இன்னும் இரண்டு நாய்கள் முன்னைய நாயை விரட்டிப் போயின.

ஓடுகின்ற நாயைவிட விரட்டுகின்ற நாய்கள் உருவத்தில் பெரிதாய் இருந்தன. வேகமாயும் ஓடின.

கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டு இன்னோர் நாய் சுவாரஸ்யம் இல்லாமல் ஓடி அவனைக் கடந்தது. சில அடிகள் தாண்டி ஓட்டத்தை நிறுத்தி சடுதியாய் நின்றது.

சிலகணம் அப்படி நின்று வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்த்தது. மெதுவான வேகத்தில் திரும்ப ஓடி வந்து முஸ்தபா முன் வந்தது. எதிர்க்க இருந்த விளக்கு இல்லாத விளக்குக் கம்பத்தில் பின்னங்காலைத் தூக்கி முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு சிறுநீர்

கழித்தது. கழித்து முடிந்ததும் முஸ்தபாவை உற்றுப் பார்த்தது. பார்த்துக்கொண்டே உறுமியது.

‘உஞ்ச...ஞ்ச...ஞ்ச...ஞ்ச...’

அதற்கு புரியும் பாதையில் முஸ்தபா அழைக்க வாவை ஆட்டிக்கொண்டு அவனை நெருங்கி வந்தது. முஸ்தபா பயந்தான்! நாய் அவனை முகர்ந்து பார்த்தது.

“ஆராது நடு ஊத்தில...?”

யாரோ ஒரு குடிகாரர் உளறிக்கொண்டே அவனைத் தாண்டி இடறிப் போனார். நாய் அவர் பின்னே ஓடிற்று.

“ச்தூ... போ...!” அந்தக் குடிகாரர் நாயைப்பார்த்து துப்பினார். அது நாயின் வாயைக் கட்டும் மந்திரம் போலும். நாய் அவருக்குக் குரைத்தது.

குரைத்த நாய்க்கு காலை ஓங்க - ஓங்கிய காலை நாய் கவ்விப் பிடித்து இழுத்தது.

“என்ட அம்மோவ்!”

கூவிக்கொண்டே அவர் ஓடினார். நாய் விரட்டிற்று. அப்புறம் தூரத்தில் ஆள் விழுகின்ற சத்தம் கேட்டது. லேசாக புன்னகைத்துக் கொண்டான் முஸ்தபா.

இருட்டின் தொலைவில் மேற்குப் பக்கமாய் ஆற்றுக்கு அப்பால் சிறு சிறு வெளிச்சங்கள் தெரிந்தது. அது பழுகாமத்தில் ஏதாவது கோவிலாக இருக்கலாம்.

“டேய் ஆர்ரா நீ?”

இனம் தெரியாத ஒரு குரல். அதுவும் முரட்டுக் குரல். அசரீரி மாதிரிக் கேட்டது. முஸ்தபா அருண்டு போனான். கல்லைவிட்டு எழுந்து கொண்டான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். வாசிகசாலைக்குள் திரும்பவும் சரசரப்புக் கேட்டது. பின்பக்க வேலிக்குள் இருந்து இரண்டு பேர் வருவது தெரிந்தது. வாசிகசாலைக்குள் இருந்தும் யாரோ வருவதும் தெரிந்தது.

முஸ்தபாவுக்கு நிலமை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“அது நான் முஸ்தபா...!”

குரல் தட்டுத் தடுமாறிற்று. நாக்கு வரண்டது. மூன்று பேர் அவனைச் சுற்றி நின்று கொண்டார்கள். அவர்கள் துவக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். கையைத் தூக்கவைத்து ஆடைகளை அவிழ்த்துப் பார்த்தார்கள்.

“என்ன செய்யிரா இஞ்ச?” எவன் கேட்டான் என்று தெரியவில்லை.

“வஸிக்கி நிக்கன்”

“எவடம் நீ?”

“மருதமுனை!”

“இஞ்ச ஏன் வந்தநீ?”

“காசி குடுக்க?”

“ஆருக்கு?”

“கணவதிக்கு”

“எந்தக் கணவதிக்கு?” வேறொரு கரகரத்த முரட்டுக் குரல்.

“எந்த கணபதி?”

முஸ்தபாவுக்கு புரியாது வியர்த்தது.

“வெங்காயம் செய்யிற கணவதிக்கு”

“டேய் நடடா!” முன்னைய குரல்காரன் உறுமினான்.

“எ...ங...க?” முஸ்தபாவின் மண்டைக்குள் விறுவிறுத்தது. என்னவோ விபரீதம் என்று மூளை புலம்பிற்று.

“ஒன்ன விசாரிக்க வேணும்”

“கணபதி அண்ணனிட்ட கேட்டுப் பாருங்க. நான் காசி குடுக்கத்தான் வந்த”

“எந்தக் கணவதிடா...?”

உறுமலின் வேகம் முஸ்தபாவின் மார்பினில் விழுந்த உதையில் தெரிந்தது. முஸ்தபா மல்லாந்து விழுந்தான்.

“என்ட உம்மோவ்...”

இந்த ஈனஸ்வர ஓசை பலமாய் எழுந்ததால் சில வீடுகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த குப்பி விளக்குகளை உடனடியாய் அணைய வைத்தது...

“எங்களுக்கு தெரியும்தா... வெங்காயம் வாங்கிறம், கத்தரிக்கா வாங்கிறம் எண்டு போட்டு ஊருக்குள்ள எங்க எங்க நாங்க இரிக்கம் எண்டு ஆமிக்கி சொல்றாக்கள் ஆரெண்டு எங்களுக்கு தெரியும்தா... ஒழும்புடா... ஒழும்பு...!”

“நான் அப்படி இல்லை... இண்டைக்கித்தான் மொதலா வந்த. கணவதி அண்ணனிட்ட கேட்டுப் பாருங்க. எங்கட வாப்பா கூட பொடியனுக்கு காசி குடுக்கிற. வேணும்தா கணவதி அண்ணனிட்ட கேட்டுப்பாருங்க”

“ஒழும்புடா... ஒழும்பி நட... கணவதி ஊட்டக் காட்டு”

முஸ்தபா தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து நின்றான். ஒழும்பி நின்றவனின் முதுகில் ஒருவன் ஓடிவந்து உதைத்தான். முஸ்தபா தார் வீதியில் குப்புறவிழுந்து தேய்பட்டு சிறுதூரம் இழுபட்டான்.

முகத்தில் எங்கிருந்தோ இரத்தம் கசிந்தது.

அழுதான்.

யாரும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

சேர்ட்டை கொத்தாய் பிடித்து ஒருவன் நிமிர்த்த முஸ்தபா சிரமமாய் எழுந்தான். மறுபடி உதைத்தான் ஒருவன் பின்பக்கமாய். நிலைதடுமாறி குப்புற விழுகிறபோது எதுக்க போனவன் மார்பில் உதைக்க முஸ்தபா விழாது இருந்தான். வாய்க்குள் இதுவரை நுகராத புதுவகை வாடையை சுவைக்க முடிந்தது. லேசாய் உப்புக் கரிப்பது மாதிரியும் இருந்தது.

கணபதியின் வீட்டைக் காட்டும் வரை முஸ்தபா நிலத்தில் விழவே இல்லை. அப்புறம் சரிந்து மணலில் முகம் புதைய விழுந்து விட்டான்.

“கணவதி...!” சிறு இடை வெளி.

“கணவதி...!”

பலமாய் ஒருவன் கணபதி வீட்டுவாசலில் நின்றுகூவினான். கணபதி வீடு மந்தமாய் உறங்கிக் கிடந்தது.

“கணவதி... கணவதி...”

“ஆர்ராது நடு ஊத்தில...?” கணபதியின் குரல் எரிச்சலாய் வீட்டின் உள் கேட்டது.

“வெட்டைக்கு வா!”

வாசல்வளை தலையில் இடித்துவிடாதபடி கணபதி குனிந்து வந்தான். குப்பி விளக்கொன்றுடன் அவன் மனைவி நிமிர்ந்தே வந்தாள். அவள் நிறையவே குள்ளமாய் இருந்தாள்.

“ஆரது...?”

“இஞ்ச வா!”

ஒழுங்கைக்குள் இருந்து சத்தம் வந்தது. நெருங்கிப் போய் யார் என்பதை அடையாளம் கண்டுகொண்டு பவ்வியமாய் மார்புக்குக் குறுக்காய் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, “நான் ஆரோ குடிகாறனாக்கும் எண்டு நெனச்சிற்றன். பிழையா நினைக்காதீங்க தம்பி” என்றான் கணபதி.

“ஒனக்கு இவன தெரியுமா?” குளிர்காற்று ஒழுங்கையால் போனது.

“ஆரு?”

“ஒரு மருதமுனை முக்கால்”

“ஒனக்கு காசி தர வந்தானாம் எண்டு சொல்றான்”

சுருண்டு முனங்கக் கூட முடியாது ஒழுங்கையில் சுருண்டு கிடக்கும் முஸ்தபாவை அப்போதுதான் கணபதி கண்டு கொண்டான். மௌனமாய் குனிந்து அவனை உற்றுப் பார்த்தான்.

“என்ட கடவுளே எனக்கு காசி தர ஒருவனும் வரல்லப்பா. இப்படித்தான் கனக்க சி.ஐ.டி மாரு ஊருக்குள்ள திரியிறானுகள்.

நேத்தோ முந்தா நாளோகூட தேத்தாத் தீவில ரெண்டு சி.ஐ.டி.ய பொடியனுகள் புடிச்சவனுகளாம்”.

சொல்லிக் கொண்டே இரண்டு எட்டுப் பின்வைத்தான் கணபதி. அவன் மனைவி எதுவும் புரியாது மௌனமாய்த் திகைத்து நின்றாள்.

கணபதி சொல்வது முஸ்தபாவுக்கு இரையலாய் கேட்டது. ஆயினும் புரிந்தது. முஸ்தபா மறுத்தான் அது அவனுக்கே புரியவில்லை. முனங்கக்கூட முடியாது கிடந்தான். முஸ்தபாவை காலைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். பீதி படர்ந்த கணபதியின் மனைவி கணபதியை மந்தமாய்ப் பார்த்தாள். கணபதி புன்னகைத்துக் கொண்டே பாயில் சரிந்தான்.

தூக்கம் வர மறுத்தது. புலன் அலைந்தது. காது கூர்மையாய் எதையோ எதிர்பார்த்தது. நேரம் நீண்டது. அரைகுறைத் தூக்கம்... விழிப்பும் தூக்கமும் அற்ற மந்தமான மயக்க நிலை...

தூரத்தில் ஒற்றை வேட்டுச் சத்தம். தீர்ந்து அடங்கிற்று. வளர்ப்பு நாய் ஓடி வந்து தாழ்வாரத்தில் பதுங்கிக் கொள்வதை உணர முடிந்தது.

“ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய் கையோட கம்மாரிசு”

கணபதி மனசுக்குள் பேய் கூவிற்று. திடுக்கிட்டு அவன் மனைவி கண்விழித்து கணபதியைப் பார்த்தாள்.

தாழ்வாரத்தில் பதுங்கிய வளர்ப்பு நாய் ஏனோ எழுந்து ஓடிற்று...

தூரத்தில் எங்கோ நின்று குரைக்கிற சத்தம் கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டுக் கேட்டது.

■ எக்ஸில் - 1998

பி. ரவிவர்மன்

இயற்பெயர் பரமக்குட்டி மகேந்திரராஜா. மட்டக்களப்பின் ஆரையம்பதியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் ரவிவர்மன். இவர் ஒரு பத்திரிகையாளரும் கூட. 1983 க்குப் பின்னான வடக்குக் கிழக்கு தமிழ் சமூகத்தின் அரசியல், அதனால் ஏற்பட்ட அவலங்கள், எதிர்கொண்ட நிகழ்வுகள், போர்க்கால வாழ்வு என்பனவெல்லாம் இவரது படைப்பிலக்கியத்திற்கான கருவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. 'நெடுங்காலத்தின் பின்னொரு நாள்' (2004) இவரது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். நீண்டகாலமாக தினக்குரல் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றிவிட்டு தற்போது கொழும்பில் வசித்து வருகிறார்.

மெய்ப்பட புரிதல்

பி. ரவிவர்மன்

முழுவதுமாய் வெறுமை படிந்து ஒரு மழைக்காலத்தின் வெப்பு வானமாய் பீறிட்டு வழியும் துயரினையெல்லாம் அள்ளியெடுத்து தொடுவானின் உள்ளடங்கல்களில் கொட்டித் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தது அந்த மாலைப் பொழுது.

இப்போதெல்லாம் எதனிலும் முழுவதுமாய் உள்நுழைந்து வாழ்க்கை பற்றிய படிப்பினை அறிதல் இல்லையேல் அதனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்பது துளியளவும் இல்லை என்பதைக்கூட எப்படி உணர்த்துவது?

வெகு காலத்திற்கு முன்னரே தோன்றி மனப் பெருவெளி எங்கும் உடைந்து கொட்டுண்டு கூட்டிப் பெருக்கிய கூழங்களாய் பெருகிய எதை எதையெல்லாமோ போட்டுப் புதைத்த பெருங்கிடங்காய் உள்நிறைந்து கிடக்கிறது.

ஒருதரமல்ல, பலநூறு தடவைகளுக்கு மேல் பட்டுத்தேறிய அனுபவக்கிடக்கைகள் முழுவதும் முள்தரித்துப் போன நட்புகள். மெல்ல மெல்ல விடுபட்டே தலைகுனியும் துரோக நிகழ்வுகள் அப்பிய முகங்கள் எல்லாம் கனவுகளாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.

காலம் கடத்தலிலும் மூட்டைப்பூச்சிகளைப் போல் வாழ்வினை நசுக்கி மணத்தலிலும் ஆயிரமாயிரம் பொய்களை ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் பூசிமெழுகி வீரம் பேசியதிலும் வாழ்வு கடத்தி பொய்த்துப் போன நாட்களிடம் என்ன சொல்வது?

வேரிடம் நம்பிக்கையற்றுப் போன பெருவிருட்சங்களின் கோபாவேசங்களாய் எண்ணங்களில் பட்டுத் தெறித்த பார்வைகளில் தோல்விகளும் நம்பிக்கையினங்களும் சேர்ந்தே எழுகிற போது எதைத்தான் உள்ளடங்கல்களில் போட்டு அடைத்து வைப்பது?

துயரங்கள் பீறிட்டு வழிகிற இரவுகளில் மட்டுமல்ல, எல்லாப் பொழுதுகளிலும் எதையோ என்னிலிருந்து இழப்பதாய் உணர்கின்ற போது வீட்டிலிருந்து விடைபெற்ற ஒரு மார்கழியின் ஈரம் கசிகின்ற நாளொன்றின் உடைந்து நொறுங்கிப் போன நம்பிக்கைகளை இனி எங்கு பொறுக்கி எடுப்பது?

சைக்கிள் மிதித்து மிதித்து அவர்களைத் தேடி அலைவதே பெரும்பாடாய் இருந்தது ஒரு காலம். என்னிலிருந்த எல்லா முகங்களும் எப்படியோ போயிற்று.

வெட்கித் தலைகுனியட்டும். வேரோடு அழியட்டும். வேண்டாம் இனியும் அந்த நட்புகள். மனம் கூனிக்குறுகி விரிகிறது. ஊரில் தொடங்கி அண்டார்டிக்கா வரை இடம் தேடி தனிமை வேண்டி அலைகிறது.

ஊர் பற்றிய நினைவுகளும் அவர்கள் பற்றிய பிரமைகளும் தோன்றி எழும் போதெல்லாம் வெப்புசாரம் கொள்கிறது. சில வேளைகளில் வேண்டா வெறுப்பாய் அருவருப்புக் கொட்டுகிறது.

பள்ளிக்கூடத்தில் பாடங்கள் ஓட மறுத்த நாட்கள் புத்தக அட்டைக்குள்ளும் கொப்பி ஒற்றைக்குள்ளும் ஒளித்து வைத்திருந்த பிரசுரங்களை உட்கற்று வட்டங்களுக்குள் ஓடவிடுவதிலேயே அநேகமான பாடநேரங்கள் கழிந்து போயின.

யாரை யார் விட்டுவிட்டு முந்தியோடுவது என்பதிலேயே முழுநேரச் சிந்தனைகளும் நரம்பு மண்டலம் முழுவதிலும் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்தன.

“டேய் என்னையும் இந்த பஸ்ஸில எப்படியாவது அனுப்பிப்போடு” பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய ஏதோ ஓர்

நாளில் கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் கேட்டது இன்னமும் மனத்திரைகளில் விரிந்தோடி கண்முன்னே பளிச்சிடுகிறது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உள்ளே கிளர்ந்த பொறிக்கிடங்கு ஒன்றாய்த் தீப்பற்றிக் கொண்டது. கண்களில் புதிய உலகு ஒன்று பிரகாசமாய் எழுந்தது. நரம்புகள் புடைத்துக் கொண்டு குறுகுறுத்தன.

ரத்தம் வேகமாய் ஓடியது. வெடித்துப் பிளந்துவிடுமாப்போல் இருந்தது. சிலவேளைகளில் யாரையாவது தேடிப்பிடித்து மண்டையில் போடவேணும்போல் இருக்கும். ரத்தம் கருஞ்சிவப்பென்பதைத் தொட்டுப்பார்த்தே தெரிந்து கொள்ள வைத்த ஒரு வாழ்க்கை.

விடுதலையின் பேரால் நாம் கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் எத்தனை அற்புதமானவை. மின்கம்பங்களுக்கே அழகையையும் துயரையும் வெறுப்பையும் உண்டுபண்ணி பங்கர்களில், இருட்டறையில் மனிதர்களையும் விசஜந்துக்களையும் ஒன்றாகப் போட்டு அடைகாக்க வைத்த வாழ்க்கை எத்தனை அற்புதமானவை. முழுவதுமாய் இருண்டு போன ஒரு மாலை நேரத்துக்குப் பிந்திய ராத்திரி ஒருத்தரின் முகம் ஒருத்தருக்கு இதுவெனத் தெரியா கரிய இருள்.

வங்காள விரிகுடா அலைகளை அள்ளியெறிந்து கரைமுழுவதும் நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. உயர எழுந்து உடைகிற அலைகளின் பேரிரைச்சல். வங்காள விரிகுடா எப்போதுமே அயர்ந்து தூங்கியதாய் யாருமே கண்டதில்லை.

கொடூரம் கொண்டு ஆவேசமாய் எழுகின்ற அலைப்படுக்கைகள் தொடுவானின் தொலைதூரம் வரை எழுந்தும் மடிந்தும் கண்ணுக்குள் மறைந்து போகிற கரும் இருள்.

கருஞ்சுழியும் பேரலையும் அறிய முடியா ஆழமும் கொண்டே வயிறு பிளந்து வான் பார்த்தே மல்லாந்து கிடந்து மல்லுக்கட்டும். அதன் பெரும் துயரை யாரறிவார்? அழகென்பர். அற்புதமென்பர். அதையும் மீறி அதன் அலைகள் எழுப்பும் பெரும் குரல் யாரையாவது தொட்டதுண்டா?

கடற்கரையை ஒட்டிய அந்தத் தென்னந்தோப்புகளுக்குள் தான் 'வகுப்புகள்' நடக்கும். மந்திரத்தால் கட்டுண்டுபோக வைத்த அந்த வார்த்தைகள் எங்கிருந்து வந்தன. இப்போதெல்லாம் அவர்கள் எங்கே போனார்கள்?

ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் உள்வாங்கிப் பிடிப்புற்று அதீத நம்பிக்கை கொண்டு துரோணாச்சாரியார்களின் முன்னால் மண்டியிட்டு எழுகின்ற ஏகலைவன்களாக கட்டை விரலை மட்டுமல்ல உடலையும் உதிரத்தையும் உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாய் இருந்த நாட்கள்.

அந்தக் கடலின் பேரலைகளில் அடிபட்டு சுவடே தெரியாமல் போன காலடிச்சுவடுகளில் எதுவுமற்று பெருங்குரலெடுத்து அழுகின்றது வாழ்க்கை.

பேரலைகளின் பிடிமானம் தளர்ந்து போய் குளக்கட்டுகளில் பாசிபடிந்து ஓடைகளில் நீர் வற்றி ஆற்றங்கரைகளில் செத்து அழுகிய மீன்களும் கவிழ்ந்த தோணிகளும் கரையொதுங்கும். வாசற்படிகளில் தூசுபடிந்து பூட்டிய வீடுகளின் முன்முகப்புகளில் ஒட்டறைபடிந்து சிலந்திக்கூடுகள் தொங்க வெளிறிய முற்றத்து மணல் மேல் சருகுகள் நெரிபட, தீண்ட உயிர் தேடி கருநாகங்கள் நுழையும்வரை... எல்லோரும் எங்கே போனோம்?

விடுபட்டோம். விதைகளில் விசம் பூசி ஒருத்தரில் ஒருத்தர் தொட்டுப் பார்த்தோம். உடன்பிறப்புகளின் ரெத்தம் சுவையென்றோம். எரியும் டயர்கள் அழகென்றோம். எப்படிப் போயிற்று எங்கள் வாழ்க்கை? வாசலில் மழைக்குக் கொட்டிய பூவும் பிஞ்சுமாய் உதிர்ந்து போயிற்று வாழ்க்கை.

என்ன நடந்தது? எல்லாம் வியப்பாகவே இருக்கிறது. உயிரின் நுனிவரையும் வேதனை வழிகிறது. இயலாமையின் நெகிழ்வுகளும் சுமைகளின் அழுத்தங்களும் எதிரும் புதிருமான மாற்றீடுகளின் பொய்மைகளும் எல்லா முன்னிகழ்வுகளும் தவறின் கசிவுகளாய் மேய்ப்பர்களாய் வெட்டித் தறிக்கப்பட்ட மந்தைகளின் உயிர் ஒடுங்குதல்களாய் உள்நுழைகிறது.

தொண்டைக் குழியில் நீர்வற்றி எழுகிற வறண்ட வார்த்தைகளிலும் இன்னும் நம்பிக்கை கொள் என இனியாகிலும் யாரும் சொல்லாதீர்கள்.

இப்படித்தான் அநேகமான நாட்களில் உள்மனசு இன்னும் இன்னும் அடைத்துக் கொண்டே போகிறது. முகம் இறுகிக் கடுப்பாகிறது. எதிர்ப்படும் எல்லாமே பழைய ஞாபகங்களின் கொடுக்குகளாய் எதிர்கொள்கிறது.

சிரித்துக் கலகலப்பதென்பது சுகமான விடயமெனினும் எல்லா நாட்களிலும் முடிவதில்லை. ஆதிக்கம் கொள்ளும் நினைவுகளின் கணங்கள் எதிர்மாறானவையாகவே சுழல்கின்றன.

எத்தனையெத்தனை ஆயிரம் முகங்கள். எல்லாம் எங்கே போயின. நம்பிக்கை கொண்டு வாழ்வின் முகங்களில் மரணத்தை எதிர்கொண்டு நம்பிக்கைகளின் மேல் தீரா அவா கொண்டு இழந்து போன முகங்களை எப்படி எம்மிலிருந்து பிரிப்பது? நரம்பு மண்டலங்களின் உள்சுற்றில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு குருதித் துணிக்கைகளிலும் அந்த முகங்கள் அடைகாத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அணைகளையும் உடைத்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற பெரு வெள்ளத்தின் ஆவேசமாய் எதிர்ப்பட்டதையெல்லாம் இழுத்துக் கொண்டோடிய கலங்கிய நீராய் அந்தக் கால வெள்ளம் வேகமாய் ஓடிற்று. உயிர் தப்பிக் கரைகளில் கிடந்து துடிக்கும் மீன் குஞ்சுகளின் ஞாபகங்களாய் எதைச் சொல்வது?

இயல்பாகவே வரம்புகளை மீறி உடைத்துக் கொண்டு கொட்டுகின்ற ஒரு கோடை காலத்தின் கடும் மழையாய் உள் இறங்கிய நினைவுகளின் வெப்பம் பீறிட்டுக் கிளம்புகிறது.

உடைதலால் அடங்கிப் போகின்ற குரலின் உச்சஸ்தாயி அடங்கிப் போய் உயிரின் ஆன்மா களைப்புறுகிற இறுதி நேரமா இது எனக் கொள்ள முடிகிறது.

தேகம் முழுவதும் துணுக்குற்று உடல்முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. கமக்கட்டுகளிலும் கழுத்து மடிப்புகளிலும் வெப்பிசாரமாய் வியர்வை ஊற்றாய் வழிகிறது.

மயிர்க்கணுக்கள் ஈட்டிகளாய் குத்திட்டு நிற்கின்றன. உடல் முழுவதும் அனல் பரவுகிறது. இதயம் அடித்துக் கொள்கிறது. கண்கள் தப்பிக் கொள்ள முடியா குருரமொன்றின் துயரையும் அச்சத்தையும் தவிப்பையும் உள்வாங்கி அசைவற்றுப் போயின. நாவரண்டு உதடுகள் காய்ந்து ஒட்டிக் கொள்கின்றன.

இப்படித்தான் இருந்தது அந்தக் கணங்கள் ஒவ்வொன்றும். வேட்டை நாய்களின் கோரப்பிடி பற்களில் கிழிபட்டெழும் தசையும் வழியும் ரணமுமாய் ஆன்மா தவிக்கிறது.

கண்பொட்டுக்குள் இன்னமும் அப்படியே உருகி வழிகிறது அந்த ஒற்றை அலரிக்குக் கீழே சைக்கிள் சாத்திக்கிடக்கிறது.

மங்கல்பொட்டாய் முகம் தெரிகிற மாலை நேரம். மேசை விளக்கொளியில் படித்துக் கொண்டிருந்த அவனை சைகை கொடுத்துக் கூப்பிட்டு வெளியே வந்து ரகசியம் பேசி தொலைந்து போன நாள் இன்னமும் கண்ணுக்குள் நினைவழியாத் தடங்களின் ஞாபகங்களாய் நீள்கிறது.

பஸ்ஸில் ஒரு நாள் பொழுது கழிந்து தெரியா ஊர்மனைகளின் ஒதுக்குப்புற மறைவிடங்களில் பேர்மாற்றி ஊர்மாற்றி வாழ்வின் முகங்களில் பொய்புனைந்து அவனும் நானும் பிரிந்தோம்.

கட்டையாய் முடிவெட்டி, முகம் இறுகி, தசை முறுக்கேறி, முழங்காலும் முழங்கையும் அரைபட்டு, தோல்கிழிந்து, தசைநெரிய, கருவேலங்கட்டைகளின் நிறமாய் சரீரம் மாறிப்போன ஒரு அரைவருடத்தில் சந்தித்துக் கொண்டோம். பழைய நட்பையும் பழைய பெயரையும் உருமாற்றிக் கொள்ள பெரும் பிரயத்தனப்பட்டோம்.

முகம் தெரியா இருளில் வழிகிற பனியில் உடல் நனைய ஒடியோடி களைப்புற்றோம். கிறவல் மணல் தோல்கிழித்து தசையில் ஒட்டிக்கொள்ள முகத்தில் கொட்டுகிற பனி மறைந்து வியர்வை நெடி உள்நுழையும்.

பகல் பொழுதுகளில் வகுப்பு நடக்கும். மக்சிம் கோர்க்கியும் தல்ஸ்தோயும் படித்தோம். சில நேரங்களில் நிரம்பி வடிந்தும் சிலநேரங்களில் கணுக்கால் தொடுகிறவரையும்

ஓடிக்கொண்டிருக்கிற காட்டாறுகளில் உடல் நனைத்தும் நீரின் பீச்சல்களில் இழுத்துக் கொண்டோடுகிற குறுணிக் கற்களும் வெண்மணல் துளிகளும் உரஞ்சிக் கொண்டு நழுவும்.

மகிழ்ச்சியும் உறுதியும் மனப்பிரவாகம் எங்கும் பளிச்சிட்ட நாட்கள் ஓடிமறைந்து பழைய குற்றங்களின் நம்பிக்கையீனங்களின் வெறுப்பூட்டல்களாய் ஒவ்வொரு கண நினைவுகளும் கொத்திப் பறக்கிற காகங்களாய் கண்ணுக்குள் எழுகின்றன.

ஓடிக்களைத்து உருண்டு புரண்டு எல்லாம் முடிந்து கடலை கொறித்து சர்க்கரையோடு கடித்துக் கொண்டு தேத்தண்ணி குடித்துக் கொஞ்சம் களைப்புத் தணிந்து மீண்டும் எல்லோரும் ஒதுங்கிக் கொள்ள சற் வடிவில் வெட்டிய பங்கர். இரு பக்கமும் சிதறிக்கிடக்கும் காட்டுக் கொடிகள். இலையுதிர்த்தி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் நிற்கும் கருவேல மரங்கள். கண்ணுக் கெட்டிய தொலைவு வரையும் ஓடி மறைகிற சிற்றாறு புழுதி பறக்கிற காற்றில் செம்மண் தூசுகள் சருகோடு சேர்ந்தே பறக்கும்.

பங்கருக்குள் பாய்ந்து இறங்கிய அவன் எதிரிகளை எவ்வாறு எதிர்கொண்டு தாக்குவது என விளக்கினான். எதிர்ப்புறமும் பின்பக்கவாட்டிலும் எதிர்கொள்ளும் எந்தத் திசையெனிலும் எதிரிகளை எவ்வாறு இனங்கண்டு தாக்குவது என்பது பற்றி செய்து காட்டினான்.

பங்கருக்குள் பாய்ந்து உருண்ட அவன் மீண்டும் எழுவதற்கு அவகாசமில்லாத கணங்களில் பங்கருக்குள் இருந்து பலத்த சத்தத்துடன் கரும் தீப்பிளம்பாய் பெரும் புகை கிளம்பியது.

பெரும் புகையும் கந்தக நெடியும் செம்மண் புழுதியும் மண்ணும் சேர்ந்தேயெழ செவிப்பறைகள் பிளந்தன. நிலம் அதிர்ந்து குலுங்கியது. ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்களில் துளிர்கொண்ட ஒரு வாழ்வு ஒரு சில கணங்களில் முடிந்து போயிற்று.

இரு கைகளும் பிய்ந்து வீசுண்டு முகமும் கழுத்தும் கிழிபட்டு தசைகள் தொங்க தேகம் முழுவதும் ரத்தம் கொண்ட செம்மண் புழுதியில் அவன் கிடந்தான்.

சுற்றி நின்ற எல்லோரும் ஒவென்று அலறிப்பிடித்துப் பாய்ந்து விழுந்து அவனைத்தூக்கிக் கொண்டோம். கந்தக நெடியும் கரும்புகையும் கண்ணுக்குள் புகுந்து இருண்டு கொண்டு வந்தது. எல்லோருடைய உடம்பிலும் சின்னக் கீறல்கள் என்ற எந்த உணர்ச்சியுமற்று அவனிலேயே முழுமனது கொண்டிருந்தோம்.

கரும்புகை மேலே மேலே போய் வானெங்கும் படிந்து போயிருந்தது. கிழிபட்ட தசைகளிலிருந்து கருஞ்சிவப்பாய் ரத்தம் கொட்டியது. தலைமயிர் முழுவதும் கருகிப்போயிருந்தது.

அவனுடைய ஒற்றைக் கண் மட்டும் லேசாய் திறந்திருந்தது. ஏதோ பேசவேண்டும் போலிருந்திருக்கும். வாயைத் திறந்து பிரயத்தனப்பட்ட போதெல்லாம் குபுகுபுவென கருஞ்சிவப்பாய் ரத்தம் கொட்டியது.

சற்று நேரத்திற்குள்ளேயே அந்த ஒற்றைக் கண்ணையும் மூடிக் கொண்டான். காந்தன் என்ற ஆதம்பாவா ஷாஜஹான். அந்தக் கணங்களில் கரும்பாறையாய் திரண்டுபோயிருந்த மனசு வெடித்துப் பிளந்து துயர் கொண்டது.

கருவேல மரங்களுக்கும் பற்றைக் கொடிகளுக்கும் சற்றே தள்ளியுள்ள பெருவெளி ஒன்றில் அவனைப் புதைத்த போது வானம் இருண்டு கிடந்தது. அந்த இரவுகளில் யாரும் தூங்கியதாய் ஞாபகம் இல்லை.

திசையற்று சிறு குருவிகளாய் சிதறுண்டு கலைந்தோம். அவனை நினைக்கும் போதெல்லாம் சோனிகளைத் துரோகிகளென்று சொல்லும் இந்நாளொன்றில் வெட்கித் தலைகுனிய இறுகிய மனப்பெருவெளி வெடித்துச் சிதறிவிடுமாப்போல் கனம் கொள்கிறது.

உள் நிறைந்து கிடக்கும் அவனின் நினைவுகளை ஒவ்வொன்றாய் அசை போட்டுப் பார்க்கும் போது மனசு வெட்கித் தலைகுனிகிறது. துயர்கொண்டு காலம் நழுவுகிறது.

பேரலையெனப் பெருந்துயர் கொண்டு மனப்பெருவெளி எங்கும் வங்காள விரிகுடா கருஞ்சுழி கொண்டேயெழுகிறது.

■ யுகம் மாறும், லண்டன், ஆனி 1999

முல்லை முஸ்ரிபா

முஸ்தபா என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் மொழித்துறை விரிவுரையாளராக, முதன்மை ஆசிரியராக, இலங்கை வானொலியின் ஒலிபரப்பாளராக தனது பன்முக ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வருகிறார். 'இருத்தலுக்கான அழைப்பு' (2003), 'அவாவுறும் நிலம்' (2012) ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளை தந்தவர். பல இலக்கிய விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். வடமாகாணத்திலிருந்து பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட இவர் தற்போது கொழும்பில் வசித்து வருகிறார்.

துயருறுதல்

முல்லை முஸ்ரிபா

எனக்கு ஒண்டுமே புரியுதில்ல. ஆ வெண்டு சத்தம் போட்டு அழ வேணும் போல இருக்கு. ஆனா... ஏனோ தெரிய்யில்ல. கண்ணீர் வர மறுக்குது. அது மனசுக்குள்ளேயே கல்லாய்ப் போய்ட்டுது போல...

என்ர பிஞ்சுக் கால்கள் வலிக்கத் தொடங்குது. செருப்பில்லாத கால்களிலே வெயில் தீ வச்சுக் கொண்டிருக்கு. கறுவல் அண்ணர் எங்கட சுழியனுக்கு குறிவச்ச மாதிரி.

உம்மாட கண்களில இருந்து அவட மனசு கரைஞ்ச தண்ணீ தாரை தாரையா வழியுது. அவவப் பார்க்கும் போது தான் எனக்கு கவலை ஊத்தெடுக்குது தண்ணீயூத்துப் போல.

இடுப்பில சின்னவன் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன்ர உச்சந் தலைய மூடியிருக்கும் உம்மாவின் சீலைத் தலைப்பையும் தாண்டி உச்சி வெயில் சுடுது. அவன் தலையில இரண்டு கையையும் வச்சு அழுறான்.

அவனுக்கு ஒண்டும் விளங்கியிருக்காது. பெரிய மாமி வீட்டுக்குப் பெருநாள் கொண்டாடப் போறோமென்டோ முள்ளியவள ஆஸ்பத்திரிக்கு மருந்தெடுக்கப் போறோமென்டோ அல்லது துவக்குச் சத்தம் பென்னம் பெரிசாக் கேட்கக் கேட்க பள்ளிவாசல் பக்கம் ஓடுவோமே... அதுபோல என்டோ நினைச்சிருப்பானோ என்னமோ...

எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் விளங்குது. ஆனா... ஏனிப்படிச் செய்தவியள் எண்டுதான் விளங்குதில்ல. இதுக்கு

யாரிட்டையாவது காரணம் கேட்க வேணும் போல இருக்கு. படிச்சுத் தரேக்க சேரிட்ட குறுக்குக் கேள்வி கேட்கிறமாதிரி... ஆரிட்டக் கேட்பேன்?

ராத்திரி எட்டு மணியிருக்கும். நான் இஷாத் தொழுதிட்டு வந்து அப்பத்தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தன். எருமை மாட்டுத் தயிரும் குத்தரிசிச் சோறும் எனக்கு விருப்பமான சாப்பாடு. நல்ல ருசியாயிருந்தது.

சின்னவன் நித்திரையாய்ப் போய்விட்டான். மாலுக்குள்ள இருந்து உம்மாவும் உம்மம்மாவும் பனங்கிழங்கு சீவிக் கொண்டிருந்தவியள். ஓடியலுக்குப் போட.

அப்பத்தான் விறுவிநெண்டு வந்தார். எண்டைக்கும் இல்லாத செரியான வேகம். அவற்ற முகத்தில சோகமும் கோபமும் அப்பிக்கிடந்தது. கண்களில் கண்ணீர் குடியேறியது. குரலில்கூட ஒருவிதமான கரகரப்பு. அடுப்படிக் கதவிடுக்கால் அப்பாவை அவதானிக்கிறன்.

“புள்ள... விடிய சுபஹுக்கு முதல்ல நாங்க வெளியேறியாகணும்...” அடியும் முடியும் இல்லாத ஒற்றை வாக்கியத்தில் சொல்லி முடித்தார். நான் மெள்ளவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தவிப்பதைப் போல.

உம்மாவும் உம்மம்மாவும் அதிர்ச்சியிலிருந்து இன்னும் விடுபடயில்ல. அவர்களால் வாய்திறந்து பேச வாத்த வரயில்லப் போல. கொஞ்ச நேரத்திற்கு மாலுக்குள்ள இருந்து எந்தச் சத்தமும் கேட்கயில்ல. எங்கட மனசுக்குள்ள டப்டப்பெண்டு சுவரில கொழுவியிருந்த அப்பாட டச்சுக்காலத்து மணிக்கூட்டோட சேர்ந்து அடிக்கிற சத்தத்தைத் தவிர.

தொண்டையில் குண்டு போல பொறுக்குது. அப்படியே வைச்சிட்டு உம்மா புகப் போட்டு வச்ச மண்குடத்தில இருந்து தண்ணிய வாத்துக் குடிக்கிறன். அது சரியான மனசத் தடவிக் கொண்டு இறங்குது. உம்மம்மா பாட்டுப்படிச்சச் சின்னவன தூங்கவைக்கிற நேரத்தில காதில தேன் போல கேட்குமே அதுமாதிரி எண்டாலும் எனக்கு அப்பா சொன்ன கதை நெஞ்சை

எரிச்சக் கொண்டிருக்கு. வாப்பாட மையத்துக்கு முன்னால குந்தியிருந்து உம்மா அழுத போது எரிஞ்சுதே அது போல.

வழமய விட இண்டைக்கு வெயில் செரியாச் சுடுது. உம்மம்மா ஒரு காலை இழுத்திழுத்து நடக்கிறா. எங்கட சிவத்தப்பசு மிதிவெடி பட்டப் பிறகு நடந்த மாதிரி. அவவுக்கு ஒரு காலில வாதக் குணம். ஒவ்வொரு நாளும் இரவுல நான் எண்ணெய் போட்டுத் தேச்சு விடுவன். அப்பா சிவப்பிக்கு மருந்து கட்டிவிட்டது போல. கொஞ்சம் சுகமாயிருக்குது எண்டு சொல்லுவா. ஆனால இப்ப கால் வருத்தம் கூடியிருக்கும் பாவம்.

அவட தலையில சுமை சுமை எண்டாலும் பெரிசா ஒண்டுமில்ல. அப்பாட பக்குசப் பெட்டியையேயோ, பீலியடி மாட்டுப் பட்டையேயோ அல்லது அட்டியட்டியா அடுக்கி வைச்சிருக்கிற சீனட்டி நெல்லு மூட்டையையோ கொண்டு வர ஏலும்.

அவ வெத்தில பாக்கு இடிக்கிற உரல், ஒடியல் கட்டு, கொஞ்சம் பச்சரிசி, ஒரு சின்னப் பாளை அவ்வளவுதான்.

வாப்பாட றலி சைக்கில அப்பா உருட்டிக் கொண்டு வாறார். பின்னுக்கு தண்ணிமுறிப்புக்கு வயல் சாமான் கட்டியோடுறதுக்காக பூட்டின இரும்புக்கரியலில ஒரு அணில் கொறியன் சாக்கு. அதில அரைவாசிக்குச் சாமான்.

கென்றிலில ஒரு மண்ணெண்ணைக் கலன் கொழுவியிருக்கு. மண்ணெண்ணை கலனுக்குள்ள மண்ணெண்ணை இல்ல. இனி எங்கட வாழ்க்கைக்கு எங்க விளக்கு? அதுக்குள்ள தண்ணிதான்.

அப்பா அடிக்கடி “எங்கட கிணத்துத் தண்ணியக் குடிச்சாத்தான் எனக்கு விடாய் தீந்த மாதிரி...” எண்டு சொல்லிக் கொண்டு மாமரத்து முத்தத்தில இருந்து மடக்கு மடக்கெண்டு குடிப்பார்.

அந்த ஆசைக்காகவோ என்னவோ கொஞ்சத் தண்ணீ கொண்டுவாறார். அதில அரைவாசிய சின்னவனுக்கு அடிக்கழுவ உம்மா எடுத்திட்டா.

நாக்கு வரண்டு கோடை காலத்து வயல்வெளி மாதிரி எரியுது. எனக்குத் தாகம் தாங்க முடியாமல் இருக்கு, எங்கட கிணத்துத் தண்ணீ குடிக்க வேணுமெண்டு ஆசை.

இப்பவே குடிச்ச முடிச்சட்டாப் பிறகு ஆரு எங்களுக்கு தண்ணி தரப் போகுதுகள். வார வழியில நிறையக் கிணறுகள் இருக்குத்தான். ஆனா... வாளியும் கயிறும் இல்லையே. படலைகளும் கட்டிக் கிடக்கு. நாய்களும் சத்தம் போட்டுக் குரைத்துக் கொண்டிருக்குது.

இன்னும் எவ்வளவு தூரமோ எத்தனை நாளோ எங்கேயோ... என் சின்ன மனசில படத்துக்குத் திரையில் எழுத்து ஒடுற மாதிரி கேள்விக் குறிகள் ஒடுது. என்னைப் போல இன்னும் எத்தனை பேர் என்ற வகுப்பில படிக்கிற றஸீன், மாஹிர், ஜிப்ரி, சக்கி, ஹைஹான், ஜெனீஷா, றினோஸா...

அந்தா முன்னுக்கு ஆதங்கண்டு மாமாவும் மாமியும் ஆதங்கத்தோட போறாங்க. சோகத்தோட சோர்ந்து சோர்ந்து போறார் சரிபுச் சாச்சா. கொன்றைக்ரர் அப்பா குடும்பம். சிவத்தாச் சாச்சி, மரியம் பெரியம்மா, நூறப்பா... இப்படி எத்தனை ஆயிரம் பேர்தான் இந்த முடிவில்லாத பாதையில்.

எல்லாத்துக்கும் ஒரு முடிவிருக்குத் தானே.

“பாதை எங்கே முடியுது” எண்டு ஒரு நாள் நாம் தாஸீம் சேரிட்டக் கேட்ட ஞாபகம்.

அவர் சிரிச்சுக் கொண்டு சொன்னார், “பயணங்கள் முடியுறு இடத்தில தான் பாதையும் முடியும்” எண்டு.

அப்படியெண்டா இந்தப் பயணம் எங்க முடியும்? எண்டு தாஸீம் சேரிட்ட கேட்க வேணும் போலிருக்கு. ஆனா... ஆனா... அவரு.

என்ற கண் கலங்குது. கண்ணீர் அரும்பி கன்னத்தில வடியுது. அத இடது கையால துடச்சி விடுறன்.

தாஸீம் சேர் எங்கட வகுப்பாசிரியரா இருந்தவர். அருமையான சேர். நல்லாப் படிப்பிப்பார். சிரிச்சுச் சிரிச்சு கனக்க கனக்க கதை சொல்லுவார்.

ஓர் ஊரில ஆச்சியொருத்தி வடை சுட்டு சுடச்சுடவே விற்று வந்தாளாம்... தாஸீம் சேருக்குள் வடைக்கார கிழவி புகுந்து வெளிப்படுவாள். நாங்கள் இமை வெட்டாம பார்த்துக் கொண்டிருப்பம். காகம் ஒண்டு பறந்து வந்து வடைய வாயில கௌவிக் கொண்டு சுதந்திரமா ஒரு மரக்கிளையில் இருந்து தின்னத் தொடங்கிச்சாம். இப்படித்தான் ஒரு நாள் அந்தக் காகம் வடயத் தின்னத் தொடங்க அந்த வழியால வந்த தந்திர புத்தி நரி காக்கையைக் கூல் பண்ணி காக்கா... காக்கா... நீ நல்ல வடிவாய் இருக்கிறாய். உன்ர குரல் கூட நல்ல இனிமை. கேட்க ஆசை. 'ஒரு பாட்டுப் பாடு' என்றதாம். தந்திரமறியா காகமும் கா... கா... காகா... என்று கத்த சொறி, பாடத்தொடங்க வடை கீழே விழ, அதக் கவ்விக் கொண்டு நரி ஓடிச்சாம்.

பாவம், காகம் ஏமாந்து போச்சுதாம். அதன் வாய்க் கெட்டினது வயித்துக்கு எட்டயில்ல எண்டு நான் சொன்னன். தாஸீம் சேர் கதை சொல்லச் சொல்ல எனக்கு காகத்தின் மேல அனுதாபமும் நரியின் மேல கோபமும் வந்தது. ஏமாத்துக்கார நரி...

சரி இந்தக் கதைய எப்படி முடிக்கலாம் எண்டு தாஸீம் கேட்ட ஞாபகம். நான் சொல்லத் தொடங்குவேன்.

இப்படி இப்படியே தொடர்ந்து நரி ஏமாத்தி வந்திச்சாம். எனக்குள் தாஸீம் சேர் புகுந்து வெளிப்படுவார். சேர் கவனமா என்ர கதைய கேட்பார்.

ஒரு நாள் காகங்கள் எல்லாம் கூடி ஏமாத்து நரி வடையப் பறிச்சுக் கொண்டு ஓடும் போது துரத்திப் பிடிச்சுதாம். ஆயிரக்கணக்கில் காகங்கள் சேர்ந்ததால நரிக்கு ஒண்டுமே செய்ய ஏலாம திக்குமுக்காடிச்சாம். காகங்கள் கழுகுகளா மாறி நரிட உடம்பெல்லாம் கொத்தத் தொடங்கினதாம். நரியோ ஊளை விட்டுக் கொண்டு ஓட்டம் பிடிச்சுதாம்.

இப்ப அந்தக் கதைய நினைச்சுப் பாக்கிறன். நாங்கள் காகங்கள்... சிறகு வெட்டப்பட்ட காகங்கள்... நரிக்குப் பயந்து ஓடுறம். என்ர கண் கலங்குது.

போன வருசம் ஊருக்குள்ள விழுந்த ஷெல் சேருட வீட்டுக்குள்ளயும் விழுந்து... மௌத்தாப் போயிட்டாரு...

நானும் மையத்து வீட்டுக்குப் போய் அழுது போட்டு வந்தன். இப்போ, எனக்கு ஏனோ மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை, “ஏனிப்படிச் செய்தவியள்... ஏனிப்படிச் செய்தவியல்” எண்டு முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் இரவு பட்ட அவஸ்தை சொல்ல முடியாதது. எல்லாமே எனக்கு இருட்டாத் தான் தெரிஞ்சது.

புத்தகக் கட்டை எடுத்து வாப்பா தைச்சுத் தந்த யூரியா பேக்கில் கட்டி வச்சன். வேற எதயும் எடுக்க வேணுமெண்டு எனக்குத் தோன்றயில்லை. மனசு செல்லத்துரையண்ணற்ற அரிசி மில் இரைச்சல் மாதிரி அடிச்சுக் கொண்டிருந்தது.

இருட்டோட பக்கத்துக் கிழுவை வேலிக்குள்ளால் நுழைஞ்சு வேர்க்க விறுவிறுக்க ஓடிறன். பின் காணித் தோட்டத்துல உம்மம்மாவும் நானும் சேர்ந்து போட்டிருந்த பனம் பாத்தியின் மேல் முகம் குப்புற விழுறன். அப்படியே கொஞ்ச நேரம் பனம் பாத்தியக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு கிடக்கிறன். பனங்கிழங்கென்டால் எனக்குச் செரியான ஆசை. இன்னும் இரண்டு மூண்டு நாளயில கிழங்கு பிடுங்கலாம். பூரான் தின்னலாம் எண்டு நினைக்கக்குள்ள வாயில தேனூறுது. ஆனா...

பனம் பாத்திய விட்டு எழும்புறன். பிறவும் ஓடுறன்... மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க சீலனை அழைக்கிறன்.

சீலன் என் பக்கத்து வீட்டுக் கூட்டாளி. என்னோடு படிப்பவன். விளையாடுபவன். ஒன்றாயிருந்து ஒரு கோப்பையில் சாப்பிடுபவன்.

அவனையுமா பிரிந்து போகப் போறன். என் நெஞ்சில் அப்பக்காரப் பாக்கியம் அக்கா மாவிடிக்கும் இடி.

சீலன் சத்தம்கேட்டு வந்தான். சேதி கேட்டுக் கலங்கினான். முகஞ்சோர்ந்தோம். கட்டித் தழுவியழுதோம். கண்களில் வழிந்த கண்ணீர் துளிகள் ஒன்றாய்க் கலந்தன.

என்னிடமோ அவனிடமோ வார்த்தைகள் இல்லை. நிமிசங்கள் மௌனமாய் ஓடின. எனக்கு அடிக்கடி தேத்தண்ணி போட்டுத்தரும் பவளம் அக்கா, சீலனின் அம்மா கலங்கியபடி நின்டா.

நான் என்ற பொக்கட்டுக்குள்ள கசங்கிய படி இருந்த பத்து ரூபாய் தானை எடுத்து அவன்ர கைக்குள்ள திணிக்கிறன். போன கிழம கணக்குக் கொப்பி வாங்கிறதுக்கு கடனாய் வாங்கிய காசு. என் சித்திரக் கொப்பியை எடுத்து வந்தான். அவர்கள் வீட்டுக் குப்பி விளக்கு வெளிச்சத்தில் முற்றத்துக் காற்று ஒவ்வொரு தாளாய்ப் புரட்டுது. சித்திரக் கொப்பியில் படம் ஓடுது. நெஞ்சத் திரையில் நினைவு ஓடுது. அழகான பூ இரண்டு ஒண்டை ஒண்டு கொஞ்சின படி.

நானும் சீலனும் கைகோர்த்தபடி நடக்கிறோம். இளங்காலைப் பனியில் முழுகிய புல்வெளி எங்கள் கால்களில் நீரபிஷேகம் செய்து கொண்டிருக்க துள்ளிக் குதித்து ஓடின படி சுற்றித்திரியும். புன்னியாரங்குளத்து வயல்வெளி நினைவில் நீண்டு தெரிகிறது.

அடுத்த கட்டம்

சீலன் துவக்கோட வாறான், ஆமிக்காரன் மாதிரி. நான் தலைதெறிக்க ஓடுறன். தாயிழந்த கன்றுக்குட்டி போல... பள்ளிக்கூடத்து நாடகத்துக்கு நாங்க போட்ட வேஷமது. அவன் நல்லாய் நடிப்பான். சின்ன வயசிலேயே சிவாஜி மாதிரி வசனம் பேசுவான். நான் வரைஞ்ச அந்தக் கட்டம் இப்படி உண்மையாகிற மாதிரி அவன்ர கண்களும் கலங்குது.

அடுத்த தாள் புரளுது

அன்ரனியின் கிறிஸ்மசுக்கு நான் போட்ட நத்தார் பாப்பா வேஷம். கள்ளுக் கடைக் கந்தையாற்ற வயிறு ஞாபகத்துக்கு வர அவனையறியாமல் சீலன் சிரிக்கிறான். நானும் புன்முறுவல் பூக்கிறன்.

தூரத்தே சிவசம்பர் வீட்டுக்கடியன் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே சப்பாத்துக் கால்களின் குரல் கேட்டது. பயந்து பயந்து என் வீட்டுக்குள் நுழைகிறேன்.

“ம்... ஆ...ம்...ஆ...”

முத்தாவின் அழைப்போசை காதில் விழுந்த போது தான் அதின்ர ஞாபகமும் வந்திச்சு. நேரம் தப்பாமல் இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக அது மணியடிக்கும் நேரமிது. அதுக்கெங்கே தெரியப்போவுது நாங்க அத விட்டுப் பிரியப்போற சங்கதி.

பின் தோட்டத்துக் கூளான் பிலாவில் இருந்து கணக்க இலைகள் சொரிஞ்சு கிடக்கும். விளையாட்டுப் போட்டியில் எறியப் பயன்படுத்துகிற ஈட்டி மாதிரி முன்னுக்குக் கூரையுள்ள தடியில் நான் பின்னேரத்தில் ஒவ்வொன்றாய் மாலை கோர்க்கிற மாதிரி குத்தி வைச்சிருந்த பிலாயிலைகளை எடுத்து வந்து முத்தாவுக்குப் போடுறன்.

அதுக்கு சரியான பசி. தின்னத் தொடங்கியது. நான் முத்தாவைப் பிடிச்சு தடவி விடுறன் அதின்ர முகத்தை என்ர முகத்தோட சேர்த்துக் கொஞ்சுறன்.

“முத்தா உன்ன விட்டுப் பிரியப் போறன்டா... உனக்கு இனி யார்தான் துணையோ...” எண்டு தேமித்தேமி அதோட பேசுறன்.

“ஷெல் வெடிக்கும். நிலக்கண்ணியிருக்கும் பார்த்து நடந்துக்கோ... சத்தம் கேட்டா பங்கருக்குள்ள பதுங்கிக் கொள்...” எண்டு ஏதோவெல்லாம் புலம்புறன்.

உம்மா மால்ச் சுவரோட சாஞ்சி பேயறஞ்ச மாதிரி நிண்டு பார்க்கிறா. அவவுக்குத் தெரியும். முத்தா மீது எனக்குள்ள அன்பு பற்றி...

எங்கட அப்பா நாட்டுக்குப் போகைக்க பெரிய ஆட்டுப்பட்டியே வச்சிருந்தவர். பிறகு கலவரம் வந்த பிறகு நாட்டுக்குப் போறது ஆபத்து. அடிக்கடி குண்டு வெடிப்பு, ஆள் கடத்தல் ஊரடங்கு எண்டு வந்ததால உம்மம்மா மறிச்சுப் போட்டா.

சின்னதுல இருந்து எனக்கு ஆடென்டா உயிரு. அதாலதான் அப்பா இத வாங்கித் தந்தார். இது வடிவான ஆட்டுக்குட்டி. மூண்டு வருசத்துக்கு முந்தி மெளத்தாப் போன எங்கட பூட்டி மாதிரி வெள்ள. அவட மனசு போலவும். அதாலதான் ‘முத்தா’ எண்டு அவட பேரையே வச்சன்.

இதக் கொண்டு போக எனக்கு நல்ல விருப்பம் தான். உம்மாட்டக் கேட்டாச் சம்மதிப்பா. ஆனா முத்தா பசி தாங்காது. வேளைக்கு வேளை சாப்பாடு கொடுக்கனும். நாங்க போற இடத்தில புல்பூண்டோ இலைகுழையோ இல்லாட்டி... எனக்குள் விடை விளங்காத பெரிய கேள்வி.

முத்தா விடிய விடியக் கத்திக் கொண்டு நின்டிச்சு.

அப்பா கொம்புக் கத்தியோட போய்க் கொட்டிலுக்குள்ள கட்டியிருந்த சிவப்பி, அதின்ர கண்டு கறுப்பி, காளை, மாமாட்ட வாங்கின சுழியன் எல்லாத்தின்ர கட்டுக் கயிறுகளையும் அறுத்து விடுறார். வைக்கல், தவிடு எல்லாம் அள்ளி வைக்கிறார்.

உம்மம்மா கோழிக்கூட்டை அப்படியே இராசம்மாக்காவிடம் கையளிக்கிறா. நான் முத்தாவைச் சீலனிடம் அன்பளிக்கிறேன்.

அக்கம் பக்கத்திலிருந்து பவளம் அக்கா, லீலா டீச்சர், செல்லப் பிள்ளையார் பெண்சாதி, மார்க்கண்டு விதானையார் எல்லோரும் வந்து அனுதாபம் கூறுகினம்.

எவ்வளவு தூரம் நடந்திருப்பம். இன்னும் எவ்வளவு தூரம் தான் நடக்கிறது. என்ற கேள்வி எல்லாற்ற கண்களிலயும் இருந்தது.

நடந்து வந்த றோட்டை திரும்பிப் பார்க்கிறன்.

மீலாத் விழா ஊர்வலத்தில கொடிபிடிச்சுக் கொண்டு போற ரோட்டு, சித்திரப் புதுவருசத்தில சைக்கிளோட்டப் போட்டி நடக்கிற ரோட்டு. நத்தார் பாப்பா ஊர்வலம் போற ரோட்டு. சீலனோட சேர்ந்து வைகாசி காவடியாட்டம் பார்க்கிற ரோட்டு. எங்கட ஊராக்கள் கனபேர சுட்டுப் பிணமாய்ப் போட்டிருந்த ரோட்டு. ஏன்...

எனக்கு நினைக்க நினைக்க... வேதனை நீராவிபூத்தது மாதிரி மேலே கிளம்புது. தார்ரோட்டு எனக்கு இப்போ கறுப்பாய்த் தெரியயில்ல. சிவப்பாய் இரத்தச் சிவப்பாய் தெரியுது. வயலுக்குப் போன வாப்பா பம்பரடியில மாட்டுப்பட்டு மௌத்தாப் போன ரோட்டு.

என் கால் நகங்களிலிருந்து ரத்தம் வடியுது. உம்மாவைத் திரும்பிப் பார்க்கிறன். எல்லாத்தையும் இழந்த சோகத்தோட தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கிறா... வாப்பாவைக் கபுறடியில விட்டுட்டு, அவரின் பிள்ளைகளை இடுப்பிலும், தெருவிலும் வயிற்றிலொன்றுமாய்ச் சுமந்தபடி...

அவவுக்கும் வாப்பாவின் நினைப்பு வந்திருக்க வேண்டும். அழுவதும் பின்னர் சீலைத் தலைப்பை எடுத்து கண்களைத் துடைப்பதுமாக நடக்கிறா.

சின்னவன் காய்ந்து கறுத்து மெலிந்து பூரணமக்கா சந்தைக்கு கொண்டு வரும் கத்தரிக்காய் மாதிரி. பாவம் அவன்.

எங்கட வாப்பா தண்ணிமுறிப்பில மூனா முறிஞ்சு உழைச்சவரு, தானும் தன் பாடுமா உள்ளவரு. மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேணுமெண்டு நினைப்பவர். நான் சின்னவன் எல்லோரும் படிச்ச நல்லா வரவேணுமெண்டு கனவு கண்டவர். ஒரு நேரத் தொழுகை தவறாத சீதேவி எங்கட வாப்பா. 'அவர் இருந்திருந்தா எவ்வளவு உதவியா இருக்கும்...' என்று உம்மாகூட நினைச்சிருப்பா. ஆனா வாப்பா இருந்தா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார். பாவம் மெல்லிய மனசு. அதிர்ச்சி தாங்க மாட்டாதவரு.

எனக்கு வயிறு பிராண்டுது. சின்னவனுக்கும் பசித்திருக்க வேணும். ஒவெண்டு சத்தம் போட்டு அழுறான். அவன்ர பசிய நினைச்சு என் பசி அடங்கிப் போவுது.

ஒரு மரத்துக்குக் கீழ் எல்லோரும் களச்சுப் போய்க் கிடக்கிறம். நிழல் வெயிலாய் சுடுது. காத்து நெருப்பா வீசுது. நான் கண்கள மூடிக் கொண்டு கிடக்கிறன். என்னை அறியாத அயர்வில்.

எல்லோரும் போலினில போறோம். அரைக்கா றாத்தால் பாணும், பருப்பும் தாராங்க. உம்ம்மாவை பின்னுக்கு நிண்ட பொம்புள இடிச்சுப் போட்டா. அவ விழப்பார்க்கிறா. நான் ஓடிப் போய்ப் பிடிக்கிறன். பாண் துண்டு கீழ் விழுது. பக்கத்தில நிண்ட மனிசன் பாண் துண்டை பாஞ்சு பிடிக்கிறார். அண்டைக்கு எங்கட வீட்டுக் கோழிக் குஞ்சைப் பருந்து பிடிச்சதே, அது மாதிரி.

ஒரு தோட்டத்தில் குவிச்ச வைக்கப்பட்டிருக்கிறம். தேங்காய்க் குவியலைப் போல. கனபேர் வந்து பார்க்கினம். பழைய உடுப்பு, பாய், சோத்துக் கோப்பை எண்டு நிறையச் சாமான் தருகினம். எங்கட சனம் ஆளை ஆள் அடிபட்டுக் கொண்டு சாமான் கேக்குதுகள்.

நான் பள்ளிக்கூடம் போக முடியாம, அழுதழுது அபுசாலி முதலாளிக்கு வெங்காயம் நாட்டப் போறன்...

சின்னவனின் அழகைச் சத்தம் என்ற காதை அடைச்ச போது தான் நான் திடுக்கிட்டு கண்திறக்கிறன். அப்பத்தான் அந்த இடத்துக்கு வந்து சேருகிறார் அப்பா. சைக்கிளை ஸ்ராண்ட் தட்டி நிப்பாட்டுறார். என் பார்வை ஹான்டிலில் கொழுவியிருந்த கலனின் குத்திட்டது. தண்ணிக்கலனுடன் எனக்குக் கிட்ட வந்து தலையில் கட்டியிருந்த வெள்ளச் சால்வையை அவிட்டவாறு உட்காருகிறார். வெள்ளைச் சால்வை தூசிபட்டுக் கலர் மாறியிருந்தது மனசு போல. அவரது உடம்பு வியர்வையில் குளித்திருந்தது. முகம் சோகத்திலும் கோரத்திலும் இறுகிக் கல்லாய்க் கிடந்தது. கலனில் இருந்த தண்ணிய கோப்பையில் வாத்து எனக்குத் தாரார். என்ற தாகத்தப் புரிஞ்சிருப்பார் போல...

பிறகு அவரும் சில முடக்கு ஊத்திக் கொண்டார். அல்ஹம்துலில்லாஹ் எண்டு ஆண்டவனுக்கு சுகூர் செய்றார். பசியும் தாகமும் ஒரே நேரத்தில் தீர்ந்து போனதான திருப்தி அவருக்கும் எனக்கும்.

சின்னவன் இன்னமும் அழுகிறான். எல்லோருஞ் சேர்ந்து உனக்கு என்ன வேண்டும் எண்டு கேட்டாச்சு. அவன் கதறிக் கொண்டே இருக்கிறான். அப்பா கிட்ட வாரார். அவனத்தூக்கி தோளில போட்டபடி அங்குமிங்கும் உலாத்துகிறார்.

“குஞ்சா... சின்னா... என்ன கண்ணா வேணும் சொல்லுடா...” என்று கெஞ்சுறார்.

“எனக்கு... எனக்கு என்ட” சொல்லமாட்டாம பிறகும் அழுகிறான். திரும்பிப் பார்த்து வீட்டுப் பக்கமா கையைக் காட்டி அழுகிறான். அவன் வீட்ட கூட்டிப் போகும்படி அழுகிறான். தன்ர பொம்மையைக் கேட்கிறான்.

அப்பா வீடு கட்டக் கல்லரிஞ்சு போது அந்தச் செம்பாட்டுக் கழியில இருந்து நான் என்ர சின்னக் கையால... மண் குழைச்சு செய்த பொம்மை... இனி எப்படி வரும். அந்த மண்ண இனி எப்படித் தொடுவம். எங்கட மண்ண நினைக்கும் போது மனசு பொங்குது. அது சின்னவன்ர கண்கள் வழியா வழியுது...

வெயில் உச்சத்தில நிற்குது. நான் புத்தகப் பையைச் சுமந்தவாறு நடக்கிறன்.

தையல் கடை தைபு மாமா மெஷின் ரொப்பை வலது தோளில் இருந்து இடது தோளுக்கு மாத்துரார். தோள் மூட்டு நொந்திருக்க வேணும். பாவம் மனிசன். சோறு போடுறதுக்கு அதுவாவது உதவுமெண்டு நினைச்சிருப்பார் போல...

மீரா மொய்தீன் சாச்சாவின் தோளில் வீச்சு வலையொண்டு கிடக்குது. “இது பழசுதான் மோன... ஆனா, நந்திக் கடலில் றால் வீசி காசு காசா உழைச்சுத் தந்த தங்க வலை...” என்று சொல்லுவார்.

கதிசம்புக் கிழவி ஊன்று தடியில் உடம்பைத் தாங்கியபடி சற்று நின்று ஆறுகிறா. “என்ர வயசுக்கும் இப்படித் துன்பப்படயில. என்ர ஆண்டவா. இது என்ன சோதனையோ... நாரிய நிமித்திறா. சில நேரம் அழுதபடி நடக்கிறா. அவ தன்னோட எடுத்து வந்தது இந்தக் கம்பு மட்டும்தான்.

எனக்கு மனசில இன்னும் கலக்கம் கூடுது.

புத்தகக் கட்டிலிருந்த தமிழ்ப் புத்தகத்தை விரிச்சு வாசிச்சபடி நடக்கிறன். வாசிக்கிறதென்பது எனக்கு நல்லாய்ச் சுவாசிக்கிற மாதிரி. சுத்தியிருக்கிற சோகங்களை மறந்து கொஞ்சத் தூரம் நிம்மதியாய்ப் போகலாம்.

சின்னதிலயிருந்து நான் நல்லா வாசிப்பன். உரத்துச் சத்தம் போட்டு வாசிப்பன். தேத்தண்ணிக்கடை காசினர் பேப்பர் வாசிக்கிறமாதிரி என்று வாப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார். வாப்பாட்ட நான் விளையாட்டுச் சாமான் வாங்கிக் கேக்கிறதில்ல. கதைப்புத்தகம் பாடப்புத்தகம் தான் வாங்கித்தரச் சொல்லுவன்.

வாப்பா வாங்கித் தந்த புத்தகங்கள் எனக்குப் பாரமாத் தெரியல்ல. வாப்பாவையே தூக்கிக் கொண்டு போறமாதிரி லேசாக்கிடக்கு.

இப்பத்தான் எங்கட வகுப்புச் சேர சந்திக்கிறன். அவரும் புத்தகக் கட்டையும் அவருட புள்ளையையும் சுமந்து கொண்டு நடக்கிறார்.

இந்த முறை ஸ்கொலசிப்ல நான் பாஸ் பண்ணுவனென்று உறுதியாய் நம்பினவர். வீட்டில் கூப்பிட்டு நல்லாப் பாடஞ்சொல்லித் தந்தார். அவற்ற பாரத்தையும் வாங்கிச் சுமக்க வேணும் போல இருக்கு. இப்பத்தான் அவர் என்னைக் காணுறார். எனக்குக்கிட்ட வாறார். எனக்கு அவரப் பார்க்க சங்கடமா இருந்தாலும் அவரோட கதைக்க வேணும் போல இருக்கு. என் நெஞ்சுக்குள்ள அடஞ்சிருக்கிற கேள்விகளைக் கேட்க வேணும் என்று உந்தலாயிருக்கு.

சேர், சிரிக்கிறார். இது வழமையான வகுப்பறைச் சிரிப்பு இல்ல. அது அகதிச் சிரிப்பு. நானும் பதிலுக்கு பல்லக் காட்டுறன்.

நல்லாக் கிட்ட வந்து என்ர தலையத் தடவுறாரு. முதுகில தட்டி விடுறாரு. வகுப்பில கணக்குச் சரியாச் செய்து காட்டினா பாராட்டுவாரே அது போல. அப்படியென்டா நான் அகதியாப் போறதும் சரியென்று அர்த்தமா?

“அழியாத சொத்துக் கல்வியொன்றுதான் என்பதைப் புரிஞ்சு கொண்டாய்...” என் யூரியா பேக்கினுள் இருப்பது புத்தகக் கட்டு என்பதை அவர் புரிஞ்சு கொண்டார்.

“சேர் நீங்க சொன்னீங்க, கல்விய எந்தத் துன்பத்திலயும் கைவிடக்கூடாதென்று. ஆனா இனிமே என்னால படிக்க முடியுமா சேர்? எந்த ஸ்கூலில படிக்கிறது சேர்... ஸ்கொலசிப் பாஸ் பண்ணுவேனா சேர்...?”

அவர் சங்கடப்பட்டிருக்க வேணும். முகபாவம் பேசியது. “ஆண்டவன் கைவிட மாட்டான். பயப்படாதே. நானிருக்கிறன். உதவி செய்ய...” எனக்கு கொஞ்சம் நம்பிக்கை பிறந்தது.

“இப்ப எங்க போறம்... எப்படி இனி வாழுவோம். இருக்க வீடு கிடைக்குமா... நாங்க திரும்பி வாறதுக்கு இந்த ரோட்டு இருக்குமா...?”

என் நெஞ்ச வில்லிருந்து பிறந்த கேள்வி அம்புகள் சேரின் செவிகளைக் கொன்றன.

சேருக்குப் பதில் தெரியுமா?

எங்கட பள்ளிக்கூட ஞாபகம் வந்தது. கரும்பலகைகளில் எல்லாம் புத்தகங்கள் காய்த்துத் தொங்குது. புத்தகத்தைப் பறிச்சுப் பறிச்ச தின்னுறம். திண்டு திண்டு கொட்டை போடுறம். மீண்டும் மீண்டும் புத்தகங்கள் காய்த்துக் கனியுது. திண்டு திணறுகிறோம். திடீரென்று பேனாவெல்லாம் துப்பாக்கியா மாறிச்சு. நெடுங்கேணி நெடும் வீதி, துரத்தத் தொடங்கிற்று. ஓடுறம்... ஓடுறம்...

பள்ளிவாசல் நினைவு வந்தது. கடைசியாய் அப்பாவோட சுபஹுக்குப் போனேன். தொழுதேன். அழுதேன்!

இனியாரு தான் பாங்கு சொல்லுறது. யூசுப் அப்பாவும் எங்களோடதானே வாறாரு.

சீலனும் சிவனும் சக நண்பர்களும் இப்ப என்னை நினைச்சு கவலைப்படுவார்கள். சாப்பிட மாட்டார்கள். பள்ளிக்கூடம் போகவும் மாட்டார்கள். எனக்கு இனி எப்படிச் கடிதம் போடுவார்கள். என் அட்ரஸ் தான் என்ன? அகதியூரா?

ஏன் தான் அந்த வரிச்சேட்டுப் போட்ட அண்ணமார் இப்படிச் செய்தவியள். எனக்குள் குடைந்து கொண்டிருந்தது. மனம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

நேற்றுக்கூட நான் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும் போது அஞ்சாறு அண்ணமார் நைனா மாமாட வீட்டில நிண்டவியள்.

குருஸ் அண்ணர எனக்குத் தெரியும். எங்கட அப்பாட கடையை எடுத்து ஒப்பீஸ் வச்சிருந்தவியள். அடிக்கடி நான் காணுறனான். ஆனா இரண்டு நாளா ஆரையும் காணயில்ல. எங்க போயிருப்பினம்.

எனக்குக் கவலை என்னென்டா...

ஆமி ரோந்து வாற நாளையில எல்லாம் இராசையா அண்ணர் குடும்பம். சிவபாலன் அங்கிள் வீட்டார். கனகம் பாட்டி, அடுத்த தெரு தவத்தார் எல்லாம் எங்கட வீட்டதான் வருவினம். இப்ப பாவம் அவையள். எங்கதான் போவப் போகினம்.

இனி அவங்கள எல்லாம் ஆமி என்ன செய்யுமோ. இத நினைக்கும் போதுதான் எனக்குக் கண்ணீர் வெளியில தள்ளிவிடும் போல கிடக்கு.

அதே அந்த இடத்தில எல்லோரும் கூடி நிச்சினம். என்ன விசயமெண்டு தெரியாது. அறிய வேணுமென்ட ஆதங்கத்தோட ஓடுறன். அழுகைச் சத்தம் கேட்குது. ஆளையாள் ஏதேதோ கதைச்சுக் கொண்டு நிச்சினம். ஒரு சின்னப் பிள்ளையிட அழுகைச் சத்தம் தெளிவா என்ட காதில விழுது. சின்னவன் பிறந்த போது கேட்டுதே அது போல.

கூட்டத்த விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழையுறன். பொங்கல் கடையில காவடியாட்டம் பார்க்க நுழைஞ்ச மாதிரி.

எனக்கு தலை சுற்றிக் கொண்டு வருது. ஒன்றும் தெளிவாய் விளங்கயில்ல. ஒரு வடிவான சின்னக் குழந்தை கிடக்குது. அது என்னப் பார்த்து சிரிக்கிற மாதிரி எனக்குத் தெரியுது.

பக்கத்தில உம்மா. என்ர உம்மாதான் நீட்டி நிமிந்து கிடக்கிறா. அப்பா தன்ர வெள்ளச் சால்வய எடுத்து உம்மாவைப் போத்துறாரு.

சின்னவன் அழுது கொண்டு நிலத்திலே கிடக்கிறான். அவன் பிறக்கும் போது வீட்ட வந்து வேலை செய்த ஆசியத்து வாப்பிச்சி சோகத்தோட நிச்சிறா. உம்மம்மா இப்ப பெரிசா சத்தம் போட்டு அழுறா. அப்பா தலையில கைய வச்ச மாதிரி இருக்கிறார். இந்த இடத்தில ஆட்கள் கூடுது.

எனக்கு விசயம் விளங்குது.

“உம்மா ஆஆஆஆ...” வானமுட்ட அமுறன். உம்மா ஏனென்று கேட்கயில்ல. அப்படியே கிடக்கிறா. பக்கத்தில கிடத்தியிருந்த புள்ள அழுது. நான் ஓடிப்போய் அதத் தூக்கிறன்.

முன்னுக்குப் பாதை. முள்ளு நிறைஞ்ச பெரும் அடராய் விரியுது... பின்னுக்குத் திரும்புறன் ஒரே இருட்டு. கும்மென இருட்டு. அந்த கருமிருட்டிலும் என் மண்ணின் முகம் தெரியுது. உம்மாவின் வெள்ளை மனம் போல.

■ சரிநிகர், ஒக்டோபர் 28 – நவம்பர் 10, 1999

அம்ரிதா ஏயெம்

ரியாஸ் அஹ்மத் எனும் இயற்பெயருடைய இவர் தற்போது கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் விலங்கியல் துறை விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வருகிறார். குறியீட்டுத்தன்மை கொண்ட புதுமையான கதைசொல்லிகளில் முக்கியமானவர். 'விலங்கு நடத்தைகள் அல்லது விலங்குகள் தொகுதி ஒன்று' என்பது இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பாகும்.

குளங்கள்

அம்ரிதா ஏயெம்

பல கடல்கள் சேர்ந்தது சமுத்திரம். சமுத்திரம் கப்பல் சுமந்தது. நாகரிகம் நொண்டி, கலாச்சாரம் தவண்டு வந்த ஒழுங்கையானது. மொழி நடந்து, மதம் ஓடி வந்த பாதையானது. கடல் நாகரிகம் தந்தது. கலாச்சாரம் தந்தது. மொழி தந்தது. மதம் தந்தது. பூர்வீகம் அழித்தது. பிரிவினை தோற்றுவித்தது. யாதுமாகி அனைத்தையும் அளித்து, அழிவினையும் அளித்தது. இத் தேசத்தில், பல மன்னர்களினதும், முதலாவது பிரதம அமைச்சரினதும் பெயரிலுள்ள குளங்களை சமுத்திரங்கள் என்று பெயரிட்டு அழைத்ததால் தருக்கத்தனமாக சமுத்திரங்கள் குளங்கள் எனப்பட, இங்கிருந்தே சிதைவுகளும், திரிபுகளும் ஜனனிக்கத் தொடங்கின.

கபிலவஸ்துவில் பிறந்த இளவரசன் பகவானாகி பின் மரணப்படுக்கையில் இருந்த வேளையில் அடக்கமில்லாமல் நாட்டு மக்களுக்கு சொல்லொணா கொடுமைகளையும், துர்நடத்தைகளையும் புரிந்து வந்த பேரரசனின் மகனுக்கும், எழுநூறு தோழர்களுக்கும், பாதுகாப்பளிக்கும்படி மழைக்குப் பொறுப்பான தேவனிடம் ஆணையிட்டார். அவர் அதை காத்தற் கடவுளிடம் ஒப்படைக்க, அவர் தவ வேடம் பூண்டு அரசன் மகன் “அன்கோவிற்கு” மந்திர நூல் கட்டி, நாயும் குவேனியும் காட்டி, குவேனி கட்டி, அன்றிரவே சிறிசவத்து நகர் திருமணம் காணவந்த பூர்வீக நாகர்கள் அனைவரினதும் கதை முடித்து, அவர்களின் சவ மேட்டின் ஒவ்வொரு இடத்திலும் குடியேற்றங்கள் அமைத்தனர்.

அந்த வண்டி கண்ணீர் வடித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நெற்றியால் வடியும் நீர்த்தாரை, முன் கண்ணாடியின் ஒரு புள்ளியில் தேங்கி, கனவளவு கூடி, ஈர்ப்பு விசை தாங்காது இரு கிளையாய்ப் பிரிந்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தது. “அழ வேண்டாம்... அழ வேண்டாம்” என்று சின்னப் பிள்ளை கை காட்டுவது போல் அல்லது அழுதல் தடை என்பதற்காகவோ இரண்டு வைப்பர்களும் டாட்டா காட்டிக் கொண்டிருந்தன. மழை இன்னும் விட்டபாடில்லை. நூலிழைகளாயும், கயிறுகளாயும், கூழாங்கற்களுமாய் நிலத்தை தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. தலையைத் திருப்புகிறேன். அவசர அவசரமாய், காட்சிகள் ஒவ்வொரு பிறேமாய் ஒளி ஓவியமாகி, விழித்திரையில் பதிவாகி, வேகமாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன, மழை விடுதலைத் தவிர. குளங்களின் ஆய்விற்கான ஒவ்வொரு வார முன்னூறு மைல் பயணத்தின், இன்று இந்த வாரப் பயணத்தின் இடையில் மழை. மீண்டும் மழை. பயிரும், மரமும், இரத்தமும், சீழும், வாந்தியும், கண்ணீரும் நீர் கொடுக்க மழை. இன்றும் இரு கண் நிறைய மழை. தண்ணீர் தேசத்தில் மழைக்கென்ன பஞ்சம். மழையெனப்படுவது வெய்யில் நீருலர்த்தி மேகமுறிஞ்சிய பின் பெய்வது. நீரெனப்படுவது அதனால் எங்கும் நிறைந்தது. நெளிந்து, ஊர்ந்து சென்று கிடைக்கும் இடத்தின் வடிவம் பெற்று யாதாகவோ பெயர்ச்சொல்லெடுத்து அதைத் திரிபுக்குள்ளாக்குவது.

எங்கிருந்தோ சாய்கோணமாய் கத்திப்பாடாய் வந்த தென்மேற்குக் காற்று வண்டிக்குள் மழைத் துளியை என் கரத்தில் விழ வைத்து, தோலின் நீர்வட்டப் பகுதியை வெளிறவைத்து, மயிர்க்கால்களை ஒரு கணம் நிமிர வைத்தது. சில்லிடல் என்றால் என்னவென்று பிரக்ஞை அகராதிக்கு கருத்தேற்றம் செய்து பார்த்தது. மழை தூறல்களாகி, பின் துளிகளாகி பூமியில் விழும். பின் ஓடும். மடுவென்றால் தங்கும். தேங்கும். கொஞ்சக் காலம் வற்றாமல் போனால் குளங்களை உருவாக்கும். குளங்களை வரைவிலக்கணப்படுத்த முயன்றுதான் கொண்டிருக்கிறேன். பாசைகளின் பலவீனத்தில் என் கரடு முரடு பள்ளம் படுகுழி நினைவு வெளிகளில் குளங்கள் தேங்கமாட்டேன் என்று

மறுத்தன. குளங்கள் எவ்வளவு தூரம் அடிபட்டுப் போகின்றன. குளங்கள் அடிபட்டதும், அடிபட்டுக் கொண்டிருப்பதும் பாசைகளால்தான். தமிழில் குளம். சிங்களத்தில் வெள. ஆங்கிலத்தில் ரேங்க்.

கண்டவைகளும் குளங்களெனப்படாது. குளமெனப்படுவது குறிப்பிட்ட பரப்பிற்கு மேல் இருக்க வேண்டும் என்கிறார் எனது பேராசிரியர். ஒரு வேளை கால நதி வெள்ளத்தில் அணையுடைந்து உடைப்பெடுக்காமல், தூர்ந்து போகாமல் இருப்பதற்கு இந்தப் பரப்பு உதவுமோ என்னவோ தெரியாது. இவைகளை “றிசுவாயர்” என்றுதான் சொல்லவேண்டுமாம் என்கின்றார் எனது பேராசிரியர். குளம் என்பதன் அர்த்தங்கள் என்னை நிர்ப்பிரக்ஞை ஆக்க முயற்சித்து வியப்புக்குள்ளாக்குவதை உணர்கின்றேன். எது எப்படியோ அர்த்தப்படுத்தல் அர்த்தமிழந்து போனாலும், பரப்பு, கனவளவு தாண்டி நீர் என்பது நனைத்தலையும், அமிழ வைத்தலையும் செய்கிறது என்றுணர்கிற வேளை எங்கோயிருக்கும் காண்டாமணியின் கடைசியோசையின் கடைசி நேரத்தின் வெளிக்குள் தங்கிப் போன ரீங்காரம். மணியோய்ந்த பின்னும், இன்னும் இன்னும் இருப்பது மாதிரியான நெருடல் என்னுள்ளே படரத் தொடங்குகிறது.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வேன் தன் ஒளியிழந்த இரு கண்களாலும் நோக்கியவாறு ஒரு குளத்தை நெருங்கத் தொடங்கியது. சிறிய அலைகள் கரையில் புரளத் தொடங்கின. இந்தக் குளம் பொத்குல் விகாரைக்குள் அல்லது பத்து ரூபா தாளில் பெரிய பராக்கிரமங்கள் செய்தவனின் குளம். அவன் நிமிர்ந்து நின்றான். கையில் வாளைத் தேடினேன். காணவில்லை. புத்தகம் போன்று கருங்கல்லால் இரு கையிலும் ஏந்தி நின்றான். வாளைக் காணவில்லை. குளத்திற்குள் பாய்ந்தேன். மூச்சடக்கினேன். அடிக்குப்போனேன். வாளைத் தேடினேன். எங்கேயும் காணோம். அப்போது சிவப்பாய் ஒளி அடித்தது. ஒளி வந்த திசை பார்த்தேன். தேடிய வாள் தெரிந்தது. ஆயிரம் வயதுடைய வாள் தெரிந்தது. வானில் இருந்த இரத்தக் கறைகள் அவனின் சித்தப்பாக்கள், தம்பிக்களினது மாதிரிப்பட்டன. சோழனைத் துரத்தி, பின் மீண்டும் அவன் மண் பிடிக்க, பின் மீண்டும் துரத்திய வாள். எதிரிக்கு எதிரி

நண்பன் என்று பாண்டியனுக்கு மாமியை தாரை வார்த்த வாள். அயல்நாட்டு அந்நியனையும் புகுந்து வெட்டிய வாள் இரத்தக் கறையோடு கிடந்தது. எடுக்கலாமென்று அருகே போனேன் வாளைக் காணவில்லை. மண்ணோடு மண்ணாகி கரைந்திருக்குமோ? அறத்திற்காகவென்றால் வாள் துருப்பிடிக்காமலிருந்து கிடைத்திருக்கும். கண்ணுக்கு தெரிந்த வாள் இப்போது தெரியவில்லை. பிரமையோ என்னவோ? பின் கரையேறினேன்.

எனது ஜேர்மன் நாட்டு ஆசிரியனின் குரங்குத் தோப்பின் ஆயிரத்து முன்னூறு வானரங்களில் பதின்மூன்று முழுவதும் கருங்கல்லாலான சிவன் கோயிலில் குதித்து விளையாடின. சிவன் கோவில் ட்ரூப் என பெயரிடலாமென எண்ணினேன். மூத்த குரங்கு கோயிலுக்கு முன் வைத்த அறிவித்தல் பலகையை உதைத்து விட்டு, குளக்கட்டுப் பக்கம் ஓட தலைவன்வழி நோக்கி மற்றெல்லோரும் ஓடினார்கள். அறிவித்தல் பலகையைப் பார்த்தேன். வரலாறு இன்னும் அறியப் படவில்லை என்று சர்வதேச மொழியிலிருந்தது. கண் முன்னே எழும்பிக் கொண்டிருந்த முட்டை வடிவ ஆச்சிரமத்திற்கு வரலாறு இருந்தது. சோழனினதும், இந்தியக் கூலிப்படையின் வணங்குதலுக்குமான ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னான இறந்த வரலாற்றை நிகழ்காலம் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏப்பம் விட்டது. ஏப்பம் நஞ்சாய் மணத்தது. வயிற்றை குமட்டியது. குமட்டிய காற்று கீழ்ப்பக்கத்தால் வந்து மோதி குமிழிகளுண்டாக்கி முடிந்து போனது. நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டது குளம். இந்தக் குளம் மடுப்புக் குளம். தலைகீழாய் செம்புக் குடம் தாட்டு அதில் அரைவாசியை வாளால் அறுத்த வடிவ அமிழ்தினுமினிய மொழி பேசிய கைதிகளைக் கொண்டு கட்டுவித்த தெமழமகாசாய குளத்தில் பிம்பமாய் அலைந்து திரிந்தது. பின் எழுத்துக்களாய் தெரிந்தது. வாசித்தேன். இது அடக்கு முறைக் குளம். பிக்குகள் ஆலோசனை, தமிழ்க் கைக்கூலிகள், அண்டைநாட்டுப் படை, தமிழ்க் கைதிகள், பேரினவாதங்களின் இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கு முன்னான குறியீடுகளுக்கான குறிப்பான்களை தந்த குளம் இந்தக் குளம். புதைபொருள் புனிதக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பால்நகையில் கடலில் வந்துதித்த சோழமண்டலத்துச் சைவன் கரம் பற்றி அவனுடன் கோணேசர் கோயிலுக்கு நித்திய நைவேத்தியங்களுக்கும், பூசைகளுக்கும் ஒழுங்காக நெல்கிடைக்க பஞ்ச பூதங்கள் கொண்டு குளம் கட்டிய சதுர்வேத மங்கலம் பிற்காலத்தில் கோணேசர் கோயில் அழிக்க வந்த கஜபாகு கண்ணிழந்து, பின் பார்வை பெற்று, பின் கண் தளை கந்தளாயாயின. மகாசேனனும் சுயம்புவான கந்தளாவேயும் இரண்டாம் அக்ரபோதியும் சில வறட்டு வரலாற்று ஆணங்காய்ச்சி பேராசியர்களும் சேர்ந்து ஆடக சௌந்தரியைக் கொன்றார்கள். குளக்கோட்டனை விரட்டினார்கள். குளத்தை உடைத்து மோட்சத்தில் இருந்து கல் கொண்டு வந்து புதிதாய் குளம் கட்டினார்கள். வெயில் வேண்டி நேரும் சிவப்புப் பட்டும், மழை வேண்டி நேரும் பச்சைப் பட்டும், கட்டளைப் பிள்ளையாரும், பத்தினியம்மனும் இவர்களிடமிருந்து ஒழித்துக் கொண்டதால் இன்றும் உயிரோடு வாழ்கின்றன. அக்ரபோதி தடியெடுத்தான். குளக்கோட்டனின் கல்லறையை தேடிக்கொண்டிருந்த பேராசிரியர் பரணவிதானவையும் கொன்றான். சர்வம் சக்தி மயம் மாதிரி அக்ரபோதி மயமானது. கோயிற் கிராமம் கோவில்கம வாகியது. கந்தளை மெல்ல மெல்ல அழுகத் தொடங்க அதன் அழுகல்களை உரங்களாக்கி அக்ரபோதிகளும், அக்போபுரக்களும் முழைக்கத் தொடங்கின. தமிழர்கள் மண்ணுக்குள் கரையத் தொடங்கினர். கரைந்த ஒவ்வொரு இடத்திலும் மற்றோர் கிளைவிட்டு முளைத்தனர். இருபது வருடங்களுக்கு முன் நிரப்பமாய் தமிழ்பேசி மீன்பிடித்த இடத்தில் இன்று, இருநூறு பேரில் இருவர் தமிழ் பேசினார்கள். இயற்கையும் செயற்கைகளோடு சதி செய்து, அதில் ஒருவனை சமீபத்தில் குளத்தால் விழுங்கச் செய்து கொன்றது. இந்தக் குளம் ஆக்கிரமிப்புக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது தொடராக இரு குளங்கள் வந்தன. முதலாவது குளம், மகாசேனைகள் கொண்டு நடாத்தியவன் கட்டிய குளம். சங்கமித்தவின் கயிற்றை விழுங்கி மகாயானத்தையும் தேரவாதத்தையும் மோதவிட்டு சேனைகள் ஓட்டி, கட்டியவன் குளம். ஆறு தென்னிந்திய

ஆக்கிரமிப்பாளர்களினால் பாதிக்கப்பட்டவன் கட்டிய குளம். அமைதியாக இருந்த அந்தக் குளம் மலைகளுக்குள் நுழைந்து இருந்தது. குளக் கரையில் தியான நிலையில் வலது கையை உயர்த்திய வண்ணம் தாமரையின் மேல் தொலுவிலவில் நிற்பது போல அறுபதடி உயரத்திற்கு அதிகமாக நின்று “நாட்டவிழி நெய்தலடிப்” பார்வை பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தார். மேலுயர்த்தி கொஞ்சம் பார்க்கச் சொன்னேன். அவர் பார்க்கவில்லை. ஒரு வேளை கேட்கவில்லையோ? நான் அவரைக் கவனிக்காத நேரத்தில், பார்க்கச் சொன்னதை பார்த்து விட்டு கிழே பார்வையை தாழ்த்திக் கொண்டதை உணர்ந்து கொண்டேன். அவர் பார்த்த இடத்தில் இரண்டு பீரங்கிக் குழாய்கள் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. பக்கத்தில் அறிவித்தல் பலகை வேறு. “ஹோம் ஒப் இன்பான்றி” (குஞ்சுகளின் கூடு) என்று. எவ்வளவு பொருத்தமான ஒலியன்களின் பெயர்ப்புக்கள். ஒவ்வொரு வார இறுதி நாட்களிலும் குஞ்சுகள் இந்தக் குளக்காட்டு கரை வழியே “வம-தகுண” சொல்லி வலது கால் மிதி வெடி - இடது கை சன்னவெடி என்று மந்திரம் சொல்லி அணி வகுத்து சமாதானம் தேட பழக்கப்படுத்தப்படுவார்கள். பின் குளம் வெள்ளை நீரை, கொஞ்சம் பச்சையுடன் வடக்கு நோக்கி அனுப்ப மீண்டும் அது சிவப்பு வெள்ளத்துடன் திரும்பி குளத்துக்கு வரும். திரும்பி வரும் நீருக்கு நிறமூட்ட மீண்டும் இன்னொரு ஜெனரேசன் வம-தகுண களுடன் தயாராகும். ஆனான சந்திரமண்டலத்திலேயே தேத்தண்ணிக் கடை வைத்திருக்கும் அந்த இனத்திற்கு ஒரு அங்குல காணி வாடகைக்கேனும் கொடுக்காத குளம் இந்தக் குளம். குள்ளக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இந் நாட்டின் முதலாவது பிரதம அமைச்சரின் பெயர் உள்ள குளம் வந்தது. சிற்றின மக்களின் காணிகளில் பேரினமக்களுக்கான குடியேற்றம் என துளி கூட அரசியல் நாகரிகம் கருதிய பயம் கூட இல்லாமல் ஆங்கிலத்தில் அறிவித்தல் பலகை அடித்து கட்டிய குளம் வந்தது. சிற்றின மக்களை சிறுபான்மையாக்கிய குளம் வந்தது. குளம் கட்டி முடிய உடைப்பெடுத்து பிரவாகமாய் வெளியேறியது. நீர் மட்டுமல்ல. கூடவே சேர்த்து பேரினமும் தான் சிற்றின

கம்பு, கட்டை, தூசிகளை கடல்வரை ஒதுக்கி சென்று வந்தன. கரையோரங்களில் விட்டன. இந்தக் குளம் அராஜகக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. குளத்தில் மரக்கட்டைகள் இருந்தால் படகு மெதுவாகப் போகும். கல்லிருந்தால் கவனமாகப் போகும். சேறும், சகதியும் என்றால் சுற்றி வளைத்துப் போகும். அந்தக் கிராமம் வெறிச்சோடியிருந்தது. முக்காடு போட்டு வாழ்ந்த பெண்களும், தொப்பி போட்டு வாழ்ந்த ஆண்களும் அல்லது சட்டை, பாவாடை போட்ட பெண்களும் அல்லது சாரன் உடுத்த ஆண்களும் அப்போதுதான் ஒரு ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த அடையாளங்கள் தெரிந்தன. கதவுகள் திறந்து கூரைகள் இடிந்து, புதர்கள் மண்டி. அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. அவர்களின் அதே அமிழ்தினுமினிய மொழி பேசியவர்களால், முதலாம் சேவல் கூவுவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னால் சுற்றி வளைத்து கத்தி துப்பாக்கி கொண்டு வளைத்து, அடியோடு முடிவரை களைந்து மக்கள் இல்லாமலாகிப் போன குளம். இந்த இரத்தச் சேறு குளத்தை படகு வேகமாகமாகவும், அனுதாபத்துடனும் தாண்டியது. இந்தக் குளம் பாதகக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வெய்யில் உச்சிக்கு எறிக்கத் தொடங்கியது. கானல்நீர்க் குளத்தில் கிடுகால் வேயப்பட்ட கூரைகள் கொண்ட படகுகள் தெரியத் தொடங்கின. காலம் காலமாக பரம்பரையாக பிறந்து, வாழ்ந்து, இறந்த இடங்களை விட்டு இரவோடிவாக உடுத்த உடையுடன் துரத்தப்பட்ட முக்கால் இலட்சம் முகம்மதியர்களின் முப்பது படகுகள் தெரிந்தன. படகு மக்கள் எனப்படுவோர் இவர்கள்தானோ? வியட்னாமியர்களுக்குப் பிறகு. படகுகளின் குளத்தை எனது படகு நெருங்கியது. ஒவ்வொரு குடிசைகளிலும். முக்காடு போட்ட குமர்கள் தொலைந்து போன தங்கள் நிச்சயமற்ற எதிர்காலத்தை நீருக்குள் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் விட்ட பெருமூச்சுகள் குளத்தின் ஒரு புள்ளியில் பட்ட வேகமாய் விட்டமாய் விரிந்து, என் மனதைத் தாக்கியது. அது குறுக்கலை இயக்கமா? நெடுக்கலை இயக்கமா? என்று யோசித்தேன். குறுகிய இயக்கங்களினால் நெருக்கப்பட்டவர்களின் இயக்கங்கள் என்பது மட்டும் நிஜமென்று மனதிற்குப்பட்டது. அவர்களின்

எதிர்காலம் குளங்கள் காய்ந்த பின்தான் கிடைக்குமென்றால் அது பகற்கனவு, அவர்கள் கண்ணீரையும் சேர்த்து குளத்தை வற்றவிடாமல் இருப்பதால். மனதின் பாரம்மாட்டாது படகு இறங்கியது. சுயம் இழந்துபோன விடியலின் மக்களின் குளம். இந்தக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பெரிய பள்ளம் தெரிந்தது. எப்போதோ தாறுமாறாய் தார் ஊற்றி, கல்லுப் போட்டு, கண்ணி வெடியின் பின் தோன்றிய பெரிய பள்ளத்தை நிரப்ப மண்ணுக்கும் கல்லுக்கும் தட்டுப்பாடு வர முப்பது மனிதர்கள் போட்டு மூடிய கள்ளக் குளம். இந்தக் குளத்தில் படகு மூன்றாவது கியருக்கு மாறி வேகம் குறைத்து ஓடத் தொடங்கியது. குழுதினிப் படகு, குருநகர், கொக்கட்டிச் சோலை, மைலந்தனை, குமாரபுரம், புத்திரங்கொண்டான் குளங்களில் ஓடியது மாதிரி படகு ஓடியது. இந்தக் குளம் கொலைகாரக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கட்டடத்திற்கு வெளியேதான் குளங்களைக் கண்டு கொண்டு வந்தேன். இந்தக் குளங்கள் வித்தியாசமான குளங்கள். குளங்களுக்கான நீருக்காக, தொழுகையிலீடுபட்டவர்கள் துப்பாக்கி சன்னங்களினால் சிறியோர், இளையோர், வயோதிபர் என்ற வித்தியாசமின்றி உடம்பைக் கிழித்து கொடுத்தார்கள். குளம் நிரம்பத் தொடங்கியது. கணுக்கால் வரை நிரம்பியது. வெள்ளம் போட்டது. கொல்லப்பட்டவர்களின் தொப்பிப் படகுகள் மிதக்கத் தொடங்கின. செங்குருதிச் சிறு துணிக்கை, வெண்குருதிச் சிறுதுணிக்கை மீன்கள் ஓடித் திரிந்தன. சிறுதட்டுத் தவளைகள் வயிறு பெருத்து வெடித்து உடையத் தொடங்கின. பின் உறையத் தொடங்கின. இந்தக் குளம் இரத்தக் குளம். காட்டுமிராண்டிக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மக்காவிலிருந்து புனித ஹஜ் கடமையை முடித்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த தொண்ணூறு ஹாஜிமார்களை அவர்களின் ஊரை அடைவதற்கு இன்னும் பத்து கிலோமீட்டரே இருக்கும்போது, நிலமீட்புக்கு அவர்கள் அவ்வளவு பேருமே தடையாய் இருந்ததுபோல,

ஜனநாயக ரீதியில் அவர்களுக்கான குழிகளை அவர்களையே கொண்டு வெட்ட வைத்து, மனிதாபிமான ரீதியில் கடைசி நேரத்தொழுகையை தொழ அனுமதித்து, ஒவ்வொருவராய் துப்பாக்கிகளினால் முத்தம் கொடுக்கவைக்கப்பட்டு, மடுக்களின் கீழிருந்து ஹாஜிகளினால் மேல்நோக்கி மண்தாங்கவைக்கப்பட்ட குளம். 1956 இல் சிறுபான்மைக்கு தேசிய இன அந்தஸ்து கிடைத்தது போல், சிறுபான்மையின் சிறுபான்மைக்கு தேசிய இன அந்தஸ்து கொடுத்த குளம். சர்வாதிகார காட்டுமிராண்டி விலங்குக் குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு அம்மன் கோயில் திருவிழா முடிந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த மக்களை சகோதர மொழி பேசும் மக்கள் சிலர் பாதுகாப்புக் காரர்களுடன் சேர்ந்து எரித்த குளம் வீதியில் இன்னும் தெரிந்தது. லொறிப் படகின் இலக்கத் தகடும் கிடந்தது. எரிந்தது உடல்களல்ல. மனிதாபிமானம். இது தீக் குளம். தீய குளம்.

வேன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. குளங்களை குளங்களுடன் இணைக்க காடு எரித்து, மண்வெட்டி, கல் கொத்தி கால்வாய்கள் வெட்டுவார்கள். நாலாயிரம் வருசங்களாய் தொடங்கிய கால்வாய்கள் இன்றுவரை ஒவ்வொரு குளங்களை இணைத்தும், நீர்ப்பாய்ச்சியும், மக்களை வாழ வைத்தும்தான் வந்துள்ளன. ஜன்னலின் ஊடாகப் பார்க்கிறேன். குளக் காட்சிகள் படிமக் கோர்ப்புக்களாக வந்து போயின. என் பாட்டனின் பாட்டன் பார்த்த குளம். என் பாட்டன் பார்த்த குளம். நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற குளம். எனது சந்ததிகள் பார்க்கப் போகும் குளம்.

விகாரங்கள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கப் போகின்றன. சிதைவுகள் குளங்களின் நீர்களுடனும், இரத்தங்களுடனும் வந்துகொண்டிருக்கத்தான் போகின்றன. குளங்களை வரைவிலக்கணப்படுத்த முயல்கிறேன். என் கண்ணாடிக்கும் விழிவெண்படலத்துக்கும் இடையில் ஏதோவொன்று சுரந்து பார்வையை மறைக்க குளங்கள் விளங்குகின்றன விகாரங்களாய்.

■ கிழக்கொளி, 1999

ஓட்டமாவடி அறபாத்

இலங்கையின் இனமுரண்பாடு காலத்தில் உருவான மிக முக்கிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். 'நினைந்தமுதல்' 'ஆண்மரம்' ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் 'எரிநெருப்பிலிருந்து', 'வேட்டைக்குப்பின்' ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளையும் தந்துள்ளார். சமயம், அரசியல், விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு என இவரது பத்து நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். இவரது மொத்தச் சிறுகதைகள் அடங்கிய 'உடைந்த கண்ணாடிகளில் மறைந்திருக்கும் குருவி' அடையாளம் வெளியீடாக 2008 இல் வெளிவந்துள்ளது.

ரெயில்வே ஸ்ரேஷன்

ஓட்டமாவடி அறபாத்

திடுதிப்பென்று வருவாரென்று இவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. உம்மாவுக்கும் ஆச்சரியம். மூத்தப்பா நம்ப முடியாதவராய் கண்களை இடுக்கியபடி சாய்மனக்கதிரையில் ஆவென்றிருந்தார்.

ஆங் அஹமது ஐயா, நான்தான் கருணாரட்ன, ஓவ் ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரர், எப்படி சுகமா?

அவர் குசலம் விசாரித்ததும், பளிச்சென்று சிரித்ததும் இவனுக்கு உறைக்கவில்லை. அவரைக் கண்டதில் அப்படியொரு அதிர்ச்சி.

வாங்க மாஸ்ரர் என்ற உம்மாவின் குரலில் அதீத பரிவும், அன்பும் நெகிழ்வதை அவதானித்தான்.

இவன் கருணாரட்னவை விழித்தபடி நின்றான். மனிதர் எப்படி மாறிப் போய்விட்டார். மூப்பும், மரணமும், காலங்களை வென்றபடி தன்பாட்டிற்கு ஓடிக்கொண்டுதானிருக்கின்றன. மூப்பும், நரையும் மேவிய கருணாரட்னவை பார்க்கும்போது இனம்புரியா அச்சம் மனசில் ஊறிப்பரவுகின்றது. முதுமையின் ஆக்கிரமிப்பை திண்மையுள்ள ஒவ்வொரு இளமையும் எதிர்த்திடவியலா கடுமவஸ்தை இவனையும் அக்கணத்தில் தொற்றிக் கொண்டது.

தன் மிருதுவான முகத்தில் சுருக்கங்கள் விழுவதான பிரேமை. கருகருவென்ற தாடியும், படியப்படிய வாரிவிடப்பட்டு கண்ணாடி முன் நின்று அழகு பார்க்கும் கேசமும் திடீரென வெண் பஞ்சு மேகமாய் காற்றிலாடி திக்கொன்றாய் பறப்பதான உணர்வு. விரித்த நெஞ்சின் திண்மையும் புஜங்களின் குறுகுறுப்பும்

ஒடுங்கிப் போய், மூன்றாவது காலொன்றின் துணையுடன் நிதானித்து நடப்பதான தளர்வு. என்னவாயிற்று இவனுக்கு. இப்படி பேயறைந்தவன் போல் நிற்கிறானே! உம்மாவின் பார்வையில் அச்சம் விரவியது. சுதாகரித்துக் கொண்டான். கருணாரட்ன ஐயா ஓலைப்பாயில் அமர்ந்தபடி சிங்களப் பிரதேசத்திற்கேயுரிய பண்டங்களை பகுத்து உம்மாவின் கையில் கொடுத்தபடி இருந்தார்.

‘சாபிர் தம்பி இந்தாங்க ஒங்களுக்கு’ என்றபடி ஒரு பெட்டியை நீட்டினார். இவன் கலைகளை ஆராதிப்பவன் என்ற வகையில் மரத்தினால் செதுக்கப்பட்ட சிற்பமொன்றை இவனுக்கென கொணர்ந்திருந்தார். பல தடவை நன்றி கூறிக்கொண்டான். இரு மகளிர் நீர்க்குடமேந்தி செல்லும் அற்புதமான கலை வண்ணம். முலையின் முனைவு தொடக்கம் அதரங்களில் தேங்கி நிற்கும் இளஞ்சிரிப்பு வரை நுணுக்கமாக செதுக்கப்பட்ட சிற்பியின் புத்திசாலித்தனத்தை மெச்சிக் கொண்டான்.

கருணாரட்னவின் காலத்தில்தான் ஊருக்குள் சீராக ரெயில் ஓடியது. பிளாட்பாரத்தில் இவனினதும், இவனையொத்த வாண்டுகளினதும் வாழ்க்கை ஓரளவு சீராக ஓடிக்கொண்டிருந்ததும் இவர் காலத்தில்தான். மனசுக்குள் தூர்ந்து கிடக்கும் ரெயில்வே நினைவுகள், இந்த முதியவரால் கிளறப்பட்டு விட்டது. வறுமையும், பிணியும் மிகுந்த அவலத்தனமான இவ்வாண்டுப் பருவத்தின் காயங்களும், அதனை மீறி நிற்கும் சமூகப் பிணைப்பும் இந்த சிங்களக் கிழவரின் வருகையால் மனக்குளத்தில் எகிறி வந்து மிதக்கத் தொடங்கின.

குடும்பத்தில் இவன் இரண்டாவது. மூத்தவன் தண்டச் சோறுண்டு, இந்திரியம் புடைக்க, கடலை விற்கும் அயலுர்க்காரியை இழுத்துக்கொண்டு போய் அவள் ஊரிலேயே குடும்பம் நடத்துவதாக பின்னாளில் தெரிந்து கொண்டான். கழுதையாகப் பிறந்தாலும் கடைசியாகப் பிறக்கக் கூடாதென்பது இவனளவில் மெய்த்துப் போயிற்று. வாப்பாவுக்கோ நிரந்தர ஜீவனோபாயமில்லை. கூலிக்கென அங்குமிங்கும் ஆலாய் பறந்தார். அடுக்கடுக்காக தாம்பத்தியத்தில் காட்டிய அக்கறையை ஒரு தொழிலில் காட்டியிருந்தால், எட்டுப் பிள்ளைகளுக்குப்

பதிலாக பெயர் சொல்லிக் கொள்ளும்படி தலை நிமிர்ந்து நின்றிருக்கலாம்.

அவருடைய கனவு யாழ்ப்பாணத்து பாணிச்சுருட்டும், கட்டித் தயிரும் பழம்சோறும், அதப்பிக்கொள்ள வெற்றிலையும், தொட்டுக்கொள்ள உம்மாவுமாக கழிந்து போயிற்று. இதைத்தவிர வேறொரு கனவும் அவருக்குள் விரிந்திருக்காது. ஒருநாள் கருவாக்கேணிக்கு முருங்கைக்காயும், கருவாடும் விற்கப்போனவர் கண்கள் தோண்டப்பட்டு கைகள் கட்டப்பட்டு இரண்டு நாட்களின் பின் ஒரு சிங்களப் போலீஸ்காரனால் கண்டெடுத்து முன்றலில் கிடத்தும் வரை அவர் கனவு இப்படித்தான் மலர்ந்திருக்கும்.

வால் முறுக்கும் அந்த வயதில் காய்ந்துலர்ந்து கருவாடென சைக்கிளில் ஏறிச்சென்ற வாப்பா, ஒரு கொத்துக்காற்றாதி கொழுத்துக் கிடப்பதை இவன் பிரமிப்புடனும் மிகுந்த அச்சத்துடனும் பார்த்து நின்றான். அன்று மயக்கம் போட்டு சரிந்த உம்மா இத்தாவிலிருத்தி, மூன்று நாட்களின் பின் கண்திறந்தாள். மறுநாள் இவன் தலையில் ஏறிய அப்பப்பெட்டி பிளாட்பாரத்தில் இவனை தள்ளிற்று.

பனிவிசிறும் காலம் முருங்கைப்பூக்கள் முற்றம் முசிய சோளகப்பொரியாய் சொரிந்து கிடக்கும். ஆடாதோடை, பதிமருந்தின் ஓளடதக் கமறல் நாசியில் கமறும். வெள்ளி நிலாவின் குளிர்ந்த சிரிப்பில் ஊரே கிறங்கிக் கிடக்கும். சூரிய கதிர்கள் வீசா வைறையில் இவன் அப்பப் பெட்டியுடன் வெளியேறுவான். வாசலில் உம்மா வந்து நிற்பா. தலை குனிந்த இவனுக்கு ஒரு 'இச்' தருகையில் இவன் கழுத்தில் உம்மாவின் விழிநீர் கரிக்கும். இவன் மயிர்களும் சிலிர்த்து நெஞ்சு புடைக்கும். இவன் தேயும் வரை படிக்கட்டில் வெறித்து நிற்பாள் உம்மா. அவள் விழிகளின் ஈரம் இவன் பிடரியைக் கவ்வியபடி பின் தொடரும்.

இந்தக் கருணாரட்னதான் அன்றைய ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரர். ரெயில் வண்டியில் கடலை வியாபாரம், பீடி, சிகரெட், டொபி விற்போர், கஞ்சியும் டியும் விற்போர், அப்பம், இடியாப்பம், பிட்டு விற்போர் என ஓர் உணவுச்சாலையே நடமாடித்திரியும்.

பத்து நிமிஷம் உதய தேவி தரித்து நிற்கும். அதற்குள் கூவித்திரியும் பொடியன்களும் பெட்டைகளுமாக ரெயில் பெட்டிகள் திணறும்.

‘ஆ அப்பம் பாலப்பம், அம்மா எடுங்க, ஐயா திண்டு பார்த்து காசிதாங்க’.

அவரவர் தொனியில் கூவித்திரிவர். கண்ணகி கிராமத்திலிருந்து கோமதி வண்டப்பம் கொண்டு வருவாள். அவள் கூவி விற்கும் அழகே தனி அழகு.

‘வண்டப்பம், வண்டப்பம்’ என அவள் கூவிக்கொண்டு வருவாள். தயிர் விற்கும் குத்தூஸ் காக்கா அவளருகில் மெல்ல வந்து ‘ஆ எண்டப்பம் எண்டப்பம்’ என சத்தம் வைப்பார். கோமதிக்கு நெஞ்சில் தேசிப்பழ அளவில் மொட்டு விரியத் தொடங்கிய வயது. சற்று எடுப்பாக இருப்பதால் குத்தூஸிக்கு அவளில் ஒரு கண்.

ரெயில் புறப்பட்டுச் சென்ற பின்பும் பிளாட்பாரம் கொப்பிலிருந்து தேனிக்களை கலைத்துவிட்டது போல் இரைச்சலில் இருக்கும் அடுத்த ரெயில் வரும்வரை அரட்டைகள் நீளும். ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரர் கோமதியை கூப்பிடுவார்.

‘என்ன கோமதி உண்டப்பம் நல்ல இனிப்போ, இஞ்ச ஒண்டு தாரும் திண்டுபாப்பம்’

பொடி வைத்து அவர் பேசுகையில் மூக்கின் கீழ் மச்சம் விழுந்த பையன்கள் களுக்கென சிரிப்பர். அவளுக்கோ இதுவெல்லாம் அத்துப்படி. வியாபாரத்திலும் விண்ணி.

‘ஓம் ஸேர் அம்மா சீனி போட்டுத்தான் சுட்டவ’

‘இந்தாங்க கணக்குல எழுதட்டா, கைக்காசா’ என்பாளே, கருணாரட்னவின் முகத்தில் சிக்னலின் மினுமினுப்பு நூர்ந்து விடும்.

பின்னாளில் இந்தக் கோமதி ஊருக்குள் நெஞ்சு நிறைய குண்டுடன் சீருடையணிந்து யமஹா பைக்கில் வந்து இறங்கியபோது இவன் பிரமித்துப் போய் உறைந்து போனான்.

அவள் முகத்தை ஏறிடப் பயமாக இருந்தது. இந்த இறுக்கம் எப்படி இவளில் தொற்றிக்கொண்டது.

அக்காலத்திற்கென ஒரு ஐஸ்வர்யம் இருந்தது. தமிழன் முஸ்லிம் என பாகுபாடு காட்டாத காலம். பொடியன்களுடன் காக்காமாரும் சேர்ந்து போராடித்திரிந்த காலம். காக்காமாரின் வீடுகளில் வீரர்கள் துவக்கை சாத்திவிட்டு நித்திரை செய்த காலம். ஊருக்குள் வண்ணானும், மருத்துவச்சியும் குடில் போட்டு சேவை புரிந்த காலம். நாசிவன் தீவிலும் கிரான் குளத்திலும் காவடியும், திருவிழாவும் பார்க்கச்சென்ற காக்காமார் கோயில் முற்றத்தில் உறங்கியெழுந்து வெயிலேறிச்சரிய சாவகாசமாக வீடேகிய காலமது.

அந்தக் காலத்தை சபித்த முனிவன் யாரென யோசிக்கையில் மர்மங்கள் விரிகின்றன. அதை சிறை பிடித்த கொடியவன் மூட்டிய தீயில் எரிந்துபோன மானசீக உறவுகளின் பிரலாபம் காற்றில் அலைவதான பிரமை இவனை நெடுநாளாகவே தொற்றிக்கொண்டு வதைக்கிறது. சரித்திரங்களும், வரலாறும் இவன் வளர்ச்சியுடன் திடீரென முற்றுப் பெற்றதைப் போல் சகலதும் ஒரு திருப்பத்தில் வந்து ஸ்தம்பித்துவிட்டது.

துயரங்களில் ஒட்டுமொத்த சரிதங்களை சுமந்தபடி வரலாற்று நதி தன் பாட்டில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இவனுடன் ரெயில்வேயில் விளையாடி வியாபாரம் செய்தவர்களை ஆயுதம் தூக்க வைத்ததும் இந்த வரலாறுதான். அந்த ஆயுதங்களால் அவர்களுடன் பிரியமான மனதுடன் உறவாடியவர்களை துன்புறுத்தும்படி தூண்டிய வரலாறு எது? யோசிக்கையில் எல்லாமே குழம்பிக் கொண்டு வந்தது இவனுக்கு. நினைவுகள் நெக்குருகி மயங்குகின்றன.

கருணாரட்ன மக்கிப்போன கூரையை வெறித்தபடி மூத்தாப்பாவின் சளப்பலில் ஐக்கியமாயிருந்தார். உம்மா காச்சி வைத்த குரக்கன் கூழ் அவர் முன் ஆறிப்போய் உறைந்திருந்தது.

‘தம்பி ஸ்ரேஷன் வரை போய் வருமா’ என்றார். ‘கூழ்க் குடியுங்கோ ஸேர் போவம்’ என்று விட்டு இவன் உடைமாற்றத் தொடங்கினான்.

ஜே ஜேவென சனங்கள் வழிந்த ரெயில்வே ஸ்ரேஷன் ஓவென்று வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. ஒன்றிரண்டு நாய்கள் பிளாட்பாரத்தில் படுத்துக்கிடந்தன. இவர்களின் சிலமங்கண்டு ஒரு நொண்டி நாயைத் தவிர மற்றதெல்லாம் சடுதியாக எழுந்து முறைத்து விட்டு அப்பால் சென்றன. மாடுகளின் தங்குமிடமாய் கென்றீன் இருந்தது. எந்தச் சாதனங்களும்ற்று சிக்னல் றூம் வயர்களை மட்டும் துருத்தியபடி பரிதாபமாகத் தெரிந்தது. ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரரின் அறையிலிருந்த தகவல் கருவிகளும், டெலிபோனும், டிக்கற் ட்றக்கும், காணாமல் போயிருந்தன. மொத்தத்தில் தண்டவாளங்கற்ற ரெயில் பாதையில் தடம் மட்டும் எங்கள் முன் வியாபித்திருந்தது.

பயணிகள் தங்குமிடத்தில் ஒரு பைத்தியக்காரனின் சொத்துக்கள் இறைந்து கிடந்தன. அவன் எந்நேரமும் திரும்பி வரலாம் என்னுமாற்போல் கதவு உடைக்கப்பட்டு படுக்கையாக கிடந்தது. ஜன்னல்கள் மிகுந்த சிரமத்துடன் கழற்றப்பட்டிருந்தன. மேற்கூரையில் முன்பகுதி பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டிருந்தது. நீர்த்தாங்கி வெடிப்பு விழ ஆரம்பித்து விட்டது. ஸ்ரோர் ரூமிலிருந்த இரும்புத் தளபாடங்கள், காகிதாகிகள் எதுவுமின்றி ஆவென்று கிடந்தது.

கருணாரட்ன ஐயா ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. அவரது முகம் இறுகிப்போயிருந்தது. நெஞ்சின் வலி முகத்தில் விழுந்து அவர் விழிகளில் இறங்கி கோடிடுவதை இவன் அவதானித்தான். அந்தக் காலத்து ஸ்ரேஷனில் நின்றபடி ஏகாந்தமாய் மன உளைச்சலுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி நின்றான். ஸ்ரேஷனின் முன் சடைத்து நின்ற வேப்பமரத்தில் வெசாக் கூடுகள் தொங்கின. காற்றிலாடும் அக்கூடுகளின் நர்த்தனம் இவனுக்கு மிகுந்த அச்சத்தைத் தந்தது. பழுது பார்க்கவென தரித்து நின்று ரெயில் பெட்டிகளிற் சிலதில் இராணுவம் முகாமிட்டிருந்தது. அந்தப் பெட்டிகள் நிற்கும் தண்டவாளங்கள் மட்டும் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தன.

நீர்த்தாங்கியின் வலப்புறத்தில் ஒரு காட்டுமரம். கொத்துக் கொத்தாய் காய்த்து குலுங்கும் அக்காலம். இப்போது மனித சஞ்சாரமற்று பட்டு விடுவேன் என பயங்காட்டியபடி

உம்மென்றிருந்தது. வாண்டுப் பருவத்தில் கள்ளன் பொலீஸ் விளையாட தோப்புக்குள் இதுவொன்றுதான் தோதான மரம். புளி மாங்காயும், உப்புக்கல்லும் சேர்த்து நாலூற தின்ற பொன்னந்திகள் இவன் முன் பளிச்சிட்டன. நா நீரில் மிதந்தது.

பிட்டுக்காரி சரஸா மரம் ஏறுவதில் வலுகெட்டி. சரசரவென ஏறுவாள். கட்டை பாவாடையும், சட்டையும் அணிந்து வரும் அவளில் சிக்னல் ராலஹாமிக்கு ஒரு ஈர்ப்பு இருந்தது. அவளை குவார்ட்டசுக்கு கூப்பிடுவதும் கதைப்பதுமாக இருப்பார்.

‘அவர் ஏன் சதா பிட்டு தின்னுரார். உடம்பு கட்டியாயிடுமோ’ - என்று குத்தூஸ் காக்கா நக்கலடிப்பார். சரஸா கொப்பிலிருந்தபடி கந்துகளை பலம்கொண்ட மட்டும் உசுப்புவாள். மாங்காய் பொலபொலவென உதிர்ந்து சிதறும். அண்ணார்ந்தபடி இவன் கத்துவான்.

‘ஏய் சரஸா உன்ர அது தெரியுதுடி மூடிக்க’.

இவன் தலையை குறிவைத்து அவள் எறியும் மாம்பிஞ்சு மட்டும் அதிக புளிப்பில்லாமல் இருக்கும். ‘சீ வளிசல் ஹராங்குட்டி உள்ளுக்க எல்லாம் போட்டிருக்கண்டா’.

‘இனி ஒரு நாய்க்கும் பழம் பறிச்சித்தரமாட்டேன்’.

கொல்லென்ற சிரிப்பினிடை அவள் பொய்க்கோபத்தின் சௌந்தர்ய அழகுடன் எத்துனை அந்திகள் கடந்து போயிற்று.

கருணாரட்ன மலசலகூடம் வரை எட்டிப்பார்த்துவிட்டு வந்தார். நீர்த்தாங்கியின் நிலவறை உடைக்கப்பட்டு அதற்கு பொருத்தியிருந்த பம் செட்டை இராணுவம் எடுத்துச் சென்ற தகவலை இவன் தெரியப்படுத்தினான். மோட்டார் ரூமில் பெண்களின் உள்ளாடையும் உடைந்த கண்ணாடி வளையல்களும் சிதறிக் கிடந்தன. சுவர் முசிய குருதியின் சீந்தல். இவனுக்கு சர்வாங்கமும் ஓடுங்கிற்று. கருணாரட்னவோ தான் அவமானப்பட்டு சிறுத்துவிட்ட குற்ற உணர்வில் திணறிக்கொண்டிருந்தார். அழியாத சப்பாத்துத் தடங்களில் அவர் விழிகள் கிடந்து துடித்தன. இவன் சுதாகரித்துக்கொண்டு

இதுவெல்லாம் சகஜம் என்பதாய் சுவர்களை அலசத் தொடங்கினான்.

கரித்துண்டும், கள்ளிப்பாலும் கொண்டு சுவர்களில் கிறுக்கிய கிறுக்கல்கள் இன்னும் மனசின் ஆழத்தில் கோணல் பக்கங்களாக உறைந்திருக்கின்றன. இவன் பிரமிப்புடன் அந்த கிறுக்கல்களை பார்த்தபடி நடந்தான்.

‘சரசு ராலஹாமி காதல் ஒழிக’.

‘கமலின் அக்பர்’

‘பாலப்பமும் கடலை பருப்பும் தொடர்பை நிறுத்து’

‘ஆயிஷா நீ நைஸா’

‘ரயிலப்போல கைரிய்யா நீ ஆத்துப்பக்கம் வாரியா’

இவனுக்கு சிரிப்பு முட்டிக்கொண்டு வந்தது. இவனும் புஹாரியும் சேர்ந்து எழுதிய சில கிறுக்கல்களும் சுவரில் அப்படியே சற்று நிறம் மங்கி அழியாமல் துலங்கின. தனது பெயர் முதல் தடவையாக பத்திரிக்கையில் வந்ததைப் போன்ற ஆனந்தப் பரவசம். பால்யத்தின் கிறுக்கல்களில் புளகித்துப் போனான்.

கென்ரீன் நடத்திய சரஸா அக்காவையும் ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரரையும் இணைத்து இவன் எழுதிய வாசகங்களும் புறச்சுவரில் நிறம் மங்கித் தெரிந்தன. குரும்பட்டியின் வலிமையை மனதார மெச்சிக்கொண்டான். மாம்பிஞ்சினால் அவை அழிக்கப்பட்டாலும் கூர்ந்து பார்க்கும் ஒருவரால் அதை முழுமையாகப் படித்து விடலாம். கருணாரட்ன இப்போது அதை பார்த்து விடுவாரோ என்ற சங்கடம் திடீரென இவனைக் கவ்விக்கொண்டது.

இவன் கடைசியாக ரெயிலேறிய நாள் நினைவின் நுனியில் துருத்தியது. 83 ஆம் ஆண்டின் துவக்கத்தில் கொழும்புக்கு போகவென சாச்சாவுடன் இந்த ரெயில்வே ஸ்ரேஷனுக்கு வந்ததுதான் நினைவில் நிற்கிறது. அப்போது ஆட்டோக்கள் அதிகம் ஊருக்குள் வராத காலம். ஒன்றிரண்டு வாடகைக் கார்கள் ரெயில்வே வளாகத்தில் தவமிருக்கும். இவன் கடைசியாக ஏறிய ரஜனி ரயிலின் சனக் கும்பலும் சிக்குபுக்கும் இன்னும் மூச்சில்

முட்டுகிறது. அப்போது கருணாரட்ன 20 வருஷங்களுக்குப் பின் இந்த கிராமத்தை விட்டும் ஓய்வு பெற்று சென்று விட்டார். இவனும் வியாபாரத்திற்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு படிப்பதில் ஆர்வமாகிய வயது.

வெலிக்கந்தையில் ரயிலுக்கு குண்டு வைத்து, ஏதுமறியா சனங்களின் இனிமையான கனவுகளையும், உயிர்களையும் தகர்த்தபோது தொடர்ந்து ரயிலை பார்க்க முடியவில்லை. பின்னர் காகித ஆலைக்கருகில் ஓடிவந்த ரெயிலை மரம் தறித்து தடுத்து ஏதுமறியா தமிழர்களை இந்தியன் சுட்டுப்பொசுக்கிய போது அந்தப் புகையின் கமறலில் ஒருவாரம் ஆகாரம் ஏதுமின்றி இவன் மயங்கிக் கிடந்ததும் இந்த ரெயிலால்தான். அதற்குப்பின் ரெயில்களின் சிக்குபுக்கு சங்கீதத்தை வெறுக்கத் தொடங்கிற்று மனது. இதற்குப் பின் ஊருக்குள் ரெயிலே ஓடவில்லை. ஸ்ரேஷ்ணை மூடிவிட்டு ஊழியர்கள் தத்தம் கிராமங்களுக்கு சென்று விட்டனர். அவர்களின் படி மாதாமாதம் போய்க்கொண்டுதானிருந்தது.

இந்த ரெயில்வேயில் ஒவ்வொரு தூணிலும், சுவரிலும், இளமைக்காலத்தின் இனிய நினைவுகள் உறிஞ்சப்பட்டு உறைந்திருக்கின்றன. முடிவுறாத்துயரங்கள் இவனளவில் பொய்த்துப் போகவில்லை. சிந்தனையின் இடைவிடாத சங்கிலிகளை கோர்த்தபடி காலங்கள் கடந்துவிட்டன. எதிலும் சிக்கிக்கொள்ளாமல் ஒவ்வொரு ஸ்தலத்திலும் உராய்ந்தபடி நினைவுப் பெருவெளியில் கணீரென்ற ஓசையெழுப்பியபடி அவை நீள்கின்றன. இறைக்க இறைக்க ஊறும் எண்ணெய்க்குதமென, அதன் ஊற்றுக்கள் கனக்கிறது. ஊற்றுக்களின் அடர்த்தியும், வீச்சமும், அச்சம் தரும் வீர்யத்துடன் பீறிட்டெழுகின்றன. இந்த வேட்கை இனி ஓய்வதற்கில்லை. கல்வெட்டுக்களென அவை மனசில் கவிழ்ந்து போயிற்று. கல்யாண மண்டபமாய் களிப்புற்றிருந்த ரெயில்வே ஸ்ரேஷ்ண, சுடுகாடாய் ஆழ்ந்த மவுனத்துள் சிதிலமாகி சிதைவடைந்து நிற்பதை இவன் வெகுநேரமாக விம்மலுடன் பார்த்தபடி நின்றான்.

■ சரிநிகர், 2000

எம்.கே.எம். ஷகீப்

மூதூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சரிநிகர் இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் நீண்டகாலமாகச் செயற்பட்டுள்ளார். 'நாளை இன்னொரு நாடு' (மொ.பெ) கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். அரபு ஆங்கில மொழிகளிலிருந்து கதை, கவிதை, கட்டுரை, நேர்காணல் என பலதரப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்தவர். திரைப்பட விமர்சனங்கள், பத்தி எழுத்துக்கள், இலக்கிய மதிப்பீடுகளையும் குறைந்தளவிலான சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். தற்போது பணி நிமித்தம் கட்டார் நாட்டில் வசிக்கிறார்.

மூன்றாவது இனம்

எம்.கே.எம். ஷகீப்

"நாம அவனளுக்குச் செஞ்சதுக்குத்தான் நமக்குச் செஞ்சானலே..." என்று மாப் பெனைஞ்சு கொண்டிருந்த மாமி விரக்தியாச் சொல்றா. அவட மகள நான் கலியாணஞ் செஞ்ச இந்த மூணுவருஷத்துல பல முறை இப்படி கதைச்சிருக்கா. அவ்வளவுக்கு நெஞ்சு நெறஞ்ச விரக்தி. இருக்காதா பின்ன...? மூணு சின்னப் புள்ளைகளோட இருந்த அவட புருஷன 'அவன்கள்' நடு வீதியில வைச்சுச் சுட்டான்கள... சும்மா இருந்தவர் தானே...

இது நடந்து பத்து வருஷத்துக்கு மேலாச்சு. இன்னும் நெஞ்சுக்குள்ளயும் கண்ணுக்குள்ளயும் இருக்கிற மாதிரி கதைப்பா. கதைக்கக்குள்ள கண்ணெல்லாம் குளமாயிரும். என்ட மனிசியையும் அது சரியாப் பாதிச்சிருக்கோணும். வாப்பாவத் தேடிக்கிட்டு சின்னச் 'ஷொப்பர்' பைசிக்கிள்ள இவதான் போனாவாம்.

இவவும் நெறயத்தரம் எனக்கு நல்லா கண்ணசந்துட்டுப்போற டைம்ல கதச்சிருக்கா. நானும் பெரிய்ய அறுவ என்ட மாதிரித்தான் கேட்டிட்டிருப்பன். அதை, அதுக்குள்ள இருக்கிற வேதனையை அவங்களோட நெருங்கி, உள்வாங்கக்குள்ளதான் வெளங்குது.

இப்ப கொஞ்சத்துக்கு மொதத்தான் வெடிச்சத்தம் கேட்டிச்சு. அதுவும் பக்கத்துல. அதாலதான் இந்தக் கதையும் வந்திச்சு. ஊருக்குள்ள விழ்ற ஒவ்வொரு வெடிச்சத்தமும் இவங்களுக்கு அத ஞாபகப்படுத்துது போல.

‘இருபது முப்பது பேருக்கு ராவு ராவா இடியப்பம் அவிச்சுக் கொடுத்திருக்கம்... அக்கா அக்கா எண்டுட்டுத்தான் வருவாங்கள்’ விட்டுவிட்டு ஒவ்வொண்டா, ஞாபகப்படுத்திக் கதைக்கிறா. சுத்தியும் கடும் இருட்டா இருக்குது. எட்டாம் பிறை கொஞ்சம் பெரிசாத்தான் கிடக்குது. எண்டாலும் பெரிய வெளிச்சமில்லை. பக்கத்துல இருக்கிற பொலிஸ் ஸ்டேஷன்ல சுத்தியும் பூட்டியிருக்கிற ‘ஸேர்ச் லைட்’ அடிக்கடி சுத்தி வெளிச்சம் காட்டிட்டு இருக்கு. விடிஞ்சா பெருநாள். அதுக்குள்ள வெடிச்சத்தம் கேட்டு கொழப்பிட்டு. முறுக்குக்கு மாப்பெனஞ்சிட்டு இருக்காங்க. சூல் லாம்புதான் கொழுத்தியிருக்கு. இன்னும் அடுப்பு மூட்டல. எப்ப பெனஞ்சி எப்ப சுட்டு முடிக்கிற? வெளிய இருக்கப் பயமா இருக்கண்டுதான் தூங்கப் போன என்னையும் கூப்பிட்டு இருப்பாட்டி இருக்கு. காலைச் சுத்தி சுத்தி நுளம்பு வேற கடிக்குது.

‘என்ன நுளம்பா கடிக்குது’ மனிசி கேக்கிறா.

‘இல்ல பாம்பு’

‘கொஞ்ச இருங்க அடுப்பு மூட்டக்குள உரிமட்ட பத்தவச்சு விடுறன்’

சொன்ன மாதிரி பத்த வச்சுட்டா. கண்ணுக்குள்ளயும் மூக்குள்ளயும் புகை நுளையுது. நுளம்புக்கடிய விட இது பரவாயில்ல.

“இனிம, பப்பட்டென்று சுட்டுடலாம்” மாமிதான் சொல்லிட்டு பெரிய தாச்சிச் சட்டிக்குள்ள ஒவ்வொண்டா போடுறா. மனிசி குசினி அடுப்புல தண்ணி வைக்கிறா. கோப்பி ஊத்துறத்துக்குப் போல. ரெண்டு பேரும் என்ன தூங்காம பணற ஐடியாதான். நாளைக்கு பெருநாள் தானே. முழிப்பம்.

“நல்ல நாள் பெருநாளிள யாரைச் சுட்டான்களோ. இங்கால கிட்டத்தான் கேட்டிச்சு” மாமிதான் திரும்பவும் கதைக்கிறா. “நல்ல நாளளயும் சும்மா இருக்கிறான்கள் இல்லயே” - இது மனிசி. போட்ட முறுக்கு முறுகிருச்சி போல. எண்ணையை வடிச்சு எடுக்கிறா. மனிசி ரெண்டு கொண்டு வந்தா. “ஆறுனதுக்குப் பெறவு சாப்பிடுங்க”

அந்த ஏரியாவுக்குள்ள நாங்களும் பக்கத்து வீட்டு கண்ணாவும், எதிர்த்தாப்பால இருக்கிற பொலிஸ் ஸ்டேஷன்ல இருக்கிறவன்களுந்தான் முழிச்சிக்கிட்டு இருப்பம் போல. கண்ணாட குடிசைப்பக்கம் இருந்து கதை கேட்குது. அவவும் அவட பேத்தியும்தான் தனியா இருக்காங்க.

“என்ன கண்ணா தூங்கயில்லையா” மனிசிதான் சத்தம் வைக்கிறா. “எங்க தூங்குறது. மகன் வாறன் எண்டான். வெடிச்சத்தமும் கேட்டிச்சு. கடையெல்லாம் பூட்டிட்டு வந்திட்டானோ என்னவோ...” கண்ணா சொல்றா.

அவட மகன் டவுனுக்குள்ள கடை வெச்சிருக்கிறான். தேத்தண்ணிக் கட. மத்தக்கடயவிட லேட்டாகித்தான் பூட்டுவாங்க. அவன் மனிசி புள்ளயளோட கொஞ்சம் தள்ளித்தான் இருக்கான். நாளைக்குப் பெருநாள் தானே. சாமான் ஏதும் கொண்டு வருவான் போல. அதான் ஒன்பது ஒன்பதரையாகியும் முழிச்சுட்டு இருக்காங்க.

நாயளும் கொரைக்கத் தொடங்கிட்டு. ஒவ்வொண்டாத் தொடங்கி ஊர் நாயளெல்லாம் ஒண்டாச்சத்தம் போடும். இந்த மொற லீவுல வந்த மொதநாளே மனிசி ஒரு நாய்க்கதை சொல்லியிருந்தா. சிரிப்பாயிருந்தாலும் கொஞ்ச நாளா ஊரெல்லாம் அதே கததானாம். “அந்த நாய்தானாக்கும் திரியுது” எண்டு மனிசி சொல்ல மாமி சிரிக்கிறா.

அந்த நாய்க்கதை இதுதான்: (மனிசிதான் சொல்றா) “அந்த வட்டத்துக்குள்ள ஒருத்தி இருக்கா. (இங்க வட்டம் என்கிறது என்ட மனுஷியின் ஊருக்குப் பக்கத்துல கடற்கரையோரமா இருக்கிற ஒரு சிறிய மீன்பிடிப் பிரதேசத்தைக் குறிக்குது) அவ வெளிநாட்டுல இருந்து வார ஆட்களட அந்த இந்த உடுப்புச் சாமான்கள வாங்கி ஊடு ஊடாப் போயிட்டு விக்கிறவ. இப்பிடி ஊருக்குள்ள போன இவ ஒரு வீட்ல கொழுவி இருந்த ஒருத்தர்ட் சேட்ட தூக்கிட்டு வந்திட்டா. அதுக்குள்ள அம்பதாயிரம் காசு. லைசன்ஸ், பாஸ்போட் எல்லாம் இருந்திரிக்கி. அத எடுத்துட்டு வந்த இவ காச மட்டும் எடுத்துட்டு மத்ததெல்லாம் பத்தவெச்சிருக்கா. காசில வீட்டைச்சுத்தி வேலி அடைச்சிட்டு யாரோ ஒரு ஆலிம்சாட்டைச் சொல்லி வீட்ட காவல்

பண்ணியிருக்கா. காசு தொலைச்சாள் எங்கெல்லாமோ தேடி பொலிசுலயும் சொல்லியிருக்கார். ஆரம்பத்துல இவ மேல சந்தேகம் வரல்ல. பொறகுதான் சந்தேகம் வந்து விசாரிச்சுப் பார்த்தா இவதான் ஆள். அவட்ட பொயிட்டு கேட்க சத்தியம் பண்ணிட்டாவாம் எடுக்கல்லையெண்டு. ஆனா அந்த ஆளுக்கு அவுளதான் சந்தேகம். அவவும் சந்தேகப் படுற மாதிரித்தான் நடந்திருக்கா. இவருக்கு கோவம் வந்து ஒனக்கு செய்யிறன் வேலையெண்டுட்டு இன்னொரு ஆலிம்சாட்ட நாயொண்டை வசியம் செய்து ஏவிவிட்டிருக்காரு. அந்த நாய்தான் - பெரிய கருப்பு நாய்யாம். நாக்குநெலம் மட்டும் தொங்குதாம். இப்ப ஊரெல்லாம் திரியுதாம். ஆட்கள் பயந்து போய்க் கெடக்கிறாங்க. அந்த நாய் அவட வீட்டு ரோட்டாலெல்லாம் திரியுதாம். அவட வளவுக்குள்ள மட்டும் போகுதில்லையாம். அவ்வும் காவல் பண்ணி வைச்சிருக்கா தானே அதான்”.

மனிசி நல்ல சுவாரசியமா கதை சொல்லுவா. நான் லீவுல வந்தண்டுதான் இந்தக் கதையைச் சொன்னா. இப்பயும் அந்த நாய்தான் கொரைக்குதெண்டு முக்கால் வாசிப்பேருக்கு நெனப்பு.

மாமி கொஞ்சம் கொஞ்சமா முறுக்கு சுட்டு முடிக்கிறா. ரெண்டு பெரிய அங்கர் டின் நெறய நெறச்சாச்சி. மனிசி டிசைன் டிசைனா கடைசி மாவையும் பிளிஞ்சு விடுறா. இப்ப கொஞ்சம் வெளிச்சமாக்கெடக்கு.

வாசல்ல அரவங் கேட்குது. சின்ன மங்கிய டோர்ச் பத்திப்பத்தி நூருது. நாயும் கொரைக்குது. லாம்பத் தூக்கி ஒசத்திப்பாக்கிறன். கண்ணாட மகன் வாறான். தோள்ல புள்ள படுக்குது. கையில ஷொப்பிங் பேக். என்னோட மொதப்படிச்சவன். “என்ன மச்சான் வெடி?” என்கிறன். நகரத்துக்குள்ள ஒத்தன சுட்டுட்டாங்கள் மச்சான். ஹஸனோ, ஹுஸனோ... புள்ளக்கும் காயமாம்...” சொல்லிட்டு உம்மாகிட்டப் போறான். அவங்களும் மொதல்ல இதத்தான் கேப்பாங்க.

முறுக்கு வேல முடிஞ்சுது போல. சாமான மெல்லாம் உள்ளுக்குக் கொண்டு போறாங்க.

“யாரெண்டு தெரியாது பாவம். நல்லநாள் பெருநாள்ல சுட்டிருக்காங்க. கொல்லையில போவாங்க. பெருநாள் எண்டாவது பாக்கிறாங்களா. வாப்பாவையும் இப்பிடித்தானே சுட்டான்கள். என்ட மனசு என்னமா துடிச்சிச்சு தெரியுமா?” வெப்புசாரத்தில் மாமி திரும்பவும் கதைக்கத் தொடங்குறா. கதைச்சித்தான் என்ன செய்யிறது?

‘பேசாம போய் படுங்கம்மா. பெருநாள் கொத்துவாக்கு போகணும் சொல்லிட்டு மனிசி தண்ணியெடுத்துட்டு வாரா. நான் வானியில தண்ணியள்ளிக் கொண்டு வாசலடியில வைக்கிறன். ராவயில ஐந்தாறுதரம் ஒண்டுக்கு போகவேண்டிக் கெடக்கு. என்ன நீர்க்கடுப்போ தெரியாது. சரியான புழுக்கமாகவும் கெடக்கு. காத்த நாமதான் உசுப்பிவிடோனும் போல. சுத்திவர மரங்கள் இருந்தும் வேலையில்ல. மனிசி “ஜன்னல்ல தொறப்பமா?” என்கிறா. நான் ‘வேணாம்’கிறன். எனக்கு சரியா பயமாக் கெடக்கு.

விடிய முழிச்சுப் பார்க்கிறன். மனிசி தேத்தண்ணியோட நிக்குறா. குளிச்சம் போட்டா. பெருநாள் கொத்துவா பொம்பளயளுக்குத்தான் மொத நடக்கும். அவங்கபோயிட்டு வந்து சமையல் வேலையத் தொடங்கோணும். ஆம்புளயள் பொறகுதான் போவாங்க.

எனக்கு ராவு சுட்ட ஆளப்பாக்கோணும் போல இருந்திச்சு. குளிச்ச முடிச்சி லோங்ச போட்டுட்டு வெளிக்கிட்டன். ‘கொத்துவாக்கு போயிட்டு கெதியா வாங்க. சாப்பிடோனும்.’ என்கிறா மனிசி. நோன்புப் பெருநாளயிலதான் கொத்துவாக்கு முதல்ல சாப்பிடுவாங்க. ஹஜ்ஜுப் பெருநாளயில பொறகுதான். தலையாட்டுறன். நேரா பின்ரோட்டால சைக்கிள மிதிக்கிறன். எனக்கு முன்னுக்கும் கொஞ்சப் பேர் போறாங்க. கிறவல் மண் புழுதிகெளப்பி மொகத்தில அடிக்குது.

அந்த வீட்டடிக்கு கிட்டப் போக சனக்கூட்டமாய் இருந்துச்சி. பொலிஸ் பொடியன்களும் நிக்குறாங்க. ஒவ்வொரு ஆளப்போய் மையத்த பாத்துட்டு வாறாங்க. சைக்கிள நிப்பாட்டிட்டு நானும் போறன். போத்தியிருக்க வெள்ளச் சீலையத்தூக்கி ஓராள் காட்டுறார். பாக்கிறன். முகத்தில சீலத்துண்டால

நிறையக் கட்டுப்போட்டிருக்கு. “மொகத்துக்குத்தான் வெச்சிப்பிடிச்சிருக்காங்க” பக்கத்துல நிண்டவர் சொல்றார். ‘புள்ள எங்க?’ ‘அதுக்கும் காயம். மலைக்கு (திருகோணமலை) கொண்டு போயிருக்காங்க’.

ஊராக்களெல்லாம் ஆள் மாறி மாறி வந்து பாக்கிறாங்க. ஆளுக்கு ஆள் ஒவ்வொரு கதைகள். ‘கதைக்கவும் பயமாக் கெடக்கு’ என்கிறார் ஒரு காக்கா. ஒவ்வொருத்தர்ட் நிண்டும் ஒவ்வொரு கதையா கேக்கிறன். இண்டைக்கு பெருநாள் வேற. லுகருக்கு முதல் அடக்கோணும் எண்டுதான் எல்லோரும் சொல்லுறாங்க. ‘அவற்ற ஆக்களுக்கு சொல்லியனுப்பியிருக்கு. லோஞ்சில வாராங்களாம். வந்தபொறகு அடக்குவோம்’ என்கிறார்கள். ‘எதற்கும் அவங்க வரட்டுமே’ என்கிறார் இன்னொராள். கூடிக்கூடி கதைச்சிட்டுத்தான் இருக்காங்க. என்ன செய்யிறது. ரோட்டோரத்துல ஆக்களோட ஆக்களா நிக்கிறன்.

ஓ... வென்று ஒப்பாரிச்சத்தம் கூடிக்கேக்குது. ஆக்கள் வந்துட்டாங்க போல. லோஞ்சும் இப்பத்தான் வந்த சத்தம் கேட்டுச்சு. போய் பாக்கிறன். ஆம்புள பொம்புள எண்டு நெறயப்பேர் கூடியிருந்து அழுவுறாங்க. ஊர் ஆக்கள் ஹஸன்ட வாப்பாவைக்கூட்டிப் போய் கதைக்கிறாங்க. ‘மையத்த ஓடன அடக்கிரோணும். என்ன செய்யலாம்’ என்கிறார்கள். ‘அவனப்பாத்தே கணநாள் வாப்பா... எல்லாரும் வாராங்க மையத்தோட மொகத்தையாவது ஒருக்கா காட்டிட்டு அடக்குங்க வாப்பா’ என்று புலம்பிக் கொண்டு சொல்றார்.

ஒவ்வொரு பள்ளியிலயும் ஒவ்வொரு நேரத்துல கொத்துவா நடக்குது. டைம்மும் போய்க்கொண்டு இருக்கு. கடைசியாத் தொழுவுற பள்ளிக்குப் போய் தொழோணும். மெயின் ரோட்டால விட்டுப் போறன். எல்லாப் பள்ளியிலயும் தொழுகை முடிஞ்சு ஆக்கள் வாராங்க. கடைசியா பசார் பள்ளிக்குப் போறன். அங்கதான் தக்பீர் கேட்குது.

இந்த முறை லீவுல வந்ததில இருந்து ஒரே பயமாத்தான் கெடக்கு. ஊர்நெலம வரவர மோசமாவுது. எங்கேயும் போகேலா. ராப்பகலா வெடிச்சத்தம். வீட்டுக்குப் பக்கத்துல வேற பொலிஸ் ஸ்டேஷன். தாக்கினா நாம அவ்வளவுதான்.

நேத்து பெரிய பாலப்பக்கம் போனன். என்ட சின்ன வயசு அங்கதான் கழிஞ்சிச்சு. ஷோக்கான ஊர். உம்மம்மாட வீட்டுல இப்ப வேற ஆக்கள் இருக்கிறாங்க. ஆடும் ஆட்டைச் சுத்தி பெரிய வளவும் வளவுக்கங்கால வயலும் வயலுக்கு நடுவுல ஆறும் எண்டு என்ன பசுமையாத்தான் இருந்துச்சு. ஆக்களும் அப்படித்தான். வயல் வெட்டைக்குள்ளாள் ஒன்டரை மைல் நடந்து ஸ்கூலுக்குப் போனது, பொட்டைகளோட சேர்ந்து கிட்டி விளையாடினது, கதிர்பொறக்கப் போனது, நெல்லுக்குத்தப் போனது எண்டு எல்லாம் ஞாபத்தில வருகுது.

என்னாமாக்கெடந்த நாட்கள். என்னாமாக் கெடந்த ஊர். இப்ப எப்படிக் கெடக்குது? வெறிச்சோடி பாலைவனமாதிரி. ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு திக்கில இருக்காங்க. கொஞ்ச நாள் உம்மம்மாட வீட்ல புலிப்பொடியன்கள் இருந்தான்களாம். பொறகு இந்தியன் ஆமி. இலங்க ஆமி எண்டு எல்லாரும் அந்த வீட்டில இருந்தாங்களாம். ஒவ்வொரு முறை வந்தாலும் இங்காலப் பக்கம் வந்து பாத்துட்டுத்தான் போவன். ஆட்ல எல்லாம் தொளை, தொளையாய்க் கிடக்குது.

வளவுக்குள்ள நெறயத் தென்ன மரமும் நிக்குது. இளனி குடிப்போம் எண்டு போனா, ஆக்கள் விடமாட்டாங்கள். மிதிவெடி இருக்கும் எண்டு பயம் காட்டுவாங்க.

இப்பதான் இங்காலப் பக்கம் ஆக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமா வந்து குடியேறுறாங்க. பள்ளிவாசலச் சுத்தியும் கடைகள் போட்டிருக்காங்க. மொத ஒரு மினி பசார் மாதிரி இருந்திச்சு. அந்த நெல இப்போதைக்கு திரும்ப வராதுபோல கெடக்குது. எப்பயெண்டாலும் ஓடுறதுக்கு ரெடியாத்தான் ஆக்கள் இப்பவும் இருக்காங்க. பின்னேரமும் ஒருக்கா பெரியபாலப் பக்கம் போகோனும்.

பசிக்குது. நேரா ஆட்டுக்குத்தான் சைக்கிள விடுறன். ரோட்டும் வெறிச்சோடிக் கிடக்குது. இந்த வெயில்ல யாருதான் திரிவாங்க.

மனிசி சாப்பாட்ட போட்டுட்டு பாத்திட்டு நிக்கிறா. 'எந்தப் பள்ளியில தொழுதீங்க. நகரத்துக்குள்ள போனிங்களாக்கும்...' கேள்வியோட வரவேற்கிறா. வீட்டுக்குள்ள வர ஹஸன்தான்

கண்ணுக்குள்ள வந்தான். “போய்ப்பாத்தீங்களா...”, “ஓம் தலையச் சுத்தித்தான் சுட்டிருக்காங்க...” மொகத்தால சிலிர்த்துக் காட்டினா. அவன்ட மௌத்த நெனச்சிட்டு நான் புட்டும் ஈரல் கறியும் சாப்பிட்டன். வேற என்னதான் செய்யிறது? இப்ப இங்க இதெல்லாம் சாதாரணமாப் போயிட்டு. சுட்ட மா, கொண்ட மா, அடக்கின மா, நம்மட பாட்டுல இருந்தமா எண்டு எல்லோரும் மாறிக்கிடக்கிறாங்க.

இண்டைக்கு அறுக்கிறதுக்கு எண்டு கட்டிவைச்ச கோழிய மனிசிட தம்பி கொண்டு போறான். பள்ளிவாசல் மோதினார்தான் அறுக்கிறவர். இண்டைக்கு பகலைக்கும் நல்ல புடிதான். மனிசியும் மாமியும் மத்தியானச் சாப்பாட்டு வேலையில் இறங்கிட்டாங்க. நம்ம சும்மா காய ஏலாது. வெளியில போவம். சைக்கிள மணலில தள்ளிக் கொண்டு ‘வாரன் இங்கால பெயிட்டு’ என்கிறன். ‘லுகர் தொழுதுட்டு ஓடன வாங்க’ மனிசிதான். லுகருக்குப் பொறகும் சாப்பாடுதானே.

திரும்பவும் மையத்து வீட்டுக்குத்தான் போறன். ஆக்கள் இன்னமும் கூடியிருக்காங்க. லுகர் தொழுத உடனேயே மையத்தை அடக்கப் போறதா சொன்னாங்க. கொஞ்ச நேரம் நின்னுட்டுப்போவம்.

வெளியில நிக்கிறன். ஆமி ட்றக் ஒண்டு வருது. அந்தத் திருப்பத்தில நிப்பாட்டிட்டு மூண்டு பேர் இறங்கி வாறாங்க. எல்லாரும் அங்காலதான் பாக்கிறாங்க. ஒருத்தன் பெரியவன் போல இருப்புல பிஸ்டல் இருக்குது. எல்லாரும் வழிவிட வீட்டுக்குள்ள போய் மையத்தப் பாக்கிறான். பொறகு வெளியில வந்து அங்கிருந்த எல்லோரையும் கூப்பிடுறான். ஆக்கள் வட்டமாய்க் கூடுறாங்கள். ஒருத்தனையும் போக விடாதீங்க. சிங்களத்தில சொல்லுறத ஒருத்தன் மொழிபெயர்க்கிறான். ‘என்ன நடந்திச்சு. யாருக்கு இதப்பத்தி தெரியும்?’ என்கிறான். எல்லோரும் ஒரு பொடியன காட்டுறாங்க. ‘இவன்தான் அவன்ட கூட்டாளி. காய்ச்சல் எண்டு மருந்தெல்லாம் எடுத்துக் கொடுத்தவன்’ என்கிறார்கள். வாட்டசாட்டமாய் ஒருத்தன் முன் தெரிகிறான்.

“அதால நாலுபேர் தொப்பிபோட்டுட்டு வந்து இந்த லேனுக்குள்ளால நுழைஞ்சி உள்ளுக்குப் போய் இரண்டு பேர் சுட்டாங்கள். சுட்டுட்டு வந்தவழியாலேயே போனாங்கள்’ எண்டு விலாவாரியாகச் சொல்லுறான்.

இன்னும் என்னவெல்லாமோ கேட்கக்கேட்க ஊர் ஆக்கள் ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லுறாங்க. நான் ஆக்களின்ற வாயப் பார்த்துக் கொண்டு நிச்சிறன். ஆமிக்காரன் ஒவ்வொருத்தனாய் துருவித்துருவிப் பார்க்கிறான். ஒருத்தன்ட பெயரைச் சொல்லி ஆமிக்காரன் கேட்கிறான். எனக்குப் பெயர் சரியா காதுல விழயில்ல. அந்தப் பொடியன்தான் முன்னுக்கு வாறான். ‘எங்களோட வா’ என்கிறான் ஆமி பெரியவன். ஆக்கள் ஆள் மாறி ஆள் பார்க்கிறாங்க. “யாரும் கேம்புக்கு வரவேண்டாம்” என்கிறான் அவன். இவன் எல்லோரையும் பார்த்துட்டு அவங்களுக்குப் பின்னால போறான். ஆக்கள் குசுகுசுக்கிறாங்கள். புதுச்சாரனும் சட்டையும் போட்டிருக்கிற . பனை ட்றக்கின் பின்னால் ஏத்துறாங்க. புளுதி கிளப்பிக் கொண்டு போகுது அது.

செய்தி சேக்கப் போனவன் மாதிரி எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொண்டு நிச்சிறன். என்ன நடந்து இருக்கும் எண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமா படுது. ஆக்களட கதையிலயும் வெளங்குது.

நேரா வீட்டத்தான் வாரன். ‘என்ன நடந்திச்சு... அங்கதான் போனீங்களாக்கும்’ என்கிறாள் மனிசி. குடிக்க ஏதும் தாவேன்’ என்கிறன். ‘இருங்க உம்மா கோல்மன்ஸ் கரைக்கிறா’ என்கிறவள் கதை கேட்கிறா. எல்லாத்தையும் சொல்லுறன்.

‘பாருங்க அவனை’ என்றவள் ‘நம்மடவனளும்தான்’ என்கிறாள்.

கோல்மன்னைக் குடிக்கிறன். அடுப்பில் கோழிக்கறி மணக்குது. தொழுதுட்டு வந்தா ஒரு புடி புடிக்கலாம். மையத்துக்கும் போகக் கெடக்காது. வெய்யில். சாப்பிட்டுட்டு படுக்க வேண்டியதுதான். வேறு என்ன செய்யிறது. என்னன்ன நடக்கப் போகுது எண்டு யாருக்குத்தான் தெரியுது. பாங்கு சொல்ல மட்டும் லேசாச் சாய்வம்.

■ சரிநிகர், மே 14 – மே 27, 1998

எஸ். நஸ்ரூதீன்

எழுபதுகளிலிருந்து எழுதிவரும் இவர் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தில் கவனத்திற்குரியவர். 'நல்லதோர் வீனை செய்தே' (1996), 'பெண்ணே போற்றி' (1999), 'மறைத்தலின் அழகு' (2002), 'கவசங்களைதல்' (2007) என்பன இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும். 'நச்சு வளையம்' (2004) என்ற பெயரில் ஒரு நாவலையும் எழுதியுள்ளார். தற்போது புலம்பெயர்ந்து லண்டனின் வசித்துவருகிறார்.

யார் அழித்தாரோ...?

எஸ். நஸ்ரூதீன்

சாய்ந்தமருதாரின் ஒதுக்குப் புறமாக அந்த ஆறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஊரை நீளவாக்கில் பிளவு படுத்தியதாக ஓடிக் கடைசியில் கடலில் வந்து கலக்குமது. கரைவாகு ஆற்றின் கடைசிக் கிளையது. அதன் இரு புறமும் எல்லாப் பரப்பிலும் ஓங்கி உயர்ந்தபடி தென்னை மரங்கள் நின்றிருந்தன. கடலின் ஓய்வில்லாத சத்தம் கேட்டபடியே இருக்கும். மக்கள் இன்னமும் அதை வெற்றுக் காணிகளாகவே விட்டு வைத்திருந்தனர். ஆண்டு தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூற்றொன்று. ஆவணியின் ஒரு திங்கள் இரவு. நள்ளிரவு நேரம் தென்னை மரங்களிடையே அந்த வாடி தனித்துத் தெரிந்தது. பனிரெண்டு பேரளவில் அங்கு நெருக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். யாரையோ எதிர்பார்த்து கொண்டிருக்கிற ஆவல் அவர்களில் தெரிந்தது. இரவின் இருட்டு, அவர்களின் மௌனம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஒரு பயந்த நிலையை அவ்விடம் தோற்றுவித்திருந்தது. எனினும் பிறந்த போதே, கத்தியபடி வந்த மனுஷனுக்கு மௌனித்திருத்தல் சாத்தியமானதா? 'கசமுசா' வென்ற உரையாடல் துவங்கிற்று. ஒரு வேளை தத்தமது அச்சத்தை அகற்றுகின்ற நிகழ்வாகவும் அது இருக்கக்கூடும். திடீரென சபை மௌனமாயிற்று. சற்று தூரத்தே வெள்ளையுடை தரித்த அவர்களின் 'நீதிபதி' வந்து கொண்டிருந்தார். 'கடல் லாம்பு கொழுத்தப்பட்டது. அறையில் முகங்கள் விளங்கத் தொடங்கின. 'நீதிபதி' - லத்தீப் மௌலவி மண்சுவரில் முதுகு படும்படி வாகாக உட்கார்ந்தார். 'ஜூரி'கள் என்கின்ற இரு மௌலவிகள் அவரின் இரு புறமாக உட்கார்ந்தனர். நீதிமன்றம் துவங்கிற்று.

லத்தீப் மௌலவி நீண்ட ஆகிருதியான உடலைக் கொண்டிருந்தார். வெள்ளை நிற அரைக் கைச்சட்டை, அதே நிறத்தில் லோங்ஸ், அழகிய சிறிய தாடி, இன்னமும் மொத்தமாக வெளுக்கவில்லை. பூவேலைகளுடன் கூடிய வெண் தொப்பி, நீண்ட நாசி, தீட்சண்யம் மிக்க கண்கள், நீளவாக்கில் ஐந்து மடிப்புக்களையும் தொழுகையால் ஏற்பட்ட வடுவையும் தாங்கிய நெற்றி. அழகான சாந்தத்திற்குரிய அவரின் முகம் குழந்தைக்குரியதாய் இருந்தது. பேச்சின் போது கூட வயது வேறுபாடின்றி எல்லோரையுமே ‘வாப்பா’ என்கின்ற மிருதுத்தன்மை. இப்போதைக்கு இது நிற்கட்டும். அவர்களின் விசாரணை துவங்கிற்று.

முதல் வழக்கின் எதிரி முன்னே வர, அவனின் மீதான குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. கண்கள் மூடிக்கிடக்க லத்தீப் உள்வாங்கினார். கொடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சினை. ‘நீதிபதி’ எதிரியைக் கேட்டார். “இதைப்பற்றி ஏதும் சொல்ல விரும்புறாயா வாப்பா?” எதிரி மௌலவியை வெறித்துப் பார்த்தான். பதில் சொல்லவில்லை. இது அவனுக்கு அவமானகரமானது. ஊரில் தன்னைப் பற்றிய ஒரு பயந்த நிலையை உருவாக்கியிருப்பதாக நம்பியதை தவிடு பொடியாக்குகின்ற நிகழ்வு இது. ‘சண்டியன் சயிது’ வைக் குற்றவாளியாக்கி இன்னொருத்தர் கேள்வி கேட்பதா? ஆத்திரமாய் இருந்தது அவனுக்கு. ஆயினும் ஊர்கூடி பள்ளிவாயிலினூடு ஏற்படுத்தப்பட்ட நீதிமன்றம் இது. ‘ஊரைப் பகைக்க வேண்டாம் பகிரங்கமாக’ என முடிவு செய்திருந்தான். தன்னுடைய சகாக்கள் மூவரையும் தேடிக்கண்களை அலையவிட்டான். பின்புறமாய் இருந்து திடீரென குழப்பமான குரல்கள் கிளம்பின. மௌலவி சத்தம் வந்த திசையில் பார்வையைச் செலுத்தினார்.

“யாரு வாப்பா அது? என்ன சப்தமங்க?”

பின்னாலிருந்து ஒருவன் எழும்பினான். சபைக்கே அவன் ‘ஊருக்குப் புதுசு’ என்பது விளங்கியது. மௌலவி பார்த்தபடி இருந்தார். அவனின் குரல் காட்டமானதாக இருந்தது.

“உங்களுக்கு யார் இந்த அதிகாரம் தந்தது? அவர் எதுக்காக உங்களுக்குக் கட்டுப்பட வேணும்?”

சபை திடீரென விறைத்து பின் எழுந்தது. ‘ஏய், என்ன பேச்சுப் பேசறாய் நீ...?’ என ஆத்திரக்குரல்கள் எழும்பின. மௌலவி அமைதியாக்கினார். பரிந்து வந்தவனை நோக்கினார்.

“தம்பி, நீ ஆரு வாப்பா? ஊருக்குப் புதுசா?”

“நான் இவரோட மூத்தம்மாட சாச்சிட மகள்ள மகன். இதுவரையும் கொழும்பில இருந்திட்டு நேற்றுத்தான் இங்க வந்தது”.

“நல்லது. இதுல என்ன பிழையிருக்குதுண்டு கண்டாய்?”

“இதுகள விசாரிக்க கோர்ட்டும், பொலிசும் இருக்க உங்களுக்கு அதிகாரம் ஆர் தந்தது?”

“தம்பி முதல்ல ஊர் நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“அப்படி என்ன நிலைமை? இங்க என்ன பொலிஸ் இல்லியா? கோர்ட்டில்லியா? நாம இலங்கையிலதானே வசிக்கிறம்?”
மௌவிக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. வாயைத் தனது வலது கைவிரல்களால் மூடிக் கொண்டார். பின்பு புன்னகை சிந்தியபடியே சொன்னார்.

“தம்பி, இப்ப வட-கிழக்கு நிலைமையே வேற வாப்பா. பொலிசு, கோர்ட்டு எல்லாமே ஸ்ரேசனுக்குள்ள அப்படியே அடங்கிப் போச்சு. சகல நிருவாகங்களையும் இப்ப அவங்கதான் பொறுப்பெடுத்திருக்காங்க தெரியுமா...?”

“நிருவாகம் சரி. இதையுமா?”

“ம்! இதையும் தான். நம்முட பக்கத்து மாளிகைக் காட்டுல ஒரு காரியாலயம் திறந்திருக்காங்க. அங்க வந்து பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கச் சொல்லியிருக்காங்க தம்பி”.

தம்பி சற்று நேரம் மௌனமாய் இருந்தான். இதை அவனிடம் சயிது சொல்லவில்லை. ‘அவர்களின்’ ஆதரவு சயிதுக்கு இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். இந்தக் ‘கிழவன்’ விசயதாரி போலிருக்கிறது. தம்பி மீளவும் கேட்டான்,

“சரி, அப்படியானால் அவர்களைப் பகைத்துக் கொள்வதா? ஏன் அவர்களிடம் முறையிட முடியாது?”

மௌலவியின் முகம் வெறித்தது. தம்பியை முறைத்துப் பார்த்தார். பதில் கறார்தனமாய் இருந்தது.

“தம்பி, நீ கூடப் பேசுறாய். நம்முட ஊரால, பள்ளியால எடுத்த தீர்மானம் இது. நம்முட பிரச்சினையை அவங்கள் எப்படித் தீர்க்கிறது?”

“ஏன் தீர்க்கேலாண்டு சொல்றியள்? இத அவங்க அனுமதிப்பாங்களா?”

சபை பொறுமையை இழக்க ஆரம்பித்திருந்தது. ‘இச்’ கொட்டுகிற சப்தமும் ‘இவனென்ன கேள்வி கேட்கிறது’ என்ற வகையிலான குசுகுசுப்பும் கிளம்பிற்று. ஆனால் மௌலவி அசரவில்லை.

“அனுமதிக்கமாட்டாங்க, அனுமதி கேட்கத் தேவையுமில்லை. அவங்கட அதிகாரத்த கேள்விக்குட்படுத்திறதா நினைப்பாங்க. நம்மள விரோதியாவே பார்க்கிறாங்க...”

“அவங்ககிட்ட சரியான நீதி கிடைக்காதுங்கிறியளா?”

“அப்பிடி மொத்தமாச் சொல்லேலா ‘வாப்பா’. முஸ்லிம்களுக்கென்று தனியான பொருளாதார, விவாக, தாபரிப்பு எண்டெல்லாம் ஏகப்பட்ட சட்டங்கள் அல்லாஹ்வால குர்ஆனில சொல்லப்பட்ட படிதானே தீர்க்கணும். இதுல மனுசன்ர புத்திட தீர்ப்ப நாம ஒத்துக்கலாமோ? ராஜீவ் காந்திகூட ‘சரிஆ’ சட்டத்த மாத்தப் போய் தோத்துப்போனல்லியா? அதனாலயும் தான் இது”.

தம்பி உட்கார்ந்து கொண்டான். விசாரணை மீளவும் துவங்கிற்று. லத்தீப் மௌலவிக்கு ஊரையே தலைமேல் வைத்துச் சுமக்கும் படியாயிற்று. மன்று துவங்கி ஆக இரு மாதங்கள்தான். அதற்குள்ளேயே ஊரின் பிரச்சினைகளைக் கண்டு மலைத்துப் போனார். எத்தனை வகை மனிதர்கள். பிரச்சினைகள். அதைவிடவும் தீர்ப்புச் சொன்னவுடனேயே ஒரு சாரார் முகம் கொடுத்து பேசாதிருப்பதை எண்ணக் கவலையுமாயிற்று அவருக்கு. ஊரின் மிகப்பெரிய சொத்து அவர். இறைபயமும் பக்தியும் மனிதருள் புனிதராக அவரை ஆக்கியிருந்தன. அவரின்

மனைவி - ஆசிரியை சுல்பிகா கூட அவரின் பாரங்களை தாங்குவதில் துணையாய் இருந்தார். பிள்ளைகள், தனது கவலைகள் அவரை எட்டவிடாத படி பார்த்துக் கொண்டார். மௌலவி ஊரின் கவலைகளை வீட்டின் பாரமின்றி இதனால் ஓரளவு சுமக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆயினும் ஒரு சாரார் கோபவயப்பட்டிருப்பது அவரில் கவலையைக் கூட்டிற்று. ‘அல்லாஹ்வுக்கான தீர்ப்பை வழங்குகிறோம். அவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்ற திருப்தியும் ஓரளவு அவருக்கிருந்தது. இதுவும் அவனின் ஏற்பாடானால் ஏற்றுக் கொள்வோம் என்ற எண்ணம் இருந்தது. ஆயினும் என்ன?

அவர் அன்று காலை சைக்கிளை வீதியில் இறக்கவும் ‘அவர்களை’ எதிர்கொள்ளவும் நேரம் சரியாகவே இருந்தது. ‘பிக்அப்’ வாகனம் அவர் அருகில் வந்து நின்றதும் அவருக்கு நிலைமை புரிந்து போயிற்று. முன் கதவைத் திறந்தபடி ஒருவன் இறங்கினான். சாதாரண உடை. பின்னாலிருந்த கதவிலிருந்து திடீரென மற்றவர்கள் வெளிவந்தனர். அவர்கள் வேறுபட்ட அளவிலான துப்பாக்கிகளைக் கொண்டிருந்தனர். சாதாரண உடை - (தலைவனாய் இருக்க வேண்டும்) மௌலவியை நெருங்கினான். “பெரியவரே உங்களுடன் சற்றுப் பேசவேண்டியிருக்கிறது. எங்களுடன் வருகிறீர்களா?”

“நான் இப்ப பாடசாலைக்குப் போறன். பின்னேரமாய்ப் பேசலாமே”

சாதாரண உடையின் முகம் இறுகிற்று. இதுவரை இப்படி யாரும் இடக்காகப் பேசியதில்லை.

“இங்கே பாரும், நீங்கள் எங்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டாம். சற்று நேரத்துள் நாங்களாகவே கொண்டு வந்து விட்டுவிடுவோம்”.

குரலின் காட்டத்தை மௌலவி உணர்ந்தார். பயப்பட வேண்டாம் என்கிறான், பின் எதற்காக இத்தனை ஆட்களை ஆயுதங்களுடன் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறான். மௌலவிக்குப் பயம் எழவில்லை. ஆயினும் அவ்விடம் ஆட்கள் சேர்ந்து கொள்ள தன்னால், தனக்காக வேண்டி குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற தயக்கம்

இருந்தது. படிப்படியாக ஆட்களின் எண்ணிக்கை கூடிக் கொண்டே வந்தது. மௌலவி முடிவு செய்தார். சைக்கிளை மீண்டும் வளவினுள் வைத்துப் பூட்டினார்.

“சரி! வருகிறேன்” ‘பிக்கப்’ பினுள் ஏறி உட்கார்ந்தார். அது வேகம் எடுத்தது. லத்தீப் மௌலவிக்கு அந்த இடம் எதுவெனத் தெரியவில்லை. தன்னுடன் கூடவாய் ஒரு காத்தான்குடிப் பையனை (அடைத்து) வைத்தது ஓரளவு மன ஆறுதலை அவருக்குத் தந்தது. இங்கு வந்து மூன்று மாதமாயிற்று. ஜிப்ரி மட்டும் இல்லாது போயிருந்தால் அவருக்குப் பைத்தியமே பிடித்துப் போயிருக்கும். மனைவி பிள்ளைகளின் ஞாபகத்தில் மனசு பித்துப்பிடித்து அலைந்திருப்பார். ஆனால் ஜிப்ரி அவருக்கு நிறைய ஆறதலாய் இருந்தான். உள்ளே அவரைத் தள்ளியபோது முழங்கால், கை, கன்னங்கள், கண், இரைப்பை, காதின் ஓரம் எல்லாமே நொந்து தவித்தன. அப்போதே அவருக்கு ஒத்தடம் தந்து இதமளித்த ஜிப்ரி இன்றுவரை அவரைப் பார்த்துக் கொள்கிறான். அதைவிட அல்லாஹ் தனக்களிக்கின்ற சோதனையாகவே இதனையும் அவர் கருதியிருந்தார்.

ஜிப்ரிக்கு மௌலவியின் மீது ஏகப்பட்ட மதிப்பு உருவாகியிருந்தது. நேரந்தவறாது ஐவேளையும் தொழுதார். நிறைய நேரங்களை தனியாகவே கழித்தார். வீண் பேச்சு என்று எதுவும் பேசியதில்லை. முகம் முழுக்க சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஜிப்ரிக்கு பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சொல்வார். அப்போது குரல் கரகரக்க, கண்கள் கண்ணீரைச் சொரியும். ஜிப்ரி தவித்துப் போவான். இரவில் எத்தனைக்குத் தூங்குகிறார், காலையில் எத்தனைக்கு விழித்தெழுகிறார் எதுவுமே ஜிப்ரிக்குத் தெரியாது. அவரின் சாதுத்தனம் கண்டு மனதுள் குமுறினான் ஜிப்ரி.

அவர்களின் காவலுக்கென இருவர் ஏவப்பட்டிருந்தனர். மௌலவியின் நடத்தைகள் அவர்களைக்கூட ஓரளவு மாற்றியிருந்தன. முதலில் இருந்த முக இறுக்கம் அவர்களில் இப்போது இல்லை. அவரில் ஓரளவு மதிப்பு வைத்திருப்பதாக கூறப்பட்டது. ஆனால் எதையும் இலகுவில் வெளிக்காட்டிவிடாத படி இறுக்கமாகவே நடந்து கொண்டனர். மௌலவி எதைக்

கேட்டும் அவர்கள் இதுவரை மறுக்கவில்லை. தொழ, தூங்கவெனப் பாய், ஒரு குவளை, வேண்டியளவு நீர் கொண்ட பிளாஸ்டிக் வாளி, நுளம்புச் சுருள், பெனடோல் மாத்திரைகள்...

நாட்கள் மிக மெதுவாகவும் ஆயாசமாகவும் கடந்து கொண்டிருந்தன. அன்று வியாழன் இரவு, மௌலவி இஷாத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு சுன்னத்துத் தொழுகையை மேற்கொண்டிருந்த வேளை ஜிப்ரி பாயில் தலைக்கு கையைக் கொடுத்தவனாகப் படுத்திருந்தான். கண்கள் கிடுகு வேலியினூடான நட்சத்திரங்களை வெறித்தபடி பார்த்திருந்தன. அறையில் சிறிய விளக்கு காற்றுக்கு ஆடி ஆடி எரிந்தபடி இருந்தது. திடீரென துப்பாக்கியின் வெடியோசைகள் கிளம்பின. மௌலவி சலாம் கொடுத்துவிட்டிருந்தார். அவர்களின் இருப்பிடம் திடீர் பரபரப்புக்குள்ளாயிற்று. வெளியே வெளிச்சங்கள் அணைக்கப்பட்டன. ஜிப்ரி எழுந்தான். தவழ்ந்தபடி சென்று அறை விளக்கை அணைத்தான். எல்லா இடமுமே இருளாயிற்று. எந்த முகமுமே புலப்படவில்லை. ஆனால் மௌலவியின் வெள்ளை நிறச்சாரம், சேர்ட், தொப்பி என்பவை மங்கலாக அவரை அடையாளப்படுத்தின. அவரும் தரையில் சாய்ந்தவராகக் கிடந்தார். திடீரென அவரின் காதருகில் ஒரு முகம் முளைத்தது. முணுமுணுத்தது.

“எஸ்.ரீ.எப். முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐயா, ஜிப்ரியுடன் சேர்ந்து மேற்காக தப்பிச் செல்லுங்கள். காத்தான்குடி வரும். சீக்கிரமாக வெளியேறுங்கள்”.

அவனின் கை மேற்கின் திசையைச் சுட்டிநின்றது. ஜிப்ரி ஆயத்தமானான். மௌலவியின் கையைப் பிடித்தபடி வெளியே வந்தான். மௌலவிக்கு கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

“என்ன ‘வாப்பா’ இது. இப்படி இருண்டுகிடக்கு?”

“ஷ... பேசாதங்கோ உங்கட உடுப்பக் கழட்டிற்று சாறன மடிச்சுக் கட்றீங்களா?”

சரி ‘வாப்பா’ என்றபடி பட்டனை அவிழ்த்த போது மீளவும் வெடியோசை கிளம்பிற்று. காதைக் கிழிக்கின்ற தொடரான சப்தங்கள். ஜிப்ரி தரைக்குத் தாவினான்.

“என்ர அல்லாஹ்வே... லா இலாஹ...”

மௌலவியின் உரத்த குரலினால் ஜிப்ரி துவண்டான். மௌலவி தரையில் கிடந்தார். அவது வலது கை நெஞ்சில் கிடந்தது. வாய் குழறிற்று.

“வாப்பா, நீ ஓடிரு... என்னப் பார்க்காத ஓடு ‘வாப்பா’...”

லத்தீப் மௌலவியின் ஆகிருதியான உடல் அசைவற்றுக் கிடந்தது. பரந்த மார்பு மூச்சுவிட மறந்து கிடந்தது. ஜிப்ரி கண்ணீர் வடியத் திரும்பியவன், ஓடத்துவங்கினான். எந்தப் பக்கமாக யார் சுடுகிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் தவழ்ந்தபடி அவன் ஓடினான். காலம் பொல்லாதது. எத்தனை ராஜாக்களை, மேதைகளை, சண்டியர்களை, அழகு தேவதைகளை அது கண்டுவிட்டிருக்கிறது. அதற்கு யாரும் எதுவும் பொருட்டில்லை.

காலத்தின் கோரப்பிடி மிகப்பயங்கரமானது. அது காந்தியை, மார்டின் லூதர் கிங்கை, கெல்லரை, ஹிட்லரை, கிளியோபட்ராவை... இப்படி எல்லோரையுமே தன் கீழ்ப்போட்டு மறக்கடிக்கச் செய்திருக்கிறது. முன்னரைவிட இப்போதைக்கு தன் தேவை, தன்சுகம் என்பதாகவே ஓடிக்கொண்டிருக்கிற மனுஷனுக்கு இன்னமும் இலகுவான விஷயமது. தனது ஊரைப்போலவே சாய்ந்தமருதுவிலும் மனித மனங்களில் - முகங்களில் செழிப்பில்லாதிருப்பதை ஜிப்ரி கண்டான். பத்து மணியிலிருந்து மௌலவியின் மனைவி சுல்பிகா டீச்சருக்காக அவன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். எந்த முகங்களும் நேசம் செய்யவில்லை. எல்லோருமே அவசரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜிப்ரிக்கு ஒரு வகையில் இந்த நடத்தை மாற்றம் சரியானதாகவே பட்டது. ஏனெனில் ஒரு தமிழர் தனக்கு டீச்சரின் வீட்டை அடையாளம் காட்டியதுமன்றி இருக்கக் கதிரையும் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தார். இவர்களின் முடிவெட்டுகிற தேவை பழைய ரணங்களை, கோபங்களை ஆற்றிவிட்டதுவா? நிச்சயமாக

மண்ணிப்பால் அல்ல இந்த இணக்கம். நாளை மீண்டும் கலவரம் என்று வரும் போது இவர்கள் இருபுறமும் கொஞ்ச லத்தீபுக்களை இழக்க வேண்டிவரும். ஆதலால் தான் இன்றைக்கு பில்கேட்சை, பில்கிளின்ரனை தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் காலம் பொல்லாதது. எந்தக் கொம்பனையும் அது விட்டுவைப்பதில்லை. மறக்கடிக்க வைத்துவிடும். எந்தத் தெனாவெட்டும் அதன் முன் நின்றுபிடிக்காது. இவை எல்லாவற்றையும்விட மறதி என்கிற ஒன்றைத் தந்த அல்லாஹ் பெரியவன் தானே.

“தம்பி, அந்தா வாறாங்க. அந்த ஓட்டோதான் தம்பி”

கடைக்காரனின் கூற்றால் சிந்தனை தடைப்பட்டது ஜிப்ரிக்கு. கடைக்காரருக்கு நன்றி சொன்னான். சுல்பிகா முதலில் இறங்க பிள்ளைகளிருவரும் ஓட்டோவிலிருந்து அடுத்து வெளியாகினர். சுல்பிகா வெள்ளைநிற ‘ஓயில்’ சாறியிலிருந்தார். பிள்ளைகள் வெள்ளை உடுப்பில் சந்தோசமாக வீட்டினுள் ஓடிப்போயினர். சுல்பிகாவின் முகம் புன்னகையுடன் இருந்தது. ஆனால் ஜிப்ரிக்கு அந்தக் கண்களினூடான நிரந்த சோகம் தெரியாமலுமில்லை. ஜிப்ரி முன்னேறினான்.

இப்போதே வெள்ளை உடுக்கிறதெண்டால் தெரிந்து போயிற்றா? எப்படி? இருக்காதே! கடத்தப்பட்ட தினமே மரண தினமாகிப் போனதுவா? கடத்தப்பட்ட தினத்தை சொல்லியாக வேண்டுமே...

சே... சொல்வதனால் என்ன பலன் ஆகிவிடப்போகிறது. ஏற்கனவே ஓதப்பட்ட (குர்ஆன் ஓதி, துஆச் செய்தல்) ஏழாம் முப்பதாம் கத்தங்களை மீளச் செய்ய உதவும். இன்று மூன்றாம் கத்தம் ஓதவேண்டியிருக்கும். ஆனால்... சுல்பிகாவும் பிள்ளைகளும் மறந்துவிட்ட ரணத்தை கிளறுவதாகாதா? தன்னைக் கண்டு விஷயம் தெரிந்ததும் ஆறுதலா கிடைக்கப் போகிறது. மீண்டுமொரு முறை இன்றைய தினத்தில் மௌலவியைக் கொலை செய்து சுல்பிகாவைச் சீர்குலைய வைக்கப் போகிறோமே! ம்ஹும். அவர்களின் மறதி வளரட்டும். வாழ்க மறதிக் குணம்... ஜிப்ரி சுல்பிகாவின் வீட்டையும் தாண்டி நடந்தான். இனி அவனுக்கு அங்கு எந்த வேலையுமில்லை.

ஜே.எம். ஜெஸார்

மன்னாரிலிருந்து பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட இவரது குடும்பம் தற்போது குருநாகலில் வசிக்கிறது. கொழும்பு ஹமீட் அல் ஹுஸைனியா கல்லூரியில் ஆசிரியராக கடமையாற்றி வருகிறார். 2002 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த 'மறுமொழி' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். மகரகம தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் சமயப்பிரிவில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றுகிறார்.

கரு நிழலில் கரைந்து

ஜே.எம். ஜெஸார்

அவன் தன் உடம்பினைத் தூக்கி வெளிச்சத்தின் கட்டிலின் மீது வீசினான். மெத்தை பரப்பியிருந்த கம்பிகளின் முனைகள் பாய்ந்து குத்தின. குருதி நாற்றம் வீசியது. அறையினுள் ஜன்னல்களின் கம்பிகளில் எலும்புக்கூடுகளும் சதைகளும் தொங்கின. எழுந்து சுவிச்சைப் போட்டான். தலை முடிகள் பறக்கவாரம்பித்தன படபடவென. இரத்தம் வடிந்த கோடுகள் காயப்போகின்றன போல. உடல் வேர்வையும் வற்றுகிறது. காதை இறுக்கமாக மூடவேண்டும் போலிருந்தது. சத்தம் சகிக்க முடியவில்லை. புரண்டான்.

முதலாவது படியில் காலை வைத்தபோதே அது விழுந்து நொறுங்கியது. துண்டு துண்டாகி குரல்கேட்டுத் திரும்பினால் சத்தத்திலிருந்து பிரிந்து மனிதன் போல கத்தினான். மீண்டும் முன்சொன்னதையே கத்தினான் ஒரு மரண அறிவித்தலைப் போல. தடிமலாக இருந்தது. நேற்றுப் பின்னிரவில் மழையில் ஊறியதாய் ஞாபகம். அதுதான் காரணமாய் இருக்கும். புறங்கையில் மூக்கை அழுத்தி உறிஞ்சினான். சர் என்ற சத்தம் பெரிதாய் அலறியது. அடுத்த படிகளில் ஏறுவதனை மறந்து போனான். வேணுமென்றே.

கண்ணாடி சிதறிக் கிடந்தது. பாளம் பாளமாகி. நேற்று உடைந்திருக்கும். இன்னும் சத்தம் கேட்கிறதே. குனிந்து துண்டுகளை எடுத்தான். இரத்தக் கோடுகளான வண்ணங்களில் கரைந்து போனது அவனது ஆன்மா.

எட்டி உதைத்தான். ஜன்னல் இருமுறை அடிபட்டு ஆடி அமைதியடைந்திற்று. வானவெளி மேகமின்றி அம்மணமாயிருந்தது. எல்லாம் சுத்த நீலம். காற்றுக்கு மேகங்கள் பறந்துவிட்டன போல. நீண்ட நேரம் அம்மணமாயிருந்தது. வெட்கமேதுமின்றி. அகன்ற கடிகாரம் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சிலுவையில் தொங்கும் இயேசுநாதரைப் போல அதில் கண்ணாடி இல்லை. முட்கள் குத்தின. கட்டிலின் மெத்தையில் தூங்கி எழும்ப வேண்டும் போலிருந்தது.

முகத்திலறைந்த காற்றினில் நாய்கள் செத்து அழுகிய நாற்றமும் வி.கே. பீடியின் கரும்புகையும் ஏகப்பட்டதாய் இருந்தது. வி.கே. பீடி குடிக்க கொள்ள ஆசை. உடுகளின் சதைகள் பல்லிடுக்கில் சொருகிக் கொண்டன. அகலத்திறந்தான் வாயை. காற்றைப் போலவே நாற்றம் சதைகள் கிழிந்து தொங்கின. தலைக்கு மேலால் நீண்ட கரத்தில் பீடியிருந்தது. எடுத்து வாயில் சொருகி பற்றினான் புகைந்தது.

ஓடுகள் உடைந்து கிடந்தன. நாட்டோடுகள் வரிச்சிலங்கம்புகள் பல்லிழித்தன. சந்தோசம் போல அவைகளுக்கு சுமக்க ஓடுகளில்லை என்ற எண்ணமாயிருக்கும்.

பீடியின் புகை ஒளிரத் தொடங்கியது. சூரியனை வானம் ஏற்கனவே தின்றுவிட்டது தானே. ஒளிர்ந்தது மீதமாய் ஒளிர்ந்தது பிரகாசமாக. கண்களை விரித்தான் புருவங்களின் இமைகளில் கசிந்த இரத்தம் கட்டியாகி காய்ந்து பிரிய மறுத்தது. ஒளி மிகப்பெரும் புழுதிக் கூட்டமாகி நகர்ந்தது. அவனைக் கடக்கிறது. ஒளியில் மூழ்கி நீண்ட மௌனத்தில் செத்துப் போனதாக எண்ணினான். ஆம் நீண்ட மௌனத்தின் பின் ஒளி பிரிந்து செல்கிறது மிகப் பிரகாசமாக. அவன் சுத்தமாகி, வியர்த்து இரத்தம் வியர்வையில் கரைந்து உடம்பினில் வடிகிறது வெப்பமேறிய பனிக்கட்டி போல.

ஒளியின் முகத்தைக் காணவில்லை. எல்லாம் புகைந்து மறைந்து கொண்டன. ஒளி ஒளிக்குள் மறைகிறது. பின்தொடர்ந்தான். கூடைகளில்லாத சரிந்து அழுது வடிந்து கொண்டிருக்கும் சுவர்களைக் கொண்ட காலையில் பின் தொடர்ந்தான். பிணவாடையடித்தது. கழுதை செத்து புளுத்தள்ளியிருந்தது.

மூக்கைப் பொத்த மறந்து நடந்தான். ஒளியைப் பின்தொடர்ந்து அக்பர் காக்கா ஒளிக்குள்ளிருந்து வந்தார். கஷ்டப்பட்டு பிரிந்தார் போல. வியர்த்திருக்கவில்லை.

“காக்கா எங்க தனியா, ஒரு வீ.கே. தாவண்டாப்பா?”

அக்பர் இடுப்பு வாரினுள்ளிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தார்.

“கூட்டத்துக்கு வரல்ல ஒருத்தரும்”

“வரத்தான் காக்கா எண்ணியிருந்தம். முடியல”

“என்ன காக்கா... சங்கதி”

“ஒண்ணுமில்லடா வந்து இருக்கட்டாம் - அவர்களுக்கு கீழ்தான் இருக்கனும் போல எனக்கு பயமாக் கெடக்கு”

“இல்லாட்டி கெதியா மனுசியையும் புள்ளையையும் கூட்டியந்துருவன். திரும்ப எப்ப போவச் சொல்றானோ. அதான் பயம்?”

“இல்ல காக்கா இப்ப திருந்திட்டாங்க போல”

“எப்படிச் சொல்லுற நீ?”

“இந்தா ரோட்ட எல்லாம் திறக்குறாங்க. செக்பெயின்ட் இல்லதானே இப்ப”

“அதால என்ன?”

“இல்ல காக்கா எல்லாரும் வந்துருவம்”

முகங்களற்ற துவக்குகளின் இனிய ஓசை மிக அண்மையில் கேட்ட போதே அக்பர் காக்கா ஓடி மறைந்தார். இன்னும் பயம் இருக்கு அப்படியே.

வீ.கே. பீடியின் அடிக்கட்டையை வீசினான். புகைந்து, பிரகாசித்து விழுந்தது.

நடந்தான். யாருமற்ற தெருவின் நீண்டகாலமாய் காற்று அள்ளி வீசிய சருகுகள் நொறுங்கி ஓசையெழுப்பின. யாரோ பின்தொடர்வதாய் உணர்ந்தான். குசுகுசுப்புக்கள் கேட்டன. அவன் பயப்படவில்லை. பயப்படவும்கூடாது என்ற தீர்க்கமான

முடிவில் நின்று தோற்றுப்போகப் பார்த்தான். அவன் இதயம் படபடத்தது. திரும்பினான்.

“யாரு...” மீண்டும், “யாரு...”

யாருமில்லை. நிழலுமில்லை. ஒளியுமில்லை.

“யார் அங்கே. அழைத்து வாருங்கள் அவனை”

சினிமாப் பாணியில் சொல்லி துள்ளிக் குதித்து மீண்டும் சொல்லிப்பார்த்தான்.

“யார் அங்கே அழைத்து வாருங்கள் அவனை” சொல்லிச் சிரித்தான்.

தேய்ந்த அவனின் குரல்களைவிட சருகுகளின் ஒளியும் தூரத்து நாயின் புனித ஊழையும் பெரிதாய் எதிரொலித்தது. பன்னிரு வருடங்களின் ஏக்கம் நாற்றக் காற்றில் கரைந்தது. வெண்முகிற் கூட்டத்தின் குதூகலம் போலானான். இதயம் பறந்தது உயர உயர. மிக உயர பறந்தது. பாரம் குறைந்து ஊதிய பலூனாய் மேலெழுந்தான்.

சந்தேகத்தின் நிழல் அவனைப் பின்தொடர்ந்தது. ஆயினும் அவன் ‘எனது தேசம் எவர் என்ன சொல்ல’ யென்று திடத்திலிருந்தான். மிகப் பிரகாசமான பெளர்ணமியில் பிளேண்டி குடித்துவிட்டு பற்றி ஊதித்தள்ளும் வீ.கே. பீடியின் ஒளிபோன்றிருந்தது அவனது இடம். ஒளி பிரகாசமானது.

படிகளில் உருண்டு தூணில் மோதி அமைதியானான் அவன் மரங்கள் செத்துப் போனதாய் பயமுறுத்தும் அமைதியான மாலை சூரியனின் ஒளி தனது உயிருக்காய் போராடியது. இருளின் அகன்ற கரங்கள் ஒளியின் கழுத்தை இறுக்கின. நொறுங்கியது ஒளியின் நிழல். இரத்தம் அடிவானில் தெளித்தது. மிக அலங்கோலமாக.

துவக்கின் குழாயினூடாக சுட்டபின் வருகிற மெல்லிய புகைக்கோடுகள் போலவே சந்தேகத்தின் நிழல் அவனைத் தொடர்ந்தது. திறந்தான். பெரிதாய் சத்தம் போட்டது. பள்ளிவாசலின் துருப்பிடித்த கேட். மிஃராப் சரிந்திருந்ததைக்

கண்டபோதே அழவேண்டும் போலிருந்தது. ஜன்னலின் கண்ணாடிகள் அவனுடைய பாதத்தின் கீழ் சத்தமிட்டுக் கத்தின. ஆடுகளின் உலர்ந்து போன மலப் புழுக்கைகள் உருளுகின்றன. புனிதம் அவன் மனதில் கனிந்தது. கரித்துண்டுகளுடன் எரிகட்டைகளும் மூன்று கற்களும் அலங்கோலமாய் விழுந்து கிடந்தன. புனிதம் அவன் இதயத்தினுள் நுழைந்தது.

தும்புக்கட்டையைத் தேடினான். இல்லை பக்கத்து வீடொன்றுக்குள் ஓடினான். கதவை உதைத்துத் திறந்தான். முன்ஹோலில் தும்புக்கட்டை இல்லை. அடுத்த அறை, இல்லை. தேடினான். காலடியின் ஓசை பறந்து விரிந்தது. ஒரு பகுதி சுவர் சரிந்து கிடந்தது. அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தான். இருந்தது. சத்தம் அவனைப் பின்தொடர்ந்தது. அடுத்த அறையில்தான் அது எழ வேண்டும். கதவை உதைத்துத் திறந்தான். அசிங்கமாய் இருவர் கட்டிலில் இருந்தனர். அவன் வெட்கப்பட்டான். உச்சி வெயிலைப் பார்த்தது போல.

அவனுக்குள் புனிதம் கரைந்தது. வெளியேறி ஓடினான். பள்ளிவாயிலின் படிகளில் ஏறி ஹவ்ழைக் கடந்து சென்றான். ஒரு மூலையிலிருந்து கூட்டத் தொடங்கினான். காய்ந்த மலப்புழுக்கைகள் உருண்டோடின. நேற்றுத்தான் ஆடுகள் படுத்துவிட்டுச் சென்றிருந்தவையாய் இருக்கும். மூத்திரம் நாறியது. துடைத்துக்கூட்டினான். புழுக்கைகள் உருண்டன.

இரு மூலைகளைச் சேர்த்துக்கூட்டிய போதே பெரும் குவியலாகிவிட்டது. காலால் தள்ளினான். காய்ந்த காயங்களில் புழுக்கைகள் குத்தியபோது வேதனையில் துடித்தான். மீண்டும் தள்ளினான். சிர் என்று உச்சியில் பட்டது. அவசரமாய் காலைத்துாக்கினான். இரத்தம் வடிந்தது. அமர்ந்து காலை மறுகாலில் மடக்கிவைத்தான். இரத்தம் வழிந்தது. காலினுள் முனைகளாய் புதைந்திருந்த கண்ணாடியை எடுத்து வீசினான். வலித்தது. கண்ணாடி உடைந்து சிதறியது சத்தத்தோடு.

இரத்தத்தின் துர்வாடையைக் கடந்து மணத்தது மிகப்பிரகாசமிக்க பெளர்ணமியின் வெள்ளொளியில் ஒளிர்ந்தது ஒளிக்குள் வர்ணக்கோடுகள். கோடுகளில் தொங்கும் கனிகள். எழுந்தான். கூட்டி முடிந்த போது களைத்துப் போனான்.

சூரிய ஒளி தொலைந்து இருளின் கருமையில் மூடியிருந்தது காற்று. விழுந்து சரிந்துகிடந்த குப்பிவிளக்கை குத்து மதிப்பில் கண்டுபிடித்தான். எடுத்து ஒளிரவிட்டான். ஈழமே ஒளிரந்தது போலிருந்தது. எங்கும் கரைந்த ஒளியில் இருள் விலகிற்று. கிணற்றுக்குப் போனான். மஃரிப் ஆகிவிட்டதை சொல்ல சேவல்களின் கூவலைக் காணவில்லை. அப்போது குளிர்காற்று வீசத்தொடங்கிற்று. விளக்கை தூணில் மறைத்துவைத்தான். அணைந்துவிடாதிருக்க. கிணற்று நீரில் வழுச்செய்ய தண்ணீரை அள்ளி கைகளைக் கழுவினான். அடுத்து முகத்தில் அள்ளி ஊற்றினான். காயங்களில் நீர் பட்டபோது எரிந்தது. உடல் நடுங்கியது போலிருந்தது. அவனில் அமரத்துவமிக்க புனிதம் கவிந்தது.

எங்கும் மிக மெல்லிய நீல வெளிச்சம் பரவி இருளைத் தின்றது. எங்கும் அசாதாரண வெளிச்சம் ஒரு விளக்கின் மிக மென்மையான கீற்றுக்குள்ள சக்தியைவிட அகன்றது அது. அசாதாரண வெளிச்சத்தில் அமரத்துவத்தின் மென்னீரம் படர்ந்தது.

படிகளில் ஏறினான். உள்ளே விளக்கையும் ஏந்திக் கொண்டு நுழைந்து சுவரின் இடிபாடுகளுக்குள் பத்திரமாய் விளக்கை வைத்தான். சந்தோசத்தின் குரல் அவனைத் தொடர்ந்தது. கிப்லாவின் திசையை நோக்கினான். உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. மிகுந்த சந்தோசத்தில் ஆன்மா பறந்தது. அவனின் மனதில் மகிமை நிறைந்து வழிந்தது. கண்கள் பனித்தன. இரு கரத்தினதும் விரல்களை மடித்து கலிமா விரலை நீட்டினான். அண்டவெளி குரல்களின் அலறலுக்காய் ஏங்கித்தவித்தது. காதுகளுக்கிடையில் கலிமா விரலை வைத்து தலையை நிமிர்த்தி தொண்டையைச் செருமி குரலை உயர்த்தினான்.

குரல் எங்கும் எதிரொலித்தது. புனிதத்தின் சுகந்தம் பரவியது. காற்று வெளியின் பன்னிரண்டு வருடத்தவிப்பின் நீளம் சுருங்கிற்று.

“அல்லாஹு அக்பர்... அல்லாஹு அக்பர்”

வெளிச்சத்தின் ஏக்கத்தினுள் குரல்கள் நிறைந்தன. எதிரொலிக்குள் எதிரொலி எதிரொலி எதிரொலி மீண்டும் சொன்னான்.

“அல்லாஹு அக்பர்... அல்லாஹு அக்பர்”

சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினான். முகமற்ற துவக்குகள் அவனை நோக்கியிருந்தன. ஒரு நொடியில் ஓசை எழுந்தது. காற்று எரிந்தது.

நெஞ்சைத் துளைத்து சன்னம் வெளியேறியது. ஆ... அலறினான். இரத்தம் நெஞ்சுக் குழிக்குள் இருந்து வடியவாரம்பித்தது. கையை வைத்து நெஞ்சின் குழியில் வைத்துப் பொத்திப்பிடித்தான். இரத்தம் கையை நனைத்து வடிகிறது. முகமற்ற துவக்குகளின் குழாயிலிருந்து புகை மெல்லிய படலமாய் வெளிவந்து பரவுகிறது.

அப்படியே சரிந்து விழுந்தான். கற்களின் மத்தியில் வைத்திருந்த விளக்கின் மீது அமரத்துவம் அழிந்தது. எங்கும் லயித்திருந்த நீல வெளிச்சம் சுருங்கலானது. நாய்களின் ஊளையையும் பிணங்களின் துர்வாடையையும் காற்று அள்ளி வந்தது. அவன் விழுந்தான். அல்லாஹு அக்பர் இன்னும் எதிரொலிக்கிறது. விளக்கு அணைந்தது. எங்கும் நிறைந்த அமரத்துவம் இறுதியாய் மறைந்தது. அவன் எழுப்பிய அல்லாஹு அக்பரின் எதிரொலி அடங்கியடங்கி கடைசியாய் அடங்கிற்று. ஒலியும் எதிரொலியும் தேசமும் ஒரு புள்ளியாய் சுருங்கி கருநிழலினுள் கரைந்திற்று.

■ மறுமொழி, இதழ் 1, ஏப்ரல் - ஜூன் 2002

எஸ். நளீம்

பேனாவாலும் தூரிகையாலும் கவிதையும் ஓவியமும் மாறிமாறி வரைபவர். புகலிட உள்நாட்டு இதழ்களை இவரது கவிதைகளும் ஓவியங்களும் புகைப்படங்களும் அலங்கரித்து வந்துள்ளன. 'கடைசிச் சொட்டு உசிரில்' (2000), 'இலை துளிர்ந்து குயில் கூவும்' ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளைத் தந்தவர். ஓவியங்களுக்கும் கவிதைகளுக்கும் பல விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். 'யாத்ரா' கவிதை இதழின் இணையாசிரியராக நீண்டகாலம் செயற்பட்டுள்ளார். குறிப்பிடத்தக்க சில சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

வண்ணான் குறி

எஸ். நளீம்

"போடியார்... போடியார்..."

சாய் கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டு எதோ வாசித்துக் கொண்டிருந்த மாமா பார்வையை திருப்பினார்.

"பொடியனுகள் நம்மட மெசின கடத்திட்டுப் பெயித்தானுகள் போடியார்"

பதட்டத்துடன் ஓடிவந்த ட்ரைவர் கமர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கைகள் படபடக்க குரலும் தழு தழுத்தது. பதட்டமும் பீதியும் கலந்து முகம் கறுத்துக் கிடந்தது.

"வேல் முருகுக் கட்டாடிட மகன் இயக்கத்துல இருக்கானாமே, அவன்தான் ஆயுதத்தோட வந்து நம்மட மெசின கடத்திட்டுப் போறான் போடியார்" என்று முல்லைக்காரன் முஸ்தபாவும் சொன்னபோது ஜீவாதாரமாய் எஞ்சியிருந்த அந்த ஒரு உழவு மெசினையும் பறி கொடுத்ததில் மாமா ஆடித்தான் போய்விட்டார். என்றாலும் வழமையான அமைதியில் இருந்து அவர் சற்றும் கலவரமடையவில்லை. எப்படிப்பட்ட இழப்புகளையெல்லாம் சந்தித்த தனக்கு இது ஒரு இழப்பா என நினைத்து மாமா மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாரோ என்னவோ முகம் சற்று சிவப்பேறி இருந்தது அவ்வளவுதான்.

"வேல்முருகுட மகனாடா?"

"ஓம் போடியார்"

“நம்மட வேல்முருகு கட்டாடிட மகனாடா?” மீண்டும் கேட்டு உறுதிப் படுத்திக் கொண்ட போதும், “அவனா இருக்காதுடா” என எளிதாகவே மாமா மறுத்து விட்டார்.

மாமா விவசாயம் செய்யத் தொடங்கிய காலம் தொட்டு முஸ்தபாதான் முல்லைக்காரன். உழவு மெசின் வாங்கியதிலிருந்து கமரு தான் ட்ரைவர். இருவரிலும் மாமாவுக்கு கடுகளவேனும் சந்தேகமில்லைதான். என்றாலும் ஏன் மாமா நம்ப மறுக்க வேண்டும்...?

மீன்பாடும் தேன் நாட்டின் கல்குடாத் தொகுதி முஸ்லிம் பிரதேசம் மூன்று பிரதான ஊர்களைக் கொண்டது. ஓட்டமாவடி வயிறு என்றால் வாழைச்சேனை தலையாகவும் மீராவோடை வாலாகவும் ஒரு பாலமீன்போல நீண்டு கிடக்கும். இந்த மீராவோடையின் தெற்கே கறுவாக்கேணி, கொண்டையன்கேணி ஊடாக இன்றைய அவலங்களை நினைத்தமுத கண்ணீர் போல ஓடிவரும் ஓடை மேற்கே காவத்த முனையை பிரிக்கும் மாதூறு ஓயா ஆற்றின் தலையில் வந்து விழும்.

இந்த ஓடையை மையமாக வைத்தே ஊருக்குப் பெயர் வந்ததாக இரண்டு கதைகள் உண்டு. ஓடைக்கு அருகில் மீரா உம்மா என்றொரு ஆதிக் குடி வாழ்ந்ததாகவும் அப் பெயரும் ஓடையும் புணர்ந்து மீராவோடையானதாகவும் மாரிகாலங்களில் அடைமழை விடாமல் கொட்டினாலும் இந்த ஓடை, எல்லை மீறி ஊருக்குள் பெருக்கெடுக்காததால் மீரா ஓடை என்று அழைக்கப்பட்டு பின்னர் மீராவோடை ஆனதாகவும் சொல்வர்.

ஒரு பக்கம் ஓடையும் மறு பக்கம் ஆறும் மூன்றாம் பக்கம் வீதியுமாக அமைந்த இந்த முக்கோணத்துக்குப் பெயர்தான் ‘வண்ணார வட்டை’ இங்கேதான் வேல்முருகின் வீடும் இருந்தது.

அழகு கொஞ்சம் வண்ணார வட்டையின் அமைப்பும் வனப்பும் இப்போது அழிந்து போய் விட்டாலும் வண்ணார வட்டை பற்றிய நினைவுகள் பசுமையாய் இன்னும் அழியாமல் இருக்கிறது ‘வண்ணான் குறி’ போல.

மாமாவின் மகன் அமீனுக்கும் எனக்கும் இடையிலான நட்பு இன்றுவரை விசாலமானது.

சின்ன சைக்கிளில் மதரசாவுக்கு ஓதச் செல்வது முதல் பட்டம் விடுவது, வளர்த்த கொக்குக்கு மீன் பிடித்துக் கொடுப்பது, சின்ன 'போட்' செய்து ஓடையில் ஓடவிடுவது, புயலுக்குச் சாய்ந்த புளிய மரத்தில் பூப் பறித்து கூட்டாஞ் சோற்றுக்கு சம்பல் சமைப்பது என அனைத்து விடயங்களிலும் நாங்கள் இருவரும் இணைந்தே இருப்போம். எனது வீட்டை விடவும் மாமாவின் வீட்டிலேயே அந்த நாட்களில் எனது பொழுதுகள் அதிகம் கழிவதுண்டு.

“அமீன்... அமீன்... ரெண்டுபேரும் வேல் முருகுட வீட்ட போய் வாப்பா அவசரமா கொழும்புக்குப் போகணுமாம் என்று கழுவின உடுப்பக் கொண்டு வரச் சொல்லிட்டு வாங்க...” அந்த நாட்களில் மாதத்தில் ஒரு தடவையேனும் மாமாவின் குரல் இவ்வாறு ஒலிப்பதுண்டு.

சொல்லிவிட்டு மாமா மறைய, கையோடு கைதட்டி இருவரும் துள்ளிக் குதிப்போம்.

வண்ணார வட்டைக்குச் செல்வதென்றால் எங்களுக்குள் அப்படியொரு அலாதிப் பிரியம்.

மாமாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் பாலம். பாலத்துக்கு அருகால் செல்லும் ஒழுங்கையால் சென்று நிமிர்ந்தால் வண்ணார வட்டையின் வனப்பை கண்களால் பருகிக் களிக்கலாம். பசும் பாலை 'பவுசர்'களில் கொண்டு வந்து கொட்டிவிட்டது போல நீர் அதில் சவர்க்கார நுரையாலான சின்னச் சின்ன தாஜ் மஹால் மொட்டுகள் கரை ஒதுங்கும்.

இருகரையிலும் வெள்ளை வெள்ளையாய் வட்ட வட்டக் கற்கள் முழங்காலளவு நீரில் நல்லதம்பி, மயிலன் கட்டாடி, தெய்வம், கண்மணி பதக்கை என ஆண்களும் பெண்களும் கல்லோடு விளையாட எழும் 'சக் சக்' என்ற சத்தம் மனதுக்குள் தாளம் கொட்டும் அதிகாலைச் சூரியன் உதிக்க காகம் கரைவது போல, கோழி கூவுவதுபோல விசேடமாய் எங்களுரில் அந்தச் 'சக்சக்'கும் தவறாமல் கேட்கும்.

பாம்பு வேகத்தில் நகரும் நீரில் கால் வைக்க ஓடை கால்களில் கொலுசாகக் குலுங்கும்.

பாட்டமாய் வரும் பொட்டியான் மீன்களும் பால் மொன்காங்களும் செல்லமாய் விரல்களைக் கவ்வி கூச்சமுட்டும். மிதந்து வரும் பந்துக்காய் பொறுக்கி எறிந்து கிறுக்குத் தனமாய் விளையாட நீர் கலங்கி மயிலன் கட்டாடியின் ஏச்சோடு கரையில் கால் வைத்தால் வெள்ளைச் சீனிபோல குருத்து மண் காலில் ஒட்டும்.

அந்த வெண் மணல் மேட்டில் வான் மேகங்கள் சிறகுலர்த்தும். அழகாய் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் வெள்ளை ஆடைகள் விரிந்து உலரக் கிடக்கும்.

பட்டு மணலில் காலுன்றி கணுக் கால் புதைய நடந்து நிமிர்ந்தால் உடல் சில்லிடும் தேத்தா மரத்தின் நிழலால்.

கோடை காலங்களில் ஓடையில் நீர்வற்றி ஓடை மெலிந்து எலும்புக் கூடாகிக் கிடக்கும் போதும் இவர்களின் பிழைப்புக்காக ஏதோ ஒரு சமூக நிறுவனத்தினால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட நீர் தாங்கிகளும், கிணறும் அவ்விடத்துக்கு இன்னும் குளிர் சேர்க்கும்.

அங்கே நிதானித்து அவ்விடத்தை விட்டு அகல்கையில் காற்சட்டைப் பைகள் இரண்டும் உப்பித் தொம்மென்றிருக்கும் தேத்தம் கொட்டைகளால்.

அதை கிணறுகளில் போட்டால் நீர் குளிரடையும் என்பதோடு அந்த நாட்களில் நவிசுக் குரும்பையோடு சேர்த்து தேத்தம் கொட்டைகளையும் தின்றதான ஞாபகம். அங்கிருந்து சிறு தூரம் நடந்ததும் புளியடித் துறை வீதி எதிரே ஒரே ஒரு கல்வீடு. அது செல்லத் துரையின் வீடு.

அங்கிருந்து மூன்றாவது வீட்டுக்கு எதிர் வீடு வேல் முருகுக் கட்டாடியின் வீடுதான்.

‘கேட்’ இல்லாமல் மரக் குச்சிகளை நட்டுக் கட்டிய வேலி வாசலில் உயர்ந்து வளர்ந்த பெரிய செவ்வருத்தையும் இன்னும் மரங்களும் அதற்கருகில் நான்கு கம்புகள் நட்டு கோழிக் கூடுபோல சீலையால் அடைத்து ஒரு பக்கம் திறந்ததான

அமைப்புக்குள் சாமிப் படம். பூக்கள் ஊதுபத்தி எரியும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க தைரியமின்றி ஓடி நடக்க வேல் முருகுக் கட்டாடியின் வரவேற்பு மகிழ்ச்சியை தரும்.

அங்கே போடியாருக்குரிய மரியாதை எங்களுக்கும் கிடைக்கும். முற்றத்தில் வெள்ளாவிப் பானை நெருப்புடன் கொஞ்சமும் ஒத்தாசை இல்லாத மகனை நச்சரித்துக் கொண்டே வேல்முருகின் மனைவி பெரிய வண்ணாத்தி அழுக்குத் துணியுடன் வேர்வை சிந்தி உழைப்பாள்.

வேல் முருகின், எங்கள் வயதை ஒத்த மகன் கருங்கலிக் கம்பு போல் கரு கருவென உடலுடன் கொஞ்சம் கூட கூச்சமின்றி முழு நிர்வாணமாய் நின்று எங்களைப் பார்த்து முறைப்பான்.

வேல் முருகுக்குத் தெரியாமல் ஒரு சுட்டு விரலில் மறு சுட்டு விரலை வைத்து அறுப்பது போல் பாவனை செய்து ‘சுண்ணி வெட்டிய சோனி’ என்று ஜாடை காட்டுவான்.

“வாப்பாவுக்கு அவசரமா உடுப்புத் தேவையாம் உங்களைக் கொண்டு வரட்டாம்”

அமீன் சொல்ல இருவரும் விடை பெறுவோம். மீண்டும் தேத்தா மரம், மணல் மேடு, ஓடை பால் மொங்கான் என விளையாடி வீடு வந்து சேர, கமகமக்க அயன் செய்து மடித்த ஆடைகளின் அடுக்கு மாமாவின் வீட்டு மேசையில் இருக்கும்.

சாம்பல் பூத்த நெற்றி, பெரிதான தாடி இல்லை என்றாலும் கிரமமாக ‘சேவ்’ செய்யாத முகம் சற்று நீளமாய் பின்பக்கம் கோதி விடப்பட்ட முடி, கண்ணுக்குக் கீழே கறுப்பாய் ஒரு மச்சம், வெள்ளை வேட்டி, திறந்த மேனி, தோளில் ஒரு துண்டு, சற்று வளைந்த உருவம், அறுபதை அண்மித்த வயது இவை வேல் முருகுக் கட்டாடியை தெரிந்து கொள்ள சில குறிப்புகள்.

ஏனோ மாமாவுக்கு வேல் முருகின் மீது ஒரு தனியான அன்பும் விருப்பமும் இருந்தது மாமா மாமியிடம் அடிக்கடி கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் இரண்டு விடயங்கள் உண்டு. “வேல் முருகு வந்தானா?, பீரிக்கு சாப்பாடு போட்டியா...?” இந்த இரண்டுக்கும் மாமியின் பதில் “ஆம்” என்பதாகவே இருக்கும்.

ஒவ்வொரு பொங்கல் தினத்துக்கும் வேல் முருகுக்கு ஒரு வேட்டியும் மனைவிக்கு ஒரு சாரியும் எடுத்துக் கொடுப்பதோடு ஒரு தொகைப் பணமும் வழங்குவது மாமாவின் வழக்கம். அத்தோடு வேல் முருகு உதவி வேண்டி வந்தால் வழங்கும் படி மாமியிடம் கண்டிப்பான உத்தரவும் இருந்தது. என்றாலும் வேல் முருகு அதைப் பயன்படுத்தி தொந்தரவு கொடுக்கவில்லை.

அத்தியாவசியத் தேவைகள் தவிர வருடத்தில் ஒருமுறை வரும் ‘நாக தம்பிரான்’ கோவில் திருவிழாவுக்கு வசூல் பெற்றுச் செல்வார் அவ்வளவுதான். மாமா மீது வேல் முருகு கட்டாடியும் அப்படித்தான் நடந்து கொள்வார். மாமா எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்ன போதும் மாமாவின் முன்னால் அமர்ந்திருக்க மாட்டார். தோளில் கிடக்கும் துண்டை கையில் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்து நின்று நன்றியுணர்வோடு வாலில்லாமலே குழைவார்.

அத்தோடு பொங்கல் தினத்தில் பெரியதொரு பொங்கல் பொட்டலம் மாமாவின் வீட்டுக்கு வரும். மாமாவின் வீட்டில் பொங்கல் தின்பது குறித்து விவாதம் நடப்பதுண்டு.

“எங்களைவிட தமிழர்கள் சுத்தம். புதுப்பான, புதுசட்டி வாங்கித்தான் அவங்க பொங்கிற”

“என்னண்டாலும் சாமிக்கிப் படைச்சத தின்னக் கூடாது” என்ற இருபக்க நியாயங்களும் மொழியப்பட்டு இறுதியில் ‘பிஸ்மி’ச் சொல்லாமச் சமச்சத தின்னப்படா என்பதே வேல் முருகின் வீட்டுப் பொங்கலை நிராகரிக்கப் போதுமானதாய் இருக்கும்.

பகலுணவு உண்ட கழிவுகளையெல்லாம் மாமி துப்பரவு செய்து அள்ளியெடுத்து ஒதுக்குப் புறமாய் நின்ற பலாவடியில் கொண்டுபோய் கொட்ட, பசியோடிருந்த பீரி உச்சுக் கொட்டி ரசித்துக் கொண்டிருந்தது.

“புள்ள புள்ள” என்ற சத்தத்துக்கு குசினிக்குள் எதோ செய்து கொண்டிருந்த மாமி முற்றத்துக்கு வந்தார். வெய்யிலில் திரிந்த களை தீர முற்றத்துக் கொய்யா மரநிழலில் குந்தி ஆசுவாசப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார் வேல் முருகு.

“எங்க கட்டாடி போன...” நேத்து முந்தனாத்தெல்லாம் காணயுமில்ல.

“கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்ல புள்ள அதான்”

“நீ...வராதது ஊடெல்லாம் ஊத்த உடுப்பாத்தான் கிடக்கு” என்றவாறு உள்ளே போய் கிடந்த ஆடைகளை எல்லாம் கொண்டுவந்து குவித்துக் கொண்டிருந்தா மாமி.

வேல் முருகு ஒரு சீலையை தரையில் விரித்து அதற்குள் அனைத்து ஆடைகளையும் அடக்கி முடிந்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு,

“எல்லாம் இருபத்து நாழு துண்டு இரிக்கி புள்ள. நான் வாறன்”

“தேயில வச்சிருக்கன் குடிச்சிட்டுப் போ கட்டாடி”

“இல்ல புள்ள... விடியக் கழுவின உடுப்பெல்லாம் மணல்ல கிடக்கு மேயப்போன மாடாடு வந்திச்சும்டா மிதிச்சுப் போடும்” சொல்லிவிட்டு வேல் முருகு விடை பெற்றார்.

மாமி மீண்டும் குசினுக்குள் நுழைந்து தின்ற பாத்திரங்களை யெல்லாம் கிணற்றடியில் கொண்டு போய் போட்டு கழுவித் கொண்டிருந்தா. உச்சி வெய்யில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. பள்ளி வாசலில் அசர் தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்லும் ஆயத்தமாக ஒலி பெருக்கி கரகரத்துக் கொண்டிருந்தது. தூக்கத்தில் இருந்த மாமா எழும்பி முகம் கைகால்கள அலம்பி பள்ளி செல்லத் தயாரானவர் அங்கும் இங்குமாகத் தேடிவிட்டு,

“மரியம் பீபிட உம்மா... மரியம் பீபிட உம்மா...” மாமா மாமியை அழைப்பது அப்படித்தான்.

“முல்லக்காரன் கொண்டு வந்த காசி பத்தாயிரத்தையும் எடுத்து வச்சியா?”

“நான் காணல்ல. அங்கதான் வெச்சிருப்பீங்க. நல்லாத் தேடிப்பாருங்க” கிணத்தடியில் இருந்தவாறே குரல் கொடுத்தா மாமி.

மீண்டும் தேடி ஏமாந்த மாமா “அங்கேயே குந்திக் கொண்டிரு... வந்து தேடிப் பாக்காம” சற்று கடினமானது மாமாவின் குரல்.

“நான் என்ன சும்மாவா இருக்கன். உட்டுட்டு வந்தா இங்கே எல்லாத்தையும் நாய் மூச்சு உட்டுரும். திரும்பவும் நான்தானே கழுவனும்” மாமி அலுத்துக் கொண்டார்.

தொடர்ந்து மாமாவின் குரல் தடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு மாமியின் பதிலும் இதுவாக இருந்தது.

“புள்ள... புள்ள...”

உள்ளே அங்கும் இங்குமாக பணத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்த மாமா வெளியே வந்தார். வேல் முருகு கையில் பணத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் தான் வெளுக்கப் போட்ட சேர்ட்டுகளின் பைகளை கவனியாமல் கவனயீனமாக நடந்து கொண்டது மாமிக்கும் உறைத்தது.

“புள்ள கழுவப் போட்ட உடுப்புக்குள்ள பத்தாயிரம் பணம் இருந்திச்சி போடியார்” சாதாரணமாகவே மாமாவிடம் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வேல் முருகு சென்று விட்டார். மாமியின் கவனயீனம் காரணமாக வேல் முருகுக்கு இதே போன்று பலமுறை நேர்ந்திருக்கிறது.

இப்படியாக வேல் முருகின் நேர்மையுடனும் விசுவாசத்துடனும் மாமாவுக்கிருந்த நம்பிக்கையின் விசாலம்தான் வேல் முருகின் மகன்தான் மெசினைக் கடத்திச் சென்றான் என்ற உண்மையை கடைசி வரை நம்பாமலேயே மாமா மௌத்தாகியும் போய் விட்டார்.

■ தினகரன் வார மஞ்சரி, 2005.03.13

எம். அப்துல் றஸாக்

கலைத்துறை பட்டதாரியான இவர் 'துயரி', 'பெருவெளி' சிற்றிதழ்களின் செயற்பாட்டாளராக இருந்துள்ளார். 'வாக்குமூலம்' என்ற அவரது நாவல் 2005 இல் வெளிவந்தது. முஸ்லிம் தேச இலக்கியம், அரசியல், பின்நவீனத்துவம் போன்ற சமகால கருத்தாடல்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். தற்போது அக்கரைப்பற்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகிறார்.

நிழல்களின் வடு

எம். அப்துல் றஸாக்

அடர் வனத்தில் இருளின் ஆட்சி நிறைந்திருந்த நேரம் வழிதப்பி அலையும் ஒரு பெண்மானின் கண்களில் வழியும் மிரட்சியைப் போல தூரத்தே தெரிந்தது நகரம். சற்றைக்கு முன்னர்தான் அரசனின் வருகையை வேண்டி அரண்மனை முன் வாயிலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மணியின் கடைசிச் சப்தம் ஒலித்து ஓய்ந்திருந்தது. முன்னிரவில் ஆரம்பித்த அசுர சப்தம் நல்லிரவைத்தாண்டி இப்போதுதான் நிறைவுக்கு வந்திருந்தது. எனினும் நகரம் எங்கும் சப்தத்தின் குழம்புகள் அலைக்கழிந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. ஓயாத எதிரொலிகள் பல வர்ணக் குரல்களை எழுப்பி பின் தேய்ந்து மறைந்தன. மரங்களில் ஒதுங்கியிருந்த பறவைகள் சிறகுகளுக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த அதிகாலையை மெல்ல விடுவிக்கத் தொடங்கியிருந்தன. நகரை ஊடறுத்து ஓடிய நதி நிறமற்ற தனது ஆடையை இரவின் கொடுக்குகளிலிருந்து பிரித்துக் கொள்ளவாரம்பித்தது. விழிப்புத் தட்டிய மனிதர்களின் கொட்டாவி நகர் முழுக்க பம்பரம் போல சுழன்றது. சோம்பல் அவர்களின் நேற்றைய உடலை முறித்துப்போட பொலபொலவென பொழுது புலரத்தொடங்கியது.

சில்லாங்கொட்டை தெறித்தது போன்ற அவசரத்துடன் நகரின் மத்திய வீதி ஒன்றில் மக்கள் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து பின்னே ஓட்டிக் கொண்டு வந்த புழுதி அந்தரத்தில் அசைந்தாடிய படி தயங்கி நின்றது. அதிசயம் அவர்களின் யாருடைய நிழலும் நிலத்தில் வீழாமல் அப்புழுதிப் படலத்தில் கலந்து பின் மறைந்து போய்க்கொண்டிருந்தது.

கூட்டத்திலிருந்த வயது முதிர்ந்த கிழவன் மட்டும் நீண்ட பெருமூச்சுக் கொண்டிருந்தான். அப்பெருமூச்சு காற்றடைத்த ஒரு பலூன் போல முப்பரிமானமுடையதாய் அவன் நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் விரிந்து தாழ்ந்தது. நிலத்தில் வீழ நினைக்கின்ற தன் நிழலை அழுக்கேறிய - பலநாள் நீரின் வாசனையே கண்டறியாத போர்வை ஒன்றினால் மூட அதிக பிரயத்தனப்பட்டு தோற்றுக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னும் சில வினாடிகளில் தனக்கு நேரப்போகும் அவலத்தை எண்ணி அவன் தேகம் எங்கும் பெரு நடுக்கம் பரவிக் கொண்டிருந்தது. அக்கணமே பிரேத களை அவன் முகத்தில் குடிகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த நகரத்து அரசன் பதவியேற்ற இருபதுக்கும் மேலான வருடங்களில் எப்பொழுதுமே இப்படியான ஒரு நிலை தனக்கு ஏற்பட்டதில்லை என்பதை மிகவும் இக்கட்டான சூழலிலும் நினைத்துக் கொண்டான். இதற்காக அவனால் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை. கதறக்கதற உயிர் அறுபட பரலோகம் சென்ற தன் பால்யகால நண்பர்களின் முகங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவன் கண்முன்னே நிழலாய் ஆடத்தொடங்கியது. இங்கு நிழல் என்ற சொல் வருவதை எண்ணியே கிழவன் ஒடுங்கிப் போனான். இப்போது அவனுக்கு அபயமளிக்கக்கூடிய நிழல் என்பதுகூட இரு ஆயுதங்களின் மேல் பழுத்துக்கிடக்கும் மிருக உருவம் பொறித்த ஒரு கொடிமட்டும் தான். அதுவோ நகரத்தின் தேசியக்கொடியாய் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அண்ணார்ந்த அவன் வாய் வேட்டை மிருகம் என்று முணுமுணுத்தது. உலர்ந்த உதடுகள் மூடிய படியே இருந்தன. அவனின் கண்கள் வெகு தொலைவு பயணித்து தூரத்தில் அசைவற்றபடி நிலை கொண்டன.

அப்போது கிழவன் நாற்பது வயதைக்கடந்து சில நாட்களே ஆகியிருந்தன. அந்நாட்களில் இப்போதிருப்பதைப் போன்றில்லாமல் மனிதர்கள், மிருகங்கள், பறவைகள், தாவரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அவற்றின் உருவங்களை ஒத்த நிழல்கள் இருந்தன. பொழுது புலரும் போது உருவாகும் இளநிழல் நண்பகலில் முற்றி நிலத்தில் கறையை அப்பிவிடுவன போன்று வேரோடிப் புதைந்து கொண்டிருக்கும். மாலையானதும் அவை நீராவி போல் கரையத்தொடங்கி இரவுக்குள் சங்கமித்துவிடும்.

சில நேரங்களில் நகரம் புழுப்போல நெளிந்து கொண்டிருக்கும் அபரிமிதமான வெய்யில் காலங்களில் நிழல் பிறிதொரு நிழலைத்தேடி எங்கும் அலைந்தபடியே இருக்கும். ரகச்யமான நிழல்கூட கட்டிட இடுக்குகளில் பூட்டப்பட்ட அறைகளுக்குள் திறக்கப்படாத போத்தல்களினூடே பதுங்கிக்கிடப்பது நகரத்தின் அன்றாட வழக்கமாய் இருக்கும்.

அந்த நாட்களில் கிழவன் அரச பணி செய்யும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் சிரேஷ்ட ஆசிரியர்களுள் ஒருவனாக இருந்தான். இத்தனைக்கும் அவனொரு வரலாற்றியல் ஆய்வாளன். எப்போதோ பூமியில் புதைந்துபோன மனித நாகரிகத்தின் முதுகெலும்பைத்தேடி பயணிப்பதுதான் தன் வாழ்வின் லட்சியம் போல அவனின் ஆராய்ச்சி முடிவுகள் அமைந்திருந்தன. இரவின் அடிவாரம் சுழலும் பூமியின் நிழலில் இருந்து தான் ஆரம்பிக்கிறது என்ற இவனது கண்டுபிடிப்பு பலரையும் இவன்பால் திரும்பிப்பார்க்க வைத்தது. இதனால் பூகோளவியலும் அவனின் துணைப்பாடம் போலாகியிருந்தது. அப்போதைய அரசர்களினால் வெளியிடப்பட்ட நாட்டின் வரைபடங்களை அவன் ஆராய முனைந்ததுகூட கடுகு போன்ற சிறு அளவிலாலான இப்பூகோள அறிவை வைத்துத்தான்.

உயிர்ப்புடன் மனிதர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பல பகுதிகள் அங்கு நிழற்றப்பட்டிருந்தன. இம்மனிதர்களின் சகல உரிமைகளையும் இவ்வரசு மறுக்கட்டும். உயிரோடு வாழ்வதற்கேனும் உத்தரவாதம் தரக்கூடாதா? என்று ஆதங்கப்பட்டான். ஐரோப்பியப் பல்கலைக்கழகங்களில் உலக வரைபடத்தை வைத்துக் கொண்டு பாடம் நடத்திய பேராசிரியர்கள் எல்லாம் ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தை சுட்டிக்காட்டி இங்கே காடுகளில் சிங்கங்கள்தான் என்று சொல்வார்களாம். முன்பொரு நாள் வரலாற்றில் நிகழ்ந்த சம்பவத்தை நினைவுகூர்ந்தான். அதைவிடவும் மோசமாய் இங்கே சிங்கங்கள் வரலாறு எழுதுவதுதான் அவனுக்கு விசித்திரமாய் இருந்தது.

எண்ணற்ற இரவுகளும் பகல்களும் கொண்டு சிங்கங்களின் வரலாற்றை வாசித்து சலிப்படைந்த அவன் வெகுசீக்கிரமே நம்பிக்கையின் இழைகளை தவறவிட்டான். மாறாக தன்

மூதாதையர்களின் பழுப்பேறிய புத்தகங்கள் மீது காதல் கொண்டு அச்சப்பூத்த எழுத்துக்களின் மேல் தீராத பயணம் மேற்கொண்டான். கொஞ்ச நாட்களுக்குள்ளாகவே தன்னுள் தோன்றிய எண்ணற்ற வினாக்களுக்கான விடை என்றுமே எழுதப்படாத நிழல்களின் வரலாற்றில் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். ஆனால் நிழல்களின் வரலாறு என்பது அலைவுற்ற பெண்களின் கண்ணீரோ எனும் அளவிற்கு தொடர்வதை அவனால் நம்பமுடியவில்லை. டால்ஸ்டாயின் சோனியாவும் கார்ல்மார்க்ஸின் ஜெனியும் தலைகளை முழங்கால்களுக்குள் தொலைத்திருக்கக் கண்டான். இவர்களுக்குப் பின்னே துயரம் கப்பிய முகங்களுடன் அலையும் ஓராயிரம் முகங்களில் தனக்குத்தெரிந்த கௌதமி, யசோதரா, துச்சலை போன்றோருடன் மணிக்கணக்காக குந்தியிருந்து அவர்களின் துன்பத்தில் பங்கெடுத்தான். அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி விடைபெற்று வரத்தான் அவனுக்கு அதிக ஆண்டுகள் பிடித்துவிட்டன.

அன்றிலிருந்து சித்தப்பிரமை பிடித்தவன் போலிருந்த அவன் அவற்றிலிருந்து தெளிந்த மூன்றாம் நாள் தன்னினத்தின் வரலாற்றிற்கு ஆதரவான நிழல்களின் வரலாற்றை எழுதத் துணிந்தான். ஆனால் இது நிஜமான வரலாறாகவும் இருக்க வேண்டுமென மானசீகமாக பலமுறை வேண்டிக் கொண்டான். இதற்காக அவன் தேர்ந்தெடுத்தது தனக்குப் பரிச்சயமான தன் நண்பர்களுக்குப் பரிச்சயமான தன் குழந்தைகளுக்கும் தன் மாணவர்களுக்கும் பரிச்சயமான சிலரின் வாழ்க்கை முறைகளைத்தான் அன்று முதல் கைகளில் ஒட்டிப்பிடித்து பின் அகல மறுக்கின்ற களிமண்ணைக் கொண்டு பாத்திரம் வனைபவர்கள், உடுப்பவர்களின் மனது வெளுக்கும் வரை ஆடைகளைத் தேய்த்து துவைக்கின்றவர்கள், தன் வயிற்றைக் கழுவுவதற்காக பிறர்வயிற்றைக் கழுவுபவர்கள், வீதிகளில் அடிக்கடி தென்படுகின்ற குப்பை வண்டிக்காரர்கள், முடிதிருத்துபவர்கள் எனத் தொடரும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை பெரும் அதிர்வுகளை உகுக்கக்கூடியதாக படியெடுத்து தன் ஆய்வுக்குறிப்பேட்டில் பதிந்து வைத்தான்.

பேய்மழை தூறி ஓய்ந்த நள்ளாமம் ஒன்றில் அவனது எழுத்துக்கள் துரோகத்தின் சாயல் கொண்டவை என பிடுங்கப்பட்டன.

அன்று அவனுக்கு பெருத்த ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. பாத்திரம் வனைகின்ற கழிவகற்றுகின்ற செருப்புத்தைக்கின்ற முடிதிருத்துகின்ற எண்ணற்ற கைகள் தன்னைச் சுற்றியிருப்பதைக் கண்டான். கூரிய ஆயுதங்கள் ஏந்திய அவை உயிரற்றுப் போன பிணத்தின் கைகள் போல இருப்பதைக் கண்டு வீரிட்டலறினான். இன்னொரு புறம் தனது பிரதியில் இருப்பதைவிட இக்கைகள் செழிப்பாக கொழுத்துக் காணப்படுகின்றனவே என ஆச்சரியம் ததும்ப நோக்கினான். மேலே கூரையில் ஒற்றையாய் ஒளிர்ந்த மின்விளக்கின் ஒளிபட்டு நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழும் என தான் நினைத்த யாருடைய நிழலும் கீழே விழாதது கண்டு வலி சொடுக்கிய வேதனையிலும் இதுவல்லவோ வரலாறு என அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. நானும் உங்களில் ஒருவன்தான். ஆனால் உண்மையைச் சொல்கின்ற வரலாற்றாசிரியன் என்று அவன் சொல்வதற்கிடையில் உண்மையின் கதவுகள் சாத்தப்பட்டு வெகுநேரம் கடந்திருந்தது.

பின் அவன் வாழ்ந்த நகரத்தைச் சுற்றி எவ்வளவோ துர் நிகழ்வுகள் நடந்தேறின. அவனின் சக தோழி ஒருத்தி நடுத்தெருவில் ரத்தவெள்ளத்தில் மிதக்கக்கண்டான். (அவள் பனைமரங்களைச் சம்மந்தப்படுத்தி எழுதிய தீவிர வரலாற்றுக் குறிப்புப் புத்தகம் பின்னர்தான் அதிக விற்பனை கண்டது.) அவன் அடிக்கடி பகிடி பண்ணுகின்ற அந்த பைசிகிள் அவள் இடைமேல் மிகக்கோரமாக விழுந்து கிடந்தது. தோழர்கள் எல்லாம் திசைக்கொன்றாய் விரட்டப்பட்டனர். விளையாட்டரங்குகளில் உயிர் வாங்குகின்ற புது விளையாட்டுக்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அவை என்றுமே விளையாட முடியாத கல்லறைகள் போலாகின. ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற மின்கம்பங்கள் கூட பார்ச்சிலுவைகளாய் கனத்து நின்றன. இவற்றை எல்லாம்விட முதுகெலும்பு நலிந்து போன தன் அயலவர்களின் வாழ்வு வேரோடு பிடுங்கியெறியப்பட்டதைத்தான் அவனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தம் நிழல்களைப் பாயாய் விரித்து பூமியில் நெற்றி அழுந்திட தங்கள் இறைவனை வேண்டியதுதான் அவர்கள் செய்த குற்றம் என்று சொல்லப்பட்டது. அன்று ஓடக்கரையில் அவர்கள் எல்லோரும் தாம் வாழ்ந்த நிலத்தின் மண்ணை அள்ளிச்சப்பியபடி சாரைசாரையாக விடைபெற்றுச்

சென்றதைக் கண்ட கண்கள் எல்லாம் மலடாகட்டும் என்று அவன் எழுதியதுதான் கடைசிக்குறிப்பு. பின்னர் அவனின் குறிப்புக்களை நகரத்தில் எங்குமே காணமுடியவில்லை.

கொஞ்சநாள் இருள் சூழ்ந்தது போலிருந்து. பின் நகரம் தன் இயல்பிலிருந்து மாறுபட்டு இயங்கத் தொடங்கியது எல்லாம் இருபது வருடங்களாய் நிகழ்ந்து வரும் பழங்கதை. இடையில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள். அரசன் வைத்ததுதான் சட்டம் என்பது நகரத்தில் எழுதப்படாத விதியாயிற்று. அவ்வரசனின் பகட்டான நகர்வலங்கள் இரவில் அன்றி பகலிலும் வெகுவாக நடந்தேறின. அப்போதெல்லாம் கண்களைக் கூசச் செய்யும் பிரகாசத்துடன் அவன் வருவதாக நகர் முழுக்க பேச்சுப் பரவும். ஆனால் நகரத்தின் சுமைகளை அன்றாடம் சுமக்கின்ற பொதுமக்கள் யாரும் அவனை நேரில் கண்டதாக கூறியதில்லை. அரசனின் வருகைக்குப் பயந்து ஒளிந்து கொள்கின்ற அவர்களின் சுபாவம் நாளடைவில் ஒரு தொற்று நோய்போல பரவிவிட்டிருந்தது. இதைத் தவிர்ப்பதற்காகவோ என்னவோ வருடத்திற்கொரு தடவை ஏதாவது சேதி சொல்கின்ற பாவனையில் அரசன் வெளிவர ஆரம்பித்தான். அப்போது அவனோடு ஒட்டிய பெருவெளிச்சமும் கூடவே வந்தது. அப்படியானதொரு நாளில்தான் மக்கள் தம் நிழல்களை கடைசியாகப் பார்த்தனர். வெயிலில் உருகும் பனிக்கட்டிகளைப் போல அவர்களின் நிழல்கள் எல்லாம் கண்முன்னே கரைந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. இது அரசு கட்டளை என்பதால் தங்களின் தொலைந்த நிழலைத்தேடும் பணியை இடைநடுவே கைவிட்டனர். அரசனுக்கு எதிரான தங்களுடைய எண்ணங்கள்தான் நிழல்களாக பெருகுகின்றன என்ற உண்மை அவர்களுக்கு கூடிய சீக்கிரமே புரிந்து போயிற்று. ஆனால் கிழவனைப் போன்ற பலரின் நிலைதான் அந்த நாளில் பேரச்சம் நிறைந்தாயிற்று. மிருகங்களைப் போல போக்கிடமின்றி அலைந்த அவர்களில் பலர் நகரத்தை விட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியேறத் தொடங்கினர். எஞ்சியோர் அரசனின் காவலர்களால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். சிறைக்குப் பணியாதோர் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர்.

மனநிலை பிறழ்ந்து காணப்பட்ட கிழவனின் நிழல் அமாவாசை நாட்களின் பகல் வேளைகளில் மட்டும் நிலத்தில்

விழுந்து பெருகவாரம்பிக்கும். கிழவன் பழைய ஞாபகங்கள் கிளறப்பட்டவனாக துடித்துக் கொண்டிருப்பான். அப்போது அவனை நெருங்கும் அரசவைக் காவலர்களிடம் அவன் கேட்கும் கேள்விகள் திணறல் எடுத்த உரத்த சப்தமாக எழும்பி காற்றில் அலைக்கழிந்தபடியே இருக்கும். “இத்தனை காலமும் இதனைவிட்டு வைத்ததே அதிஸ்டம்” என்றபடி அவனை விட்டு நகரும் அவர்கள் அவன் மனநிலை தெளியும் நாளை எதிர்பார்த்திருப்பதாக கூறிவிட்டுச் செல்வார்கள்.

அந்த நாள் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் (இருபது வருடம்) வருமென்று கிழவன் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கிழவனின் கவலை எல்லாம் அரசன் தரிசனம் தருகின்ற இத்தினத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட மனத்தெளிவைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. அதிகாலையின் நீல இருள் பிரிவதற்கு ஓரிரு வினாடிகள் இருப்பதற்கு முன்னர்தான் அவன் தன்னிலை அடைந்தான். பின் இந்த மைதானத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டதெல்லாம் பழைய கனவு வாழ்க்கை போலவே இருந்தது அவனுக்கு.

தனக்கருகில் இருக்கும் முகங்களை உற்றுப்பார்த்தான். துன்பத்தின் மெல்லிய சாயல் படிந்ததொரு மனிதத் தோலை அவர்கள் உடுத்தியிருப்பது அவனுக்கு வினோதமாய் இருந்தது. இதயம் இருக்கும் இடத்தில் இவர்களுக்கெல்லாம் பெரியதொரு பாராங்கல் இருக்கக் கூடும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். வாய்திறந்து அவர்களுடன் பேசுவது முடியாத காரியம் போலிருந்தது. எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பேரமைதி வார்த்தைகளைத் தின்று அச்சத்தை உற்பவித்துக் கொண்டிருந்தது.

அரசனின் வருகைக்கான அறிகுறியாய் தூரத்தில் தாரை தப்பட்டைகள் முழங்கின. பீரங்கிகளின் வேட்டுக்கள் ஒற்றை எண்ணிக்கையில் தீர்க்கப்பட்டன. ‘சளக் சளக்’ என்ற ஓசையுடன் துப்பாக்கிகளை முறித்துப் பூட்டியபடியே அரசனின் காவலர்கள் உயரமான மேடையைச் சுற்றி நிறைய ஆரம்பித்தார்கள். அரசன் மிகச் சமீபத்தில் வந்துவிட்ட அறிகுறி பெண்களின் குரவை வழியே உருகி வழிந்தோடியது.

அரசன் மேடையேறிய போது அருகே குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பட்டாசுகள் திடுமென வெடித்துச் சிதறின. சில புகைந்து

புஸ்வானமாகின. மக்கள் பகுதியிலிருந்து பெரு ஆரவாரம் கிளம்பியது. மந்திரத்தால் கட்டுண்டவர்களைப் போலிருந்த அவர்களின் வாய்கள் எல்லாம் ஒருங்கே அசைந்து ஏதோ சுலோகம் கூறின. எதுவும் சொல்ல விரும்பாத கிழவன் அப்படியே சிலைபோல நின்றான்.

கொலு வீற்றிருந்த அரசன் எழுந்து பேச ஆரம்பித்தான். அவனின் தலைக்கு மேலே சுழல்கிற ஒளிவட்டத்தின் கதிர்கள் தன் நிழலை நிலத்தில் படியச் செய்து விடுமோவென்ற பயம் மீண்டும் கிழவனைத் தொற்றிக் கொண்டது. தலையைச் சற்று குனிந்த கிழவன் ஏதோ ரகசிய சத்தம் கேட்டு காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டான். தனக்குப் பின்னால் இருந்து வரும் அவ்வொலிகளை கோர்வையாகக் கேட்டான்.

முன்னரும் நிகழ்ந்தது போல அரசனின் காவலர்கள் நம் அயலவர்களின் புனிதஸ்தலங்களைத் தாக்கி அவர்களின் பூர்வீக பூமியை விட்டும் விரண்டோடச் செய்துவிட்டார்கள்.

கிழவன் தன் கடைசி நாட்குறிப்பு ஞாபகம் வந்தவனாய் குரலெடுத்து அலற ஆரம்பித்தான். யாரும் நெருங்க முடியாதபடி அவனது பெருநிழல் அவ்விடமெங்கும் பரவ ஆரம்பித்தது. அரசனின் ஒளிவட்டம் பெருகிய நிழலின் கருமையில் கூர்மழுங்கத் தொடங்கியது. அதிகாலையில் நகரை நிழல் எனும் இருள் மூடிக்கொண்டது.

■ பெருவெளி 1, ஓகஸ்ட் 2006

மிஹாத்

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினராக தனது பொதுச் செயற்பாடுகளை அக்கரைப்பற்றில் முன்னெடுத்த மிஹாத் ஆரம்பத்தில் இடதுசாரி இலக்கியங்களினால் கவரப்பட்டவர். தொண்ணூறுகளிலிருந்து எழுதத் தொடங்கிய இவரது படைப்புகள் பல்வேறு நாளிதழ்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு தேக்கமடைந்த இடதுசாரி நிலைப்பாடுகளிலிருந்து வேறுதளங்களுக்கு பயணித்து பின்நவீனத்துவ சிந்தனை முறைகளில் நாட்டங் கொண்டார். இன்றுவரை அந்த நிலைப்பாட்டின் புதிய களஆய்வுகளான விளிம்பு நிலை சமூகங்களின் இலக்கியம், அரசியல் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகிறார். அத்தோடு 'பெருவெளி' சஞ்சிகையின் செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவராகவுமுள்ளார்.

குதர்க்கங்களின் பிதுக்கம்

மிஹாத்

இருளின் நீண்ட திசையில் விழிகள் அசைவற்றுக் கிடந்த போது எதிரில் பிரமாண்டமான அறிவிப்புப் பலகை வண்ண மயமாக ஒளிர்ந்தபடி இருந்தது.

தர்க்க முரண்பாடுகளுக்குள் சிதைந்த தீவு

ஓர் கண்காட்சி

கடந்த நூற்றாண்டுகளில் மானுட வழிநடத்தல்களைத் திசைப்படுத்திய இலட்சியங்கள், வாழ்வியலின் நுகர்ச்சிகள், கலைகளின் கரும அலைகள் பற்றிய பழைய பண்பாட்டுத் தயாரிப்புகளின் கண்காட்சியும் விற்பனையும் இடம்பெறும்.

இரண்டு நூற்றாண்டுகள் பழமையான தடயங்களை ரசித்து இன்புற அழைக்கின்றோம்.

இடம் - கொபகபானர் அரங்கம், மொஹாரிக் வீதி, ராட்ஜி நகர், ட்றீம்லேண்ட்

காலம் - 28.06.2187

நேரம் - காலை 10 மணி முதல்

வாசித்து முடித்தவுடன் தகவல் ஞாபங்களுக்குள் களஞ்சியப் படுத்தப்பட்டது.

அறிந்து கொள்ளுதல் பற்றிய கற்றல் முயற்சிகளில் அநேகமாக காட்சிகள் உணர்த்துகின்ற அம்சங்கள் வீரியம் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. குறிப்பிட்ட சில நிகழ்ச்சிகளினூடாக பெரிய இடையறாத அலைவை உண்டாக்குவதற்கான சாத்தியப் பாடுகளை அது கொண்டிருக்கிறது. இலகுவாக நினைவின் தனி அறைகளில் சேமிப்பாக்குவதற்கான பொதி அமைப்பையும் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த செளகரியங்களின் அம்சங்களை நன்கு உணர்ந்ததனால் கண்காட்சிகளின் பிரியனாகிப் போயிருந்தேன். இதனைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களெல்லாம் சகல நிகழ்வுகளுக்கும் அழைத்தபடி இருக்கின்றனர். இதுவரை எண்ணாயிரத்திற்கும் அதிகமான கண்காட்சி நிகழ்வுகளை பார்த்து ருசித்துவிட்ட ரசனையின் சக்கரங்கள் இன்னும் வேகமாகச் சுழல்வதற்கான பொறியமைப்பைக் கொண்டே இருக்கிறது என்பது ஒரு தற்செயலான தகவல்தான்.

கண்காட்சி நிகழ்வின் செயற்பாட்டு முறையானது மூன்று வகையான நகர்வுகளைக் கொண்டது.

1. காட்சிப் படுத்தப்படுகின்ற பிரதி வழி அகநிலைச் செயற்பாடுகள்.
2. அரங்க நுகர்வோரின் புறவெளி நடைமுறைச் செயற்பாடுகள்.
3. காட்சிப் பிரதிகளுக்கும் அரங்க நுகர்வோருக்கும் இடையில் உறவு படுத்தப்படாத அலைவின் அந்தரங்க செயற்பாடுகள் அவையாகும்.

புரிந்து கொள்ளும் வசதி கருதி அந்த மூன்று தள நுகர்வுகளினுள்ளும் சிறிது நேரம் நுழைந்து நீந்தி விடலாம்.

1. காட்சிப் படுத்தப்படுகின்ற பிரதி வழி அகநிலைச் செயற்பாடுகள்.

இவற்றில் உயிரிகள், அசையும் ஒளி விம்பங்கள், ஒவியங்கள், துணிக்கைப் படுத்தப்படாத அருபங்கள் என பல்வகையான பிரதிகள் உண்டு. முடிவற்ற தகவல் உணர்த்துதலின் நிதர்சனத்தைக் கொண்டு இவை அசைகின்றன.

இவற்றிலிருந்து காலத்தை ஊடறுத்துச் சுரக்கும் தகவல்களை நிறுத்த முடியாமல் இருப்பதுதான் அறிவியலின் தற்கால இறவாமைக்குக் காரணம்.

2. அரங்க நுகர்வோரின் புறவெளி நடைமுறைச் செயற்பாடுகள்.

இது அரங்கை தொடர்ச்சியாகச் சிதைத்து வரும் மானுடரின் ஒழுங்கு முறையிலமைந்த சிக்கல்மிக்க புலன்வழிக் கொள்கையினைக் குறிக்கிறது. இந்தக் கொள்கையானது நான்கு வகையான பின்னணிகளைக் கொண்டது.

- நுகரிகளுக்கும் அரங்கத்திற்குமிடையிலானது.
- நுகரிகளுக்கும் காட்சிப் பிரதிகளுக்கும்மிடையிலானது.
- அரங்கிற்கும் காட்சிப் பிரதிகளுக்கும்மிடையிலானது.
- நுகரிகளுக்கும் நுகரிகளுக்கும்மிடையிலானது.

இந்த உப கூறுகளை சிறிதாயினும் பூரணமற்று விளங்கினால் அடுத்த மூன்றாம் நுகர்வுத் தளத்தினுள் நீந்தி மிதக்க சிரமப்படுவீர்கள் என்பதனால் விபரங்கள் இதோ.

● நுகரிகளுக்கும் அரங்கத்திற்குமிடையிலான கொள்ளை:

போக்கிடமில்லாமல் பொழுதுகளைக் குதறுபவர்களின் உள மைய நிலைகளைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள இந்தக் கொள்ளை முறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் அரங்கு தனது தனிமையை அகற்றிக் கொள்கிறது. இங்கு பொழுதுகளைக் குதறுபவர்களின் பொழுதுகளை அரங்கமும் சுவீகரித்துக் குதறி விடுவதன் மூலம் நிகழ்வு முற்றுப் பெறாமல் அரங்கம் உற்பத்தி செய்யும் அடைக்கலத்தினை குதறிகள் சுரண்டுவதனாலும் இதில் ஒரு சமச்சீர் போன்ற தட்டைத் தன்மை நிலவுகிறது.

● நுகரிகளுக்கும் காட்சிப் பிரதிகளுக்கும்மிடையிலான கொள்ளை:

இது மர்மமான ரசனைத் தாகம் கொண்ட கலைக்காதல் உயிரிகளின் ரசவாத வெற்றிடத்தை அலங்கரிப்பதற்காக பிரதிகள் மீது வரலாறுகள் முழுவதும் தொடர்ச்சியாக இடம்பெறுகின்ற கொள்ளையாகும். இக்கொள்ளையின்

தீராத மன முனைப்பானது இடைவிடாத ஓட்டத்திற்குள் உயிரிகளைத் தள்ளிவிட்டிடும் உள்ளக பண்பம்சங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மைகளையும் புனைவுகளையும் வேறுவேறென புரிந்து கொண்டு நிலையற்ற இரு பகுப்பு முனைகளுக்கிடையில் சதா அந்தரித்துத் திரியும் பகுத்தறிவின் குறுக்கு விசாரணைகளுக்குள்தான் இக் கொள்ளையின் செயற்பாட்டு சட்டகம் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது.

- அரங்கிற்கும் காட்சிப் பிரதிகளுக்குமிடையிலான கொள்ளை:

இது மட்டுப்பட்ட மனித அறிவியல் அலைவுக்கு வெளியில் இடம்பெறுகின்ற சூட்சுமமான கொள்ளையாகும். ஒழுங்கு நிரலற்ற கால உருக்குலைவின் அனைத்துச் சாத்தியப்பாடுகளினாலும் இக்கொள்ளை இடம்பெறுகிறது. சில எழுத்துத் தொழிலாளிகளின் பிரதிகளில் இது பற்றிய புனைவுகளைக் காணலாம். ஆனாலும் புனைவுகளின் மர்மங்களுக்குள் அடங்க மறுக்கின்ற விசாலங்களினால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் இக்கொள்ளை பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் முழுமையாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

- நுகரிகளுக்கும் நுகரிகளுக்குமிடையிலான கொள்ளை:

சராசரி மனித உளவெளி அலைவின் அத்தனை பின்னங்களையும் கொண்ட கணித முறையினால் அரங்க எல்லைக்குள் இது நிகழ்கின்றது. ஒருவர் பலர் மீதும் பலர் ஒருவர் மீதும் ஒருவர் ஒருவர் மீதும் உள் நுழைந்து பின் வெளியேறி அல்லது தொடர்ச்சியாய் உள் நுழையவும் வெளியேறவும் முடியுமான செயற்பாட்டினை இது கொண்டிருக்கிறது. இது அரங்கினுள் மட்டுமே நிகழ்ந்து விடுகின்ற குறுகலான விடயமுமில்லை. எந்தவொரு தளத்திலும் அரங்கேறுவதற்கான சாத்தியங்களினால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனைவரும் மனதளவில் சோர்வடைவதை உணர்கிறேன். அதனால் கண்காட்சி நிகழ்வின் அடுத்த தள நகர்வுக்குச் செல்லலாம். அத்தோடு எனது பயணம் பற்றிய அனாவசியமான கேள்விகளால் யாரும் குழம்பவும் வேண்டாம்.

- காட்சிப் பிரதிகளுக்கும் அரங்க நுகர்வோருக்குமிடையில் உறவுபடுத்தப்படாத அலைவின் செயற்பாடுகள்:

புனைவின் உள்ளீடுகளுக்கு அப்பாலும் ரசிகனின் நுகர்திறனுக்கு வெளியிலும் கருக் கொள்ளும் இந்நிகழ்வுக் குளம்பின் அடித்தளங்களில் புதிய கலை நிர்மாணிப்புகளை உருவாக்க வேண்டிய தேவைகள் ஒளிந்திருப்பதை காலக் கண்ணாடியில் நெளிகின்ற அறிவியல்தேட்டத்தின் விம்பங்கள் புலப்படுத்திச் செல்கின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் புனைவியலாளர்களுக்கு இதுவொரு மாயப் புதிர்த் தன்மையாக இருந்திருக்கிறது. பிரதிகளை செயலற்றதாக்கிவிட்டு ரசனைகளையும் பிடுங்கி வீசிவிடும் போது இந்த அலைவின் முடிவிடத்திற்கான பாதையைக் கண்டு கொள்ளும் சாத்தியம் உண்டென ஜீன் பெட்டிலாட் கூறியிருக்கிறார்.

மேலே கூறிய மூன்று நகர்வுத் தளங்களினதும் பண்பியற் கூறுகளுக்குள்ளும் இறங்கி நீந்தி எதிலும் தரித்து விடாமல் வெளியேறத் தெரிந்த நுகர்வோனால் தொடர்ச்சியான கால மாற்றங்களுக்குள் புதிதாக நுழைய முடிகிறது. நாளை இடம்பெற இருக்கும் கண்காட்சியை நுகரத்துடிக்கும் மன விருப்பமானது காலச்சுழிக்குள் நுரைத்தெழுகிறது.

நதி நீரின் ஓய்வற்ற குளிர்ச்சியை தன் பின்புறத்தினால் உறிஞ்சியபடி நிமிர்ந்து நிற்கிறது கொபகபானா அரங்கம். மேற்குப் பக்கமாக இருக்கும் ஷாட்ஜி நகரையும் வடக்குப் பக்கமாக இருக்கும் அரக்கன் அணைக் கட்டையும் இணைக்கும் நெடுஞ்சாலையான மொஹாரிக் வீதியின் கிழக்குப் பக்கம்தான் அதன் அமைவிடமாகும். சுற்றிவர நீண்டு படரும் அரக்கன் அணைக்கட்டின் இரும்பு வனாந்தரங்களினால் கொபகபானாவின் அழகை மறைத்துவிட முடியாமலே இருக்கிறது. பிறழ்வான பண்பாட்டின் கலா ரசனை கொண்ட இப்பிரதேச மக்களின் நீண்டகால எதிர்பார்ப்பின் நிவர்த்திக்கப்பட்ட வடிவம்தான் கொபகபானா. உருக்குலைந்து சிதறிக்கிடந்த ட்ரீம்லேண்ட் மக்களின் கனவுகளைச் சேகரித்து ஒரு நூலில் கோர்த்து விற்பனை செய்த வணிகனின் உதவியாளன் தான் இதனை நிர்மாணித்துக்

கொடுத்தான். இப்போது இது கனவுகளின் கூலிச் சின்னமாக மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை இங்கு நான்காயிரத்து இருநூறு நிகழ்ச்சிகள் அரங்கேறியிருக்கின்றன.

முண்டியடிப்புக்களற்ற சனக்கூட்டம் அரங்கை நிரப்பியிருக்கிறது. எண்ணற்ற ஒப்பனைகளைச் சுமந்தபடி பலரும் உலவிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களது தனித்தனியான பிரத்தியேக ரசனைகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியாதிருப்பது ஒரு பிரச்சினையாகத் தென்படவில்லை.

சிறு சிறு கூறுகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் உயரமற்ற மேடைகளில் பலவகையான நூல்கள் காட்சிக்கென பரப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில நூல்கள் பழுதடைந்தும் உள்ளன. இவை எங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன? இவற்றை இவ்வளவு காலமும் பாதுகாத்து வைத்திருந்தவர் யார்? போன்ற தகவல்களை உடனடியாக அறிய முடியவில்லை. சுவர்களில் சில இடங்களில் பிரமாண்டமான ஓவியங்கள் சட்டகங்களில் மாட்டி தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றன. சிலரது கவனம் தூரத்தில் ஒரு மூலையில் திரையில் காண்பிக்கப்படுகின்ற ஒளி ஓவியங்களில் சிக்குண்டு கிடக்கிறது. நெரிசலற்ற ஒரு இடத்தில் அமைந்திருக்கின்ற மேடையில் பரப்பிக் கிடக்கும் சில நூல்களின் மீது எனது பார்வை திரும்புகிறது.

□ “அசட்டுக் கலாசாரங்களின் அசல்” ஒரு பின்புல ஆய்வு
ஆசிரியர்: சஹீத் சர்தார்

□ “போலிகளுக்குள் ருதுவுறும் தேசியத்தினால்
அதிகாரங்களை மீட்பது பற்றிய பரிசோதனைகள்”
ஆசிரியர்: சாணக்கியன் சலாஹுத்தீன்

□ “புழுத்த புண்ணும் புனித இலட்சியங்களும்”
ஆசிரியர்: எட்வேட் ஆரியகொட

□ “கனவுகளில் தேச விடுதலை”
ஆசிரியர்: தீவண்ணன்

□ “புலன்களுக்குப் புலப்படாத புதிர்”

ஆசிரியர்கள்: எஸ்.ஜே.கே. சமரஜீவ், எம்.ரி. மேகநாதன்,
எம். சௌகத் இப்றாஹீம்

இவற்றில் போலிகளுக்குள் ருதுவுறும் தேசியத்தினால் அதிகாரங்களை மீட்பது பற்றிய பரிசோதனைகள் என்ற நூலை எழுதிய ஆசிரியரைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்து வைத்திருக்கின்றேன். அவர் இரண்டு முகங்களைக் கொண்டவர். ஒரே சமயத்தில் இருவேறு பிரதேசங்களில் இருவேறு இனக்குழுக்களிடையே பிறந்திருந்தார். சாணக்கியன் வடக்கைத் தளமாகக் கொண்டு நாட்புறமும் தீவிரவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது சலாஹுத்தீன் கிழக்கை பூர்வீகத் தாயகமாக்கி அறவழியில் அரசியல் போராட்டங்களை முன்னெடுத்திருக்கிறார். சாணக்கியனுக்கு ஆயுத முதலீட்டு உயிர்வாங்குவதில் நம்பிக்கை இருந்தது போல சலாஹுத்தீனுக்கு புராணப் பெருமை பேசி ஜனவசியம் செய்வதில் சாமர்த்தியம் இருந்திருக்கிறது. ஏக காலத்தில் இருவேறு பிரதேசங்களில் வெவ்வேறு வகைப் பண்பாட்டுச் சிதைவுகளை மேற்கொண்ட இவ்விருவரும் ஒரே நபர் என்பது பேராட்ட அரசியல் தர்க்கங்களினால் புரிந்து கொள்ள முடியாத விசித்திரமாகவே இருந்திருக்கிறது. சலாஹுத்தீன் கிழக்கில் தனக்கென ஒரு ஸ்திரமான அதிகாரத் தளத்தையும் அரசியற் சூழலையும் நிறுவிக் கொண்டார். சாணக்கியன் தனது இளம் பிரஜைகளுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியளித்ததுமல்லாமல் போர்க்களத்தின் முன்னரங்கப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பி அவர்களை தாயக மண்ணின் விடுதலை வித்துக்களாக்கி சுயாட்சிப் பயிர் வளர்த்தார். இதன் மூலம் அவர் புகழ் இன உணர்வு வலயங்களில் எழுச்சியோடு பரவியது. இந்தக் காலகட்டத்திற்குள் கொலைகளை மரியாதையுடன் கொண்டாட மக்கள் பழக்கப்படுத்தப்பட்டுவிட்டனர்.

இதேவேளை, “புழுத்த புண்களும் புனித இலட்சியங்களும்” என்ற நூலில் எட்வேட் ஆரியக்கொட கூறியிருப்பதை கவனித்தேன். அவர் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காக உலக அளவில் போராடியவர். மனித உரிமைகளின் மீது தீவிர கவலை செலுத்தியவர். அவரது பார்வையில் விடுதலைப் போராளிகளும் இராணுவ வீரர்களும் பிற்படுத்தி ஒதுக்கப்பட்ட விளிம்பு

நிலை மக்கள்கூட்டமே. அதிகார இயந்திரங்களின் தொடர் இயங்கலுக்கான எரிபொருட்களாக அவர்கள் வேறு வேறு களங்களில் தயார்படுத்தப்பட்டு பின் பலியிடப்படுகிறார்கள். ஒரே வகையான அடிமைக்கட்டுமான அசைவைச் சமுதாய நிலையில் கொண்டுள்ள அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதிரிகளாக உருவகித்து மோதிக்கொள்வது சோகமான சுவாரஸ்யம் என விலாவாரியாக விபரிக்கும் இந்நூல் டிறீம் லேண்டில் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேல் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. இது பற்றிய தகவல்களை பின்பு பார்க்கலாம்.

சலாஹுத்தீனின் அறவழி எழுச்சி சாணக்கியனின் மனதை நோகடித்தது. தனது கனவுகளுக்குள் ஒரு நெருஞ்சி முள் போல வளர்ந்து போர்க்களத்தின் பாதைகளில் பசுந்தரையாய் படர்ந்து விடுவான் என்ற அச்சம் அவனை வாட்டியது. இந்த அவலமான பின்னணியில்தான் சலாஹுத்தீன் திட்டமிட்ட படுகொலை இடம்பெற்றதாக மக்கள் கதைப்பதுண்டு.

சலாஹுத்தீனும் சாணக்கியனும் ஒரு காலத்தில் ஒரே முகாமில்தான் அரசியல் கற்று வளர்ந்தனர். சலாஹுத்தீன் சிறந்த கல்வித் தகமையும் ஆங்கில அறிவும் மிக்கவர். சாணக்கியன் ஆரம்பக் கல்வியோடு படிப்பை நிறுத்திவிட்டு கொலைப்பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டவர். இருவருக்குமிடையே நட்பு முகிழ்ந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்தான் 'போலிகளுக்குள் ருதுவுறும் தேசியத்தினால் அதிகாரங்களை மீட்பதற்கான பரிசோதனைகள்' இதில் வரலாறுகளைப் பொய்ப்பிக்கும் முரண்பாடுகளிலிருந்து மானுட வாழ்வைச் சிதைக்கின்ற கலாசாரங்கள் வரை ஜோடனைகளுடன் கதையாடப்பட்டிருக்கின்றன. இவை அதில் சில கூறுகள்.

இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகளைக் கண்டடைவதற்கான நிலவரங்களை நிர்மாணிப்பதற்கு முன்னர் தற்கால இனத்துவ எழுச்சியின் பல்வகைப்பட்ட கலாசார பொறிமுறையையும் அதன் அதிகார வெளிப்பாட்டையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இனங்களைப் பற்றிய மேன்மைக் கருத்துக்களும் கலாசார வித்தியாசங்களும் ஜனரஞ்சகச் சூழலில் முன்வைக்கப்படுகின்ற பாங்கு அதிர்ச்சியளிக்கிறது. இனத்துவ மேன்மைகளையும்

சிறப்புக்களையும் செழுமைப்படுத்துவதன் மூலம் முரண்பாடுகள் முனைப்புப் பெறுவதில் ஊடகங்கள் வகிக்கின்ற பங்கினை சில ஆராய்ச்சிகள் தெளிவாய் தெரியப்படுத்துகின்றன. இன்னும் சிக்கல் மிகுந்த சமூக ஒழுக்க வடிவங்களில் மிகையான இன விம்பத்தினை உருவாக்குவதற்கு ஜனரஞ்சக கலாசாரம் இன்று வாடிக்கையாக ஒத்துழைக்கிறது.

இனவாதம் எவ்வாறு பரபரப்பை ஏற்படுத்துகின்றதென்றும் அது இனவாதக் கருத்துக்களை சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்றவாறு மாற்றியமைப்பதற்கு எவ்வகையான தொழில்நுட்ப உட்கட்டமைப்புக்களை உருவாக்குகிறது என்றும் கவனஞ் செலுத்துவது சுவாரஸ்யமாகும். விருத்தியடைந்த சினிமா ஊடகத்தில் இனவாதம் காட்டப்படுவதானது சமூக ஒழுங்கில் பெரும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியமை ஒரு சிறந்த உதாரணம். இதன் மூலம் இனத்துவ வெறியாட்டத்தை உள்ளகப்படுத்துவதில் சினிமாவின் பயங்கரத் தன்மையினை உணர்ந்து கொள்ளலாம். 1990 ஆகஸ்ட் 11 இல் திரையிடப்பட்ட 'தாயகத்தின் பிரசவம்' என்ற தமிழ் திரைப்படத்தில் இடம்பெற்ற காட்சிகள் மறக்க முடியாதளவு கொடூரம் மிக்கவை. பள்ளிவாசலினுள் தொழுகையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது நூற்றுக்கணக்கான முஸ்லிம்கள் பயங்கரவாதிகளால் கொல்லப்படுகின்றனர். அமைதி தழுவிய பள்ளிவாசலினுள் குருதியலை பெருக்கெடுத்து கிழக்கு மாகாணத்தின் எல்லைகள் முழுவதையும் மூழ்கடிக்கிறது. வீடுகள், வீதிகள், வயல் வெளிகள் எங்கும் பெருக்கெடுக்கும் குருதி வெள்ளத்தில் முஸ்லிம் மக்களின் எழுச்சிக் குரல் மிதந்து வருகிறது. தாயகத்தின் பிரவசத்தினை சீர் செய்ய வந்த மருத்துவர்களே முஸ்லிம் தாய்மார்களின் வயிற்றினைக்கீறி சிசுக்களை வெளியே இழுத்து குத்திக் கொலை செய்வதோடு ஆரம்பக் காட்சிகள் விரிவுபடுகின்றமைதான் இத்திரைப்படத்தின் நெறியாள்கையில் இருக்கின்ற பிரதான கோளாறாகும்.

இத்திரைப்படமானது தமிழ்ப் போரியல் வெளிப்பாட்டின் அகோரமான பரிமாணத்தை பளீரென உணர்த்தியது. திரைப்பட வரலாற்றில் முன்னொரு போதுமில்லாத கண்டனங்களையும்

தடைகளையும் இத்திரைப்படம் உலகம் பூராகச் சந்தித்தது. இது பற்றிய சர்ச்சை இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது.

இனவாதம் தன்னை வெளிப்படுத்தவும் முதன்மைப்படுத்தவும் தோதான நிலவரங்களை உருவாக்குவதில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் முக்கிய பங்காற்றி இருக்கின்றன. இனவாதிகளின் அக்கறையும் திட்டங்களும் தொழில்நுட்ப மேலாண்மையின் பக்கம் திரும்பி இருக்கிறது. நவீன வரலாறுகளுக்குள்ளிருக்கும் முக்கிய கூறுகளை உருவாக்கிய தற்கால சமூக அமைப்பின் பண்பாட்டு வலையமைப்பினுள் நிலவிடும் அறிவியல் கோளாறாக இனவாதத்தைப் பார்ப்பது சற்று சிரமமான புதுமையாகும்.

இனவாதச் செயற்பாடுகளைக் கற்பதனுடாக அவற்றின் நிரற்படுதலையும் ஜனரஞ்சக இனவாதமானது சூழ்நிலை, பிரதேசம் என்பவற்றினுடாக எவ்வாறு தன்னை நிலைமாற்றிக் கொண்டு வடிவத்திலும் தோற்றத்திலும் செயற்பாட்டிலும் தொடர்ச்சியான அலைவினைக் கொண்டிருக்கின்றதென்பதையும் கண்டு கொள்ளலாம். இனத்துவ அரசியற் களத்தில் ஜனரஞ்சகக் கலாசாரம் இரட்டைச் செயற்பாட்டைக் கொண்டிருப்பது நிரூபணமானது. ஒரே சமயத்தில் அது இன உன்னதத்தின் வெளிப்பாட்டுக் களமாகவும் இனத்துவச் செல்வாக்குகளை சவால்களுக்குள்ளாக்குகின்ற தோற்றப்பாட்டைக் கொண்டதாகவும் நகர்கிறது. டிறீம்லேண்ட் மக்களின் சமூகப் புழக்கங்களுக்குள் இனத்துவ மேன்மைகளைக் கொண்டாட புறப்பட்ட ஜனரஞ்சகக் கலாசாரமானது இறுதியில் இனத்துவ பேதங்களை செழுமைப்படுத்துவதில் போய்நின்றது.

இவ்விடத்தில் சிறு சிக்கலொன்று நிகழ்ந்துவிட்டது. நூலை வாசிக்கின்ற ஆவலில் ஆரம்பத்திலிருக்கின்ற பக்கம் மூன்று தொடக்கம் பக்கம் பதினைந்து வரையுமுள்ள விடயங்களை புரட்டும் போது தவறவிட்டிருக்கிறேன். அவற்றையும் இப்போது வாசித்துவிடுகிறேன்.

பௌதீக, அபௌதீக வேறுபாடுகளை தரவு விபரிப்பினுடாக கற்கின்ற முறை தரவுவியலாகும். இது சேகரித்தல், அமைப்பாக்குதல், சுருக்கமான தொகுப்பாக்குதல், பகுப்பாய்வு

செய்தல், பகிர்தல் போன்ற செயற்பாடுகள் மூலம் சில முடிவுகளுக்கும் தீர்மானங்களுக்கும் வருகின்ற விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வு முறையாகும். மரபுவழித் தாயகம், ஒரே மொழி, ஒரே கலாசாரம் போன்ற சிலவற்றை உதாரணமான முடிவுகளாக கொண்டாடுவதற்கு அவற்றை எவ்வாறு உருவாக்கலாம் என்பதற்கான பரிசோதனை ஆய்வுகளை தரவுவியலில் மேற்கொள்ளலாம்.

பரிசோதனைக்கு உட்படும் விடயங்களும் அதன் படிமுறைச் செயற்பாடும்:

குடிசனங்கள்: அடைய இருக்கின்ற புனித இலக்கின் எல்லைகளுக்குள் உள்ளடக்கப்பட்ட மக்களானவர்கள் கருத்துச் சேதனங்களால் சித்தாந்தப்படுத்தப்பட்ட சடப்பொருட்களாவர்.

மாதிரி: இது கணக்கெடுப்பின் துணைக்கூட்டமாக இருந்தாலும் முழுமையான எல்லைகளுக்குமான அனுமானிப்புச் சாரம்தான் தாயகத்தின் நூறு பிரதேசங்களிலிருந்து நூறு பேர் வீதம் பத்தாயிரம் நபர்களை மாதிரியாக்குதல்.

அவதானிப்பு: ஒவ்வொரு மாதிரிகளும் பிரதிபலிக்கும் பிரக்ஞைகளையும் சராசரி கருத்துக்களையும் உன்னத இலக்கிற்கான அளவீடாக்குதல். இதன் மூலம் மொத்த மாதிரிகளாலும் மேலோட்டமாகப் பீச்சப்படுகின்ற எச்சங்களை பொதுப் பாத்திரத்தில் சேகரித்தல்.

வேறுபாடுகள்: மக்கள் கூட்டத்தின் பண்புகளும் பிரக்ஞைகளும் ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுபடுகிறது. நம்பிக்கைகள், அபிலாஷைகள் போன்றவை இவற்றின் சில உப கூறுகளாகும். மேலும் வேறுபாடுகள் இரண்டு வகைப்படுகின்றன.

அவை தொடர்ச்சியான மாற்ற வேறுபாடுகள். தொடர்ச்சியற்ற மாற்ற வேறுபாடுகள் என்பவைகளாகும். நம்பிக்கைகள், பண்பாடு, திறன், அபிலாஷை போன்றவை தொடர்ச்சியான மாற்ற வேறுபாடுகளாகவும் மரபணு ரீதியான உயிரியல் அம்சங்கள் தொடர்ச்சியற்ற மாற்ற வேறுபாடுகளாகவும் இருக்கின்றன. சில மாதிரிகளின் வேறுபாடுகளைக் கூறுகின்ற கணிப்பு முறையானது

ஒரு சராசரித் தன்மையை நிறுவிக் கொள்கின்ற தரவுவியலாகிறது. இந்த முறையில் இருந்துதான் சாராம்சங்களும் பொதுமைகளும் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. இப்பொதுமைகளும் சாராம்சங்களும் கலை விஞ்ஞானம் முதல் அரசியல் மற்றும் ஆன்மீகம் வரை அளவுகோல்களாக்கப்படுகின்றன. இந்த அளவுகோல்களின் அடைப்புக்குறிகளுக்குள் அனைத்தும் உள்ளடக்கப்பட்டே ஆக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தை பெரும்பான்மை அபிப்பிராயங்கள் திணிக்க முயல்கின்றன. இந்த அடிப்படைகளின் தளத்திலிருந்துதான் கோட்பாடுகள் முளைவிடுகின்றன. இவற்றில் சிலதான் தாயகக் கோட்பாடு, இனத்துவக் கோட்பாடு, மொழிக்கோட்பாடு போன்றவை.

இந்தக் கோட்பாட்டு அழுத்தங்களுக்குள் சிக்கிய சமுதாய நெறிமுறையானது அரசியல் ரீதியாய் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள தேசியத்தை உருவாக்குகிறது. அதாவது உலகச் செயற்பாட்டுத் தளத்தின் ஏற்றத்தாழ்வான வளர்ச்சியானது சமகால அலுவல்கள் மீது ஏற்படுத்துகின்ற எதிர் மனஉளைச்சலானது பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் திரட்சியின் பொதுக் கோட்பாட்டு வெளியில் வெறுப்பு, ஆத்திரம், பொறாமையாக மையங் கொண்டு தேசியவாதமாக செறிவடைகிறது. அத்தோடு தேசியமானது தேசத்தை உருவாக்கி அதற்குரிய புறவியல் ஒழுங்குகளையும் சீர்படுத்துகிறது.

தேசம் என்ற கோட்பாட்டு நிகழ்வின் அர்த்தங்களிலிருந்துதான் தேசிய உணர்வும் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களும் தோன்றுகின்றன என்னும் பிரச்சாரமானது உண்மையல்ல. மரபு வழித்தாயகம் என்னும் சொற்பிரயோகம் கோயபல்ஸ் முறையிலான உதிரிச் சேர்க்கைதான். தேசியம் உருவாக்கப்படும் போது நடைமுறையின் புற மூலைகளிலிருந்து அதற்கேற்றாற்போல் ஒரு பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமும் கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது. சுத்திகரிக்கப்பட்ட குழுவாதப் பொறிமுறையின் திரட்சி கொண்ட அபிப்பிராய விளைபொருளே தேசம். விடுதலையின் பெயரால் நடாத்தப்படுகின்ற படுகொலைகள் எல்லாம் தேச அங்கீகாரத்திற்கு வேண்டிய கொடுப்பனவுகளாக மாற்றம் பெறுகின்றன.

ஒடுக்குமுறைக்குள்ளிருந்து உடைத்துக் கொண்டு விடுபட்டு ஓர் ஆட்சி நிருவாகத்தை நிர்மாணித்து அதனைத் தற்காத்துக் கொள்ள ஏற்படுத்தப்படுகின்ற செயற்கைக் கருத்தியலான தேசியமானது தனது சுயவாழ்வுக்காக இன்னொருபுறத்தில் வேறொரு ஒடுக்குமுறையை நெறிப்படுத்தும் கருவியாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் ஒரே மொழி பேசுகின்ற இருவேறு மதப்பிரிவினர் ஒரு தேசியமாக உருவாக்கம் பெற முடியாமல் போகின்ற போது தமிழ்ப் பேசுகின்ற பலமற்ற இஸ்லாமிய மதப்பிரிவினர் மீது கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ்த் தீவிரவாதம் மேற்கொள்கின்ற கொலைவெறியாட்ட இனச்சுத்திகரிப்புக்களை இதற்கான உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

சூட்சுமமான கபட உள்நோக்கங்களையும் பிரத்தியேகமான புனைவு வரலாறுகளையும் ஒவ்வொரு தேசிய விடுதலை அமைப்புக்களும் தமக்கேற்றவாறு தயாரித்துக் கொள்கின்றன. இதன் அபத்தமான உணர்ச்சிக் கோசங்களுக்குள் குறிப்பிட்ட விடுதலைப் போராளிகள் புரிகின்ற சமூகக் கொடுமைகள் எல்லாம் தந்திரமாக மறைக்கப்பட்டு வெளியுலகத்தின் சுவர்களில் புனித விம்பங்கள் ஒட்டப்படுகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் தேசமும் விடுதலையும் பற்றிய தற்கால சிந்தனை விளக்கங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

“தேசம் என்பது எப்போதுமே புனைவுகளால் செதுக்கப்பட்ட ஒரு சமூக மனச்சிற்பம்தான். ஒரு தேசத்தின் பாரம்பரியம், வரலாறு போன்றவை வெறி உணர்வோடு சிலரால் திட்டமிட்டு கட்டமைக்கப்படுபவை. இக்கட்டமைப்புக்குள்ளிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்ற விறைப்பான நடவடிக்கைகள் போராட்டங்களாகி தேசத்தின் புறவியல் பரிமாணங்களை வரைந்து கொள்கின்றன. தேசங்கள் ஒருபோதும் தேசிய உணர்வுகளையும் போராட்டங்களையும் வடிவமைப்பதில்லை. தேசம் என்ற சொல்லாடலுக்குள் உணரப்படுகின்ற தாயகமானது காலாகாலத்திற்கும் நிரந்தரமற்ற ஒரு அரசியல் வரையறைதான்”. (இன விடுதலையும் இலவுகாத்த கிளிகளும் - பக்கம் 124, மிஹாத்)

இச்சித்தாந்தங்களை எல்லாம் தெளிவாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த சாணக்கியன், சலாஹுத்தீன் தனது சிந்தனைகளைத் தொகுத்து கையெழுத்துப்பிரதி வடிவில் மறைத்து வைத்திருந்தார்களேயொழிய அச்சாக்கம் செய்து மக்களிடம் சேர்க்கவில்லை. அவர்களுடைய இறப்புக்குப் பிறகுதான் இது நூலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமது நூலில் இருக்கின்ற கருத்துக்களுக்கு எதிரான பாதையில்தான் அவர்களது போராட்ட அரசியல் பயணங்கள் அமைந்திருந்தது. அதாவது ஒரு கோட்பாட்டின் நடைமுறை உருவாக்கத்தை அதன் மறு திசையில் இருந்து பரிசோதித்திருக்கிறார்கள். இதன் போது அவர்களால் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இரண்டு தேசியங்களை நிறுவ முடிந்திருக்கிறது.

1985 ஏப்ரல் மாதத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக இடம்பெற்ற கலவரங்களின் போதுதான் கிழக்கு தேசியத்திற்கான முதல் வித்து சலாஹுத்தீனால் சாமர்த்தியமாக விதைக்கப்பட்டது. அதுவொரு பிரகடனமாகும். அதனை சலாஹுத்தீன் பிரகடனம் என இன்றும் கூட முஸ்லிம்கள் மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். பிரகடனத்தின் கோரிக்கை இதுதான். கிழக்குப் பிரதேசமானது முஸ்லிம் சமூகத்தின் பூர்வீகப் பூமியாகும். அது தனியான நிருவாக பரிபாலன உரிமையைக் கொண்டிருக்கிறது. டிறீம்லேண்டின் எந்தப் பாகத்திலும் இருக்கின்ற முஸ்லிம் மக்களும் கிழக்குத் தேசத்தின் குடியுரிமையைப் பெற முடியும். உலகின் எந்தப் பாகத்திலும் வாழ்கின்ற டிறீம்லேண்ட் முஸ்லிம்களும் கிழக்குத் தேசத்தின் குடியுரிமையைப் பெற முடியும். முஸ்லிம்களின் ஆட்சி உரிமைக்குட்பட்ட இப்பிராந்தியத்தில் ஜனநாயக விழுமியங்களைப் பேண முஸ்லிம்கள் தொடர்ந்தும் பேராடுவார்கள் என்ற கோசங்களை தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் புகுத்திய சலாஹுத்தீனின் கிழக்குத் தேச விடுதலை முன்னணியானது அதனை ஒரு மக்கள் ஆணைக்காக 1989 பொதுத்தேர்தலில் முன்வைத்தது. அத்தேர்தலில் கிழக்குத் தேச விடுதலை முன்னணி அமோக ஆதரவுடன் வெற்றிபெற்றதனால் ஏற்கனவே நடப்பிலிருந்த மொழிவாரியான தேசியப் புனைவானது இரண்டாக துண்டாகி மொழியாகவும் மதமாகவும் தேக்கமடைந்தது.

இந்நிகழ்வின் வெறுப்பினால்தான் சாணக்கியன் ஆத்திரமுற்று சலாஹுத்தீனையும் அவரது சமூகத்தினரையும் இனச் சுத்திகரிப்புச் செய்வதற்கு தயாரானார் என்ற தகவல்களை கண்காட்சியின் ஒருங்கிணைப்பாளர் என்னிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது அரங்கத்தின் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கின்ற பிரமாண்டமான ஓவியம் ஒன்றின் மீது எனது கவனம் செல்கிறது. டிஜிம்லேண்ட் தீவானது ஒழுங்கற்ற முறையில் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு பகுதிகளுக்கும் வேறு வேறு வர்ணங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டு வர்ணங்களின் மீதும் இரண்டு விலங்குகள் ஒன்றையென்று முறைத்துப் பார்த்தபடி நிற்கின்றன. அவை இரண்டினதும் ஆண் உறுப்புக்கள் பிரமாண்டமான துப்பாக்கிகளாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஓவியத்தை மொய்த்தபடி மக்கள் கூட்டம் பிரமித்துக் கிடக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை இதிலிருந்து சுவைப்பதற்கு எதுவுமில்லை என்றாலும் அதனை வரைந்த ஓவியன் பற்றி தெரிந்து கொள்ளும் நோக்கில் மிகுந்த சிரமத்திற்கு மத்தியில் ஓவியத்தை நெருங்குகிறேன். ஓவியனின் பெயர் சிறிதாக துப்பாக்கியின் குழாய் முனையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பெயரை வாசிக்கத் தொடங்குகையில் திடீரென இரண்டு துப்பாக்கிகளிலிருந்தும் சரமாரியான வேட்டுக்கள் மக்கள் கூட்டத்தினை நோக்கி தீர்க்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து தப்பிவிட ஒரு மறைவிடம் நோக்கி ஓட முயற்சிக்கையில் எனது தோளை ஒரு மெல்லிய கரம் பற்றிக் கொள்ள திடுக்கிட்டுப் பார்க்கிறேன். எதிரில் எனது மனைவி! வேடிக்கையாகச் சிரித்த அவள் இந்தப் பிரதிகளையும் ஓவியங்களையும் தான் ஏற்கனவே தனது பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் பார்த்துவிட்டதாகவும் மிகுந்த சலிப்புத் தருபவை என்றும் கூறினாள்.

■ பெருவெளி 2, நவம்பர் 2006

மஜீத்

குறிப்பிடத்தகுந்த ஈழத்துக் கவிஞர்களில் ஒருவர். 'ஏறுவெயில்', 'வாழ்வின் மீதான எழிய பாடல்', 'ஒரு இலையின் மரணம்' ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளையும் 'சுள்ளிக்காடும் செம்பொடையனும்', 'புலி பாய்ந்த போது இரவுகள் கோடையில் அலைந்தன' ஆகிய நுண்காவியங்களையும் 'கதையாண்டி' என்ற குறுநாவலையும் தந்துள்ளார். இலங்கைச் சிறுசமூகங்களின் இலக்கியம், பண்பாடு, அரசியலை பின்நவீனத்துவ நோக்கில் கருத்தாடிய இவர் முக்கிய இலக்கிய விமர்சகராகவும் அறியப்படுகிறார். 'பெருவெளி' சிற்றிதழின் ஆரம்பகால செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவராகவும் இருந்துள்ளார்.

சோனியனின் கதையின் தனிமை

மஜீத்

"முஸ்லிம் தேசமும் மரணமும்" என்ற சோனியனின் கதை பெருவெளி சிறுபத்திரிகையில் 31 ஆவது இதழில் வெளிவந்திருந்தது. அது தொடர்பில் எனது அவதானிப்புக்களை எழுத முயற்சிப்பதே இக்குறிப்பின் நோக்கமாகும். அக்கதையோடு உதிரியாக இணைக்கப்பட்டுள்ள தகவல் ஒன்றில்தான் ஒரு கதை சொல்ல என்றும், கதை வரைபவர் (Draft) என்றும் அறிவித்திருந்தார். மற்றும் இரண்டு கதைத்திட்டங்களை முன்வைத்து இருவேறு திசைகளில் நகரும் கதைச் சிதைவையும் முன்வைத்திருந்தார். இது எனது வாசிப்பினை திக்குமுக்காடச் செய்தது. மட்டுமல்ல, பலவிதமான வாசிப்பினையும் கோரியபடி இருந்தது. இரண்டு கதைத் திட்டங்களையும் இணைப்பதற்கு பயன்படுத்தியுள்ள எழுத்து முறைமையும், அதன் குழப்பங்களையும் ஆராய்வதினூடு இக்கதையோடு எவ்வாறு நம்மால் உறவுகொள்ள முடியும் என்பதை ஒரு தற்காலிகமான நிலைப்பாட்டிற்கு அருகே கொண்டு வந்து வாசிப்பதற்கான எல்லையை உருவாக்கிவிட முடியும் என நினைக்கின்றேன்.

1512 இல் குழந்தை விநாயகம் பிள்ளையினால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அதே ஆண்டில் பதிப்பிக்கப்பட்ட "நீத்தாரின் கதை" என்ற நாவலின் சாயலைக் கொண்டிருக்கின்றது என்று பம்புருக்கான் என்ற விமர்சகர் எழுதியிருந்தார். அந்த விமர்சகரின் தகவலின் படி மூன்று பதிப்புக்களைக் கொண்டிருப்பதாக அறிய முடிகிறது. ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் வெவ்வேறு பெயர்களுடன் இந்த நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. கடைசிப் பதிப்பில் பல

இலட்சம் பிரதிகள் விற்றுத் தீர்ந்திருந்ததாகவும் அறிய முடிகிறது. 1926 களுக்கும் பின்னர் எந்தப் பதிப்புக்களும் செய்யப்படவில்லை. என்னிடம் இதன் இரண்டாவது பதிப்பான “கொலைகளின் தர்மம்” என்ற 1831 ஆம் ஆண்டின் பிரதி மாத்திரமே கையில் இருக்கிறது. இந்தப் பிரதியினுடே ஒப்பிட்டு சோனியனின் “முஸ்லிம் தேசமும் மரணமும்” என்ற கதையை வாசிக்க முடிகிறது. ஆனால் இதனுடன் ஒப்பிடுகையில் மிக அதிகமான சிக்கல்களை உருவாக்கிவிடுகிறது. அதில் பிரதானமாக நான் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினையானது, மூலப்பிரதி உண்மைச் சம்பவம் என்ற வகைமைக்குள் தனது வெளியை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது அதன் கதை மாந்தர்கள் திட்டமிட்டபடி தனது செயல்களில் இயங்குவதாக இருக்கிறது. ஆனால் சோனியனின் கதைப்பிரதியோ, கட்டுரைத்தன்மையையும், புனைவையும் ஒரு கதைத்திட்டத்தை உருவாக்கி அந்த வெளியிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இரு பிரதிகளையும் வாசித்து முடிக்கையில் இரண்டுக்குமிடையிலான தொடர்புகளை விடவும் தொடர்பின்மையே அதிகம் எனச் சொல்ல முடிகிறது. இந்த இடத்தில்தான் விமர்சகர் பம்புருக்கானின் ஆய்வுகளை சந்தேகிக்க வைக்கிறது. பம்புருக்கானுடைய ஆய்வின் மீதான சந்தேகமே ஏனைய மூலப்பிரதிகளையும் தேடவைக்கிறது. பம்புருக்கான் சுட்டிக்காட்டும் தொடர்புகளுக்கு மாற்றமான தொடர்புகளையே என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது. அவை குறித்தே எனது ஆய்வுகளை நகர்த்த விரும்புகிறேன். அத்தோடு கதை குறித்த சில பேராசிரியர்களின் எழுதப்படாத ஆய்வுகளை நகர்த்த விரும்புகிறேன். அத்தோடு கதை குறித்த சில பேராசிரியர்களின் எழுதப்படாத விமர்சனங்களையும் இணைத்துவிடுகிறேன். அதிலிருந்து எனது நோக்கத்தை மேலோட்டமாகவும் வேறாகவும் நீங்கள் கண்டடைய முடியும்.

கதையின் முக்கிய நிகழ்வுகளும் அதற்குள் காரணமான பாத்திரமும் முஸ்லிம் ஒருவரின் வாழ்வுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கதையில் வெளிப்படையாக அவரை முஸ்லிம் என்று எந்த இடத்திலும் சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை. முஸ்லிம்கள் இன்று எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை உலகெங்கிலும் கவனயீர்ப்பை பெற்றுக் கொண்டுவருவதால் இது சோனியனின்

சுவாரஸ்யமானதாக இருந்திருக்கக் கூடும். மூலப்பிரதியின் பிரதான கதைத்திட்டம் இனம்கண்டு கொள்ளமுடியாது ஆகையால் ஆண் என்று அடையாளப்படுத்தத்தக்க ஒரு தொழிலாளியின் பக்கம் சாய்வு கொண்ட நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்தியபடி இருக்கிறது. இதை விமர்சகர் பம்புருக்கானின் குரலில் காண்போம். “கடைசி எழுத்தும் உச்சரிக்கப்பட்டுவிட்ட சோனியனின் கதையில் (Sublime) வகையிலான எந்தப் புனைவுத்தியுமில்லை. மூலக் கதையின் தொழிலாளி என்பதை முஸ்லிம் என்ற பதத்தினூடாக இடமாற்றம் செய்திருப்பதும் வெறுக்கத்தக்க கருதுகோள். வடக்கின் மனிதர்களைப் பற்றிய நம்பமுடியாத புனைவுகளின் தொடர் வெறுப்பு. எந்த இடத்திலும் சாத்தியமற்ற நம்பமுடியாத புனைவுகளையே காணமுடிகிறது.

ஆயினும் சோனியனின் நம்பமுடியாத புனைவுகளின் பின்னே தொடர்ந்துவரும் அதிர்ச்சி உண்மைத்தன்மை புனைவுகளுக்குள் கொண்டுவர சோனியனின் எழுத்துக்களால் முடிகிறது என்ற நிலைப்பாடு பம்புருக்கானின் மீது நமக்கு சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணும் இடமாக அமைகிறது. பம்புருக்கான் உண்மையை மறைப்பதற்கு சோனியனின் எழுத்துக்கள் மீது காரணமற்ற முறையில் மேற்கொள்ளும் வன்முறை விமர்சனமாகவும் நம்மால் யூகிக்க முடியும். சோனியனின் எழுத்துக்களில் நிறைவடையும் வலிகளையும், ஓலங்களையும் புனைவு என்ற அர்த்தப்படுத்தலினூடாக அதன் இன்றைய உண்மைத் தன்மைகளை புறமொதுக்க முயற்சிப்பதாகவே கருத இடமுண்டு. பம்புருக்கான் தனது ஆய்வுக்கு பக்கபலமாக சோனியனின் கதையிலிருந்து கீழுள்ள பகுதியை தேர்வு செய்கிறார்.

கனவில் வரும் ஒரு பாத்திரம் நிஜவாழ்விற்குள் நுழைந்துவிட முயற்சிக்கிறது. அதற்காக கனவு பற்றிய தொன்மங்களை ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறது. கனவின் காலங்களையும், நிஜங்களையும் பொய்ப்பிக்கிறது. கனவு தன்மீது விதிக்கும் விதிகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் மிகக் கவனமாக உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறுகிறது. தனது கனவிலிருந்து விடுதலையாவதற்கான புரட்சியில் சொல்லப்படும் எதிரியாக வருபவர் தமிழராக

இருக்கிறார். சிங்களவர்களிடமிருந்து பேச்சுக்களால் வெற்றியடைய முடிகிறது. கனவின் புதிர்ப்பாதைகளை அவர் தாண்டும் இடங்கள் தமிழரின் கைவசமிருப்பதாகவும், அதன் இடர் நிறைந்த சூட்சுமங்களை கலைத்துப் போடுகின்ற இடங்களிலெல்லாம் தமிழர்கள் சிக்கலடைவதுடன், அவர்களின் இருப்புக்கு பின்னடைவு ஏற்படுவதுமாக உணர்கின்றார்கள். ஆனால் உண்மையில் கதையின் நகர்தலின் படி கனவிலிருந்து நிஜவாழ்வுக்குள் வரும் முயற்சியில் தமிழர்கள் ஏற்படுத்திய முடக்கங்களை கட்டுடைப்பதாகவே அவதானிக்க முடிகிறது. தனது கனவைத் தமிழர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு எல்லைகளை அமைத்திருப்பது தொடர்பில் வெளிப்படையான துயரங்களை அது கதையாடுகிறது. கனவிலிருந்து தப்பிக்க முடியாதபடி புதிதுபுதிதாகவும் அவர்கள் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் இறுக்கமான அரண்களையும், கடுங்காவலையும் உடைக்கும் எல்லையாகும். ஆனால் கதை கனவிலிருந்து நிஜவாழ்வுக்குள் நுழைந்து விட்டதை முடிவாகக் கொண்டிருப்பதையும், கனவுக்கு சேதமிழைக்காமல் இது நிகழ்த்தப்பட்டிருப்பதையும் வியாக்கியானஞ் செய்தபடியே இருக்கிறது கதையின் கடைசிச் சொல்.

பம்புருக்கான் தனது ஆய்வில் மேலுள்ள கதையின் சுருக்கப்பகுதியை முன்வைத்து கனவின் முக்கியத்துவத்தை சிதைவாக்கம் செய்துவிட்டதாகவும், ஆனால் இலட்சிய தாகத்தினை சிதறடித்துவிட்டதாகவும் சொல்கிறார். கனவிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தந்திரோபாயங்களை கனவுக்கெதிரான போராகவும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தமிழர்கள் கனவுக்குள்ளே சிறைவைத்திருக்க நிகழ்த்திய அடக்குமுறையிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ள மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரயத்தனங்களில் ஒரு தமிழர் கொல்லப்படுவதையும் இதற்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் கொள்கிறார். சோனியனின் கதையோடு இணைக்கப்பட்ட உப பிரதியை பம்புருக்கான் வாசிக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. கதையோடு இணைக்கப்படாதது என்பதே தமிழர்களுடனான உறவை முறித்துக் கொள்ளவில்லை என்பதையே காட்டுவதாக பெரும் விமர்சகர் “கோதாண்டவளவன்” குறிப்பிடுவதை

இங்கு நினைவு கூறமுடியும். கனவிலிருந்து தப்பித்துச் செல்ல மேற்கொள்ளும் முயற்சியை எதிர்த்து தமிழர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து வன்முறைகளும் உப பிரதியில் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை கவனிக்க வேண்டும். உயிர், உடமை, சொத்துக்கள் என மிக மோசமான இழப்புக்களை பம்புருக்கான் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. தற்காப்பு நடவடிக்கையில் ஒரு தமிழர் கொல்லப்படுவதே முக்கியமாக ஆய்வில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

சோனியனின் “முஸ்லிம் தேசமும் மரணமும்” என்ற கதையின் இரண்டாம் பகுதியில் நிறையக் குழப்பங்கள் தெரிவதென்பது உண்மைதான். அதற்குக் காரணம் (Non Linear Writing) என்கின்ற எழுத்து முறைமையினை பயன்படுத்தியிருப்பதுதான். அதாவது தொடர்ச்சியறு கதைவரைதல் முறை. காலங்கள் குழம்பியுள்ளது அத்தோடு நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், எதிர்காலம் என்பதன் எல்லைகளெல்லாம் அழிந்துபோன ஒரு காலத்தைக் கதைக்களமாகக் கொண்டிருக்கிறது. கதை ஆரம்பிப்பதோ முடிவுறுவதோயில்லை. நதியைப் போல ஒரு தொடர்ச்சியான அசைவியக்கமோ கதையில் காணமுடியாதுள்ளது. மந்திரமா? நிஜமா? என்ற அடையாளங்களைக் காணமுடியாத ஒரு சுழற்சியை முன்னிறுத்துகிறது. பறவைகளா? மனிதர்களா? மிருகங்களா? கதைமாந்தர்கள் என்ற சிக்கலை அடிக்கடி ஒவ்வொரு வரியிலும் உருவாக்கி பின் அழித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. அதே நேரம் கதையின் முதலாவது பகுதி இரண்டாவது பகுதியை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டியாகவும் அமைகிறது. எனவே பம்புருக்கானுடைய சோனியனின் கதையின் தனிமை வாசிப்பினை சிதறடிக்கக்கூடிய எழுத்து முறைமைதான் என்பதை இலகுவாக புரிந்து கொள்ள முடியும். ஏனெனில் பம்புருக்கான் யதார்த்தவாதம் என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்து பிரதிகளை வாசித்துப் பழக்கப்பட்டவர் என்பது தெரியாததல்ல. ஆனாலும் இரண்டாம் பகுதிக்கான கதைத் திட்டத்தை பம்புருக்கான் கண்டடைந்திருப்பதை கவனிக்க முடிகிறது. இரண்டாம் பகுதி குறித்த பம்புருக்கான் மற்றும் இரண்டு பேராசிரியர்களின் அவதானிப்புக்களைக் கீழே காணலாம்.

1. பம்புருக்கான்: எதுவித எதிர்ப்புகளுமின்றி பல நூற்றாண்டுகளாக அன்பாகவும், ஆதரவாகவும். கதையெங்கும் முஸ்லிம் என்று அறியக் கூடிய பிரதான பாத்திரமொன்று உலவிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கதை சொல்லி ஒரு தமிழர் என அப்பாத்திரம் அறிகிறது. அன்றிலிருந்து கதை சொல்லியின் கட்டளைகளுக்கு மாற்றமாகவும், கதைக்குள் கலகம் செய்தபடியும் இருக்கிறது. நான் கதைக்குள் மேற்கொண்டு இருக்க வேண்டுமென்றால், தனது விருப்புறுதியும் கதைக்குள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கதைசொல்லியுடன் வாதிடுகிறது. கதை சொல்லி செய்வதறியாது திகைக்கிறான். புதிதாக ஒரு பாத்திரத்தை கதைக்கு உகந்தபடி உருவாக்குவதிலுள்ள இயலாமையை முன்வைக்கிறான். இத்தனை பழமை வாய்ந்த ஒரு பாத்திரத்தை தகவமைப்பதிலுள்ள சிரமங்கள் பல பக்கங்களில் விரிகிறது. அது போலவே அப்பாத்திரமும், கதைக்குள்தான் நடத்தப்பட்டவிதம், தன்னைக் கைவிட்டதருணங்கள், தான் சார்ந்த இனத்தின் பெருந்திரளான மக்களே கதைக்குள் கொல்லப்பட்டதும், துரத்தியடிக்கப்பட்டதும் தொடர்பான கருத்தாடல்கள் என பல பக்கங்களும் விரிகிறது. கதை அந்த இடத்திலிருந்து கிளைக்கிறது. பல திசைகளை நோக்கி பயணிக்கிறது. கதை சொல்லி ஒரு கதையையும், அப்பாத்திரம் இன்னொரு கதையையும் பிறப்பித்தபடி இருக்கின்றார்கள். இந்தக் குழப்பங்கள் கதையை அழித்துவிடுவதற்கே உதவும். கடைசியில் கதையே இல்லாத ஒரு நிலைப்பாட்டை உருவாக்கும் என்கிறார்.
2. பேராசிரியர் சரிபுத்தம்பி: பின் நவீன எழுத்து முறைகளுடன் எனக்கு அவ்வளவு பரிச்சயம் இல்லை. ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஆதரவாகவே பின் நவீனத்துவம் செயற்படுகிறது. பின்காலனித்துவம் என்ற அடிப்படையிலேயே இலக்கியத்தை வாசிக்க முடியும் என அறியமுடிகிறது. சிலவேளை நான் சொல்வதில் தவறுகள் இருக்கலாம். பலவகை கருத்தரங்கங்களினதும், எழுத்துமுறைகளினதும் கலவையாக இப்பிரதி இருப்பதால் இது நமது சூழலுக்கு கிடைத்திருக்கின்ற வளம் எனவும் கருத இடமுண்டு. கதையில் வருகின்ற ஒரு

பாத்திரமே அதன் கதை சொல்லியோடு முரண்படுவதென்பது (Magical Realism) வகைப்பட்டதுதான். சோனியனின் கதையில் நிகழ்ந்திருப்பது இரு தேசங்களுக்கிடையிலான உரையாடல் தன்மையினைக் கொண்ட ஒரு கதைத்திட்டம். கதை சொல்லியின் பணிப்பின்பேரில் இயங்கமுடியாத பிறிதொரு தேசத்தின் குறியீடு. இந்தக் கதை தொடர்பாக காட்டமான வியாக்கியானங்கள் நமது சூழலில் ஏன் இன்னும் இல்லை என்றால் அது தமிழர்களின் கைகளுக்குள் அடங்கிவிடத்தக்க இலக்கியச் சூழல்தான் இன்னும் இங்கிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். இன்னும் பலமுறை வாசிப்பிற்குட்படுத்திய பிறகே சோனியனின் கதை பற்றி விரிவாகப் பேச முடியும்.

3. பேராசிரியர் கந்தன்: இது கதையே இல்லை. மொழியையும், கலாச்சாரத்தையும் கூறுபடுத்தும் முயற்சி, ஒற்றுமையை சிதைக்கக்கூடிய மேலைத்தேய எழுத்து முறைமையின் பிழையான இறக்குமதி. கதை சொல்லியின் விடுதலைக்கான அணிதிரட்டல்களை கொச்சைப்படுத்தும். பிரித்தாளுகின்ற மேற்கின் சதிமுயற்சி அது மட்டுமன்றி மரபுரீதியான தமிழின் கதை சொல்லு முறையைக் கேலி செய்யும் எத்தனம், தமிழ் பண்பாட்டைக் கூறுபோடுவதினுடாக சோனியன் எதைச் சாதிக்க முற்படுகின்றார்? அமரமுடியாத பீடங்களுக்கும், அடையமுடியாத உச்சங்களுக்கும் செல்வதற்கு கதை கோதாவில் குழப்பியடிக்கும் செயல். தன்னையும் ஒரு மகா எழுத்தாளனாக கட்டமைப்பதற்காகவே இவ்வகைப் புரியாத எழுத்து முறைகளை முன்வைக்கிறார் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

இந்த வியாக்கியானங்களால் சர்ச்சைக்குள்ளாகி வாதப் பிரதிவாதங்களையே சோனியனின் கதைகளை விட அதிகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் என்னை மிகவும் திகிலடையச் செய்த ஒரு நிகழ்வு கதையிலுள்ளது. அதுபற்றி எவரும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லாமலிருப்பதும் ஆச்சரியம் தருகிறது. கதை சொல்லியை எதிர்த்தபடி கதையெங்கும் நடமாடும் அப்பாத்திரம் யுத்த நிறுத்தகாலமாக அறிவிக்கப்பட்ட ஒரு நாளின் பின்னிரவொன்றில் காணாமல் போய்விட்டதையும், அதற்கு

எவரும் உரிமை கொண்டாடாமல் இன்றுவரையுள்ளதையும் ஏன் எவரும் பேசவில்லை.

“இனந்தெரியாத நபர்களினால்” என்று பிறிதொரு வன்முறைக் குழுவையும் கதைக்குள் சோனியன் கொண்டு வருவது பற்றிய பக்கங்கள் விமர்சிக்கப்படாமல் விமர்சகர்களால் மூடிமறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சம்பவம்தான் என்னை கதைபற்றிய பலசாத்தியங்களையும் எழுதாமல் தடுக்கிறது எனச் சொல்லலாம். ஆரம்பத்தில் எந்த நோக்கில் இந்த ஆய்வை மேற்கொள்ள முயற்சித்தேனோ அந்த நோக்கங்களைத் தடுத்துவிடுகிறது என்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறித்த தனது நோக்கங்களை விட்டுவிடுவதினூடாக எனது அய்வு குழப்பகரமான ஒரு இடத்தை அடைந்திருப்பதை இதை வாசிக்கும் அனைவரும் உணரக்கூடியதாக இருக்கும். அதற்காக வருந்துகிறேன்.

எனினும் நான் சுட்டிக்காட்டியிருக்கும் முக்கியமான புள்ளிகளை இணைத்து உங்கள் வாசிப்பை மேற்கொள்ளும் போது எனது நோக்கத்திற்கு அருகில் நீங்கள் வரமுடியும் என நம்புகிறேன். எழுத்துக்கு முன்னே இங்கு விரிந்துள்ள அச்சுறுத்தல்களையும் நீங்கள் அவதானிக்க முடியும். ஆய்வு செய்யப்போய் அதுவே ஒரு கதையாக முடிவடைவதையிட்டு மீண்டுமொரு முறை எனது வருத்தத்தையும், துயரத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட சோனியனின் “முஸ்லிம் தேசமும் மரணமும்” என்ற கதையைப் பற்றி ஆசிரியரின் குறிப்பையும் பின் இணைப்பாக்கியுள்ளேன். அத்தோடு அதில் வரும் விமர்சகர்கள் பற்றிய குறிப்பினையும் சேர்த்துள்ளேன். இக்கதையின் மூலக்கதை எனக் கருதக் கூடிய புத்தகங்களின் மூன்று பதிப்புக்களும் என்னிடம் இல்லாததால் அதை எழுத முடியாதுள்ளது. எனவே நீங்கள் மூலப்பிரதிகளை தேடிப் படிப்பதற்கு ஏதுவாக சில தகவல்களை இங்கு காணலாம்.

1512 ஆம் ஆண்டு குழந்தை விநாயகம் பிள்ளையினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அதே ஆண்டு நீத்தார் பாடல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. யாழ் பதிப்பகம், சோனகர் தெரு,

யாழ்ப்பாணம். “விடுதலை வெளியீடு” என்ற பெயரில் சுந்தரலிங்கம் ஐயரால் நிகண்டு அச்சகத்தினால் அச்சிடப்பட்டது.

1813 ஆம் ஆண்டு “கொலைகளின் தர்மம்” என்ற பெயர் மாற்றத்திற்குட்படுத்தப்பட்டு வெளிவந்தது. மீனகம் வெளியீடு இலக்கம் 56, கோல்ட்ஸ்மீத் வீதி, கிரான். அச்சிடப்பட்ட அச்சகத்தின் தகவல் இல்லை.

1926 ஆம் ஆண்டு “சோனியின் இதிகாசம்” என்ற பெயரில் மாத்தறையைச் சேர்ந்த பண்டார என்பவரால் அவரது அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. பதிப்பகம் முகவரி போன்ற தகவல்கள் இல்லை.

என்னிடமுள்ள மூலப்பிரதிக்கும் சோனியனின் கதைக்கும் எதுவித தொடர்புமில்லை என என்னால் அறிய முடிகிறது. இரண்டையும் தொடர்பு படுத்துவதன் நோக்கம் என்னவென்பதை எழுத எனக்கு அச்சமாக உள்ளது.

‘முஸ்லிம் தேசமும் மரணமும்’ என்ற கதை குறித்து கதையாசிரியர் சோனியனின் குறிப்பு

2006 மார்கழி காலத்தின் பனிச் சொரிவின் போதும், எனது பிராந்தியத்தை வாட்டும் சிக்குன் கூன்யா என்ற காய்ச்சலின் போதும் என்னால் எழுத முடிகிறதே என்ற உணர்வை இந்தக் கதையின் பின் உணர்கிறேன். விமர்சகர்களிடையேயும், வாசகர்களிடையேயும் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருப்பதை உணரமுடிகிறது. இந்தக் கதை பூவரசம் என்பவருடைய “சோனி” என்ற காப்பியத்தின் தொடர்ச்சியாகவும், அதன் கட்டுடைப்பாகவும் அமைகிறது. கதை நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடும் காலத்தில், என்னுள் பரவியிருந்த அச்சமும், வாழ்வின் மீது ஏற்றப்பட்ட அவநம்பிக்கைகளும் கொண்ட எனது நிலையை கதையெங்கும் பச்சை ஆடையணிந்துவரும் பாத்திரத்தினுடாக வெளிப்படுத்த முயற்சித்திருக்கிறேன். கதை இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டதாக வாசிக்கப்படுவதாய் அறிகிறேன். அதுவும் ஒரு வாசிப்புத்தான். அதை நான்

மறுக்கவில்லை ஆனால் இரண்டாம் பகுதி எனக் கருதப்படும் இடங்களில் கதைசொல்லியை எதிர்க்கும் பாத்திரம் கதையிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக கனவை உருவாக்குவதாகவும், அந்தக் கனவில் கதையிலுள்ள பாத்திரம் மாறுவேடம் பூண்டு கனவுக்குள் நுழைகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், கதையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான பரிசோதனையை கனவில் நிழ்த்திப் பார்ப்பதாகவுமே அந்தக் கதை அமைந்திருக்கிறது என்பது எனது கருத்தாகும். வெளிப்படையாக முஸ்லிம் என்று வெளிக்காட்டவில்லை. ஆனால் முஸ்லிம் என்று அறியமுடியும்படி இருக்கிறது என்ற விமர்சனத்தை முற்று முழுதாக நிராகரிக்கின்றேன். பாத்திரங்களுக்கு முஸ்லிம் பெயர்கள்தான் வைத்திருக்கின்றேன். அத்தோடு அவர்கள் தொழும் காட்சியை விவரித்திருக்கும் பகுதிகள்தான் எனது எழுத்தின் பலம் எனவும் கருதுகிறேன். அதே நேரம் முஸ்லிம்தேசம் என்றால் என்ன? முஸ்லிம்கள், தமிழர்கள், சிங்களவர்கள் போன்றவர்களின் பெருங்கதையாடல்களுக்குள் சிக்கித்தவிப்பதையும் வெளிப்படையாகவே சொல்லியிருக்கிறேன். விமர்சகர்கள் அச்சம் காரணமாக மறைபொருளாக தமது வாசிப்பைச் செய்திருக்க முடியும் எனவும் கருதுகிறேன். என்னுடைய எழுத்து முறைமை தொடர்பிலான பலவகை கதையாடல்களையும் காணமுடிகிறது. அவை குறித்து விளங்கப்படுத்தும் தருணம் இதுவல்ல என நினைக்கிறேன். மற்றும் பிரதான பாத்திரம் ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் தோற்றம் கொள்ளும் படி அமைந்திருப்பதைக் கவனிக்கத் தவறியுள்ளனர். குழந்தைகள், சிறு அடையாளமுள்ளவர்கள் என கதை தரும் பல குரல் தன்மையை எவரும் பேசவில்லை. கதை கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறு கருத்தாக்கத்தின் பின்னே விமர்சகர்கள் அலைவதை அவதானிக்க முடிகிறது. அது இன்றைய அரசியல் நிலைப்பாட்டினை மாத்திரமே கருத்திற் கொண்டு பிரதிகளை வாசிக்க முயற்சித்ததாகவே என்னால் அடையாளம் காண முடிகிறது. கதையில் வரும் பிரதான பாத்திரமொன்று விமர்சகர்கள் கருதும் பாத்திரம்

பெண்ணாக மாறி நடமாடும் 13 பக்கங்களையும் துவம்சம் செய்தேவிட்டனர். எல்லோரும் ஆண் விமர்சகர்கள் என்பதால் இது நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என எண்ண இடமிருக்கிறது.

யாழின் இசை நிரம்பிய
வடக்கின் கடல்களையும்,
எனது வாள்களின் பளபளப்பையும்
பாடிப்பாடி கடந்து சென்ற
ஒரு மொழிக்கான பயிற்சிதான் நமது முரண்
உன்னுடன் முரண்படுதல்
உன்னுடன் இணைதல்

என்ற பெரும் பாடலை இசைத்தபடிதான்
எனது விடுதலையை எழுதுகிறேன்.

என்ற கதையில் வரும் ஒரு நாடோடிப் பாடலை பாட முடியாத படி கதை சொல்லி முகம்மதை தடுத்து அவனுடைய நாலை அறுத்ததிலிருந்துதான் கதை சொல்லிக்கும் முகம்மதுவுக்குமிடையான உரையாடல் தொடர்கிறது. நாவறுக்கப்பட்டதன் பின்பும் முகம்மது உரையாடும் போதுதான் கதை பல திசைகளைத் திறந்துவிடுகிறது. ஆனால் விர்சகர்கள் இவ்விடத்திலிருந்துதான் கதையைச் சிதைவடையச் செய்யும் குழப்பங்கள் ஏற்படுவதாக குறை கூறுகிறார்கள். ஆனாலும் இது ஒரு புனைவு என்ற வகையில் இன்னும் பல வாசிப்புக்களைக் கோரியபடி இருப்பதை எவராலும் மழுங்கடிக்க முடியாது.

பம்புருக்கான்: 40 வருடங்களாக தீட்சண்யம் என்ற பல்கலைக்கழகத்தின் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றினார். இனமுரண்பாடும் அதில் இலக்கியத்தின் பங்களிப்பும் என்ற துறையில் மிக முக்கியமான ஆய்வை மேற்கொண்டவர்.

சரிபுத்தம்பி: இந்தியா தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த அகந்தைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாட்டியத்துறையில் விசேட பட்டம் பெற்று அங்கே விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

கந்தன்: தமிழர் தேசத்தின் “விடுதலையாகம்” என்ற 8160 பக்கங்களைக் கொண்ட மிக முக்கிய நூலின் ஆசிரியர் என்று மட்டுமே தகவல் அறிய முடிகிறது.

“முஸ்லிம் தேசமும் மரணமும்” என்ற கதையின் எழுதியிருந்தவரின் பெயரும் சோனியன். அதே நேரம் அதை ஆய்வுக்குட்படுத்தும் எனது பெயரும் சோனியன். எனவே நீங்கள் குழம்பத் தேவையில்லை.

இந்தக் கதையினூடாக கதை நிகழ்ந்த இடங்களையும், அதில் வரும் மனிதர்களையும் வெளியிட முடியாதுள்ளது. அப்படி சுட்டிக்காட்டும் போது அதற்கு ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளையும் இங்கு எழுத முடியாதுள்ளது என்பதால் இதை சோனியனின் கதை குறித்த ஒரு சிறு வியாக்கியானமாகக் காணலாம். கதையை வெளியிட முடியாமை தொடர்பில் எமது சூழலை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள் என நினைக்கின்றேன்.

காற்றை இரண்டு முறை சந்தித்தேன். மழைத்துளிகளால் கட்டப்பட்ட அசையும் மினாரா. இறக்கைகளில் கடல் அசையும் பறவைகள். கனவுக்கு வெளியே பாய்ந்து செல்லும் இரத்தத்தில் முளைக்கும் அரக்கர்கள், கனவுக்குள் இருந்தபடி நிஜமனிதர்களுடன் மேற்கொள்ளும் உரையாடல், மற்றும் கதையிலிருந்து தப்பித்த சில நிமிடங்களிலே கடத்தப்படுதலும் அவை பற்றிய விபரிப்புக்களும் வியக்கவைக்கும் மிகப் புதிய உத்திகளாகும்.

■ பெருவெளி 3, மே 2007

எம்.ஐ. ஷாஜஹான் (1979)

ஒட்டமாவடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் கிழக்குப் பல்லைக்கழக கலைத்துறைப் பட்டதாரி. இளவயதிலிருந்தே இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். குறிப்பிடத்தகுந்த கவிதைகளையும் சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். மனித பாதுகாப்புத் தொடர்பான தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனம் ஒன்றில் இனமுரண்பாடு காலத்தில் பணியாற்றிவிட்டு தற்போது தமிழாசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

சூன்யப் பெருவெளிக் கதைகள்

எம்.ஐ. ஷாஜஹான்

சூன்யக் குறிப்பு அல்லது பூச்சியம்

“2004 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்குள் இருந்த பிரதேச ரீதியான பிரச்சினைகள் அம்பலத்துக்கு வந்தன. அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாபெரும் கிழக்கு பிளவு நிகழ்ந்தது. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் சுமார் ஆறாயிரம் போராளிகளைக் கொண்ட மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்டங்களின் சிறப்புத் தளபதியான கேணல் கருணா மார்ச் மாதம் 03 ஆம் திகதி இந்த கிழக்குப் பிரிவினையைப் பகிரங்கமாக அறிவித்தார். தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் புதிய நிருவாகக் கட்டமைப்பிற்காக நியமிக்கப்பட்ட 32 துறைச் செயலாளர்களிலும் ஒருவர் கூட கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து தெரிவு செய்யப்படவில்லை என்பது முதற்கொண்டு கிழக்கு மாகாணத்து போராளிகளும் கிழக்கு மாகாண மக்களின் நலன்களும் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன எனும் பல அதிருப்திகள் கேணல் கருணாவால் முன்வைக்கப்பட்டது.

இந்த குற்றச்சாட்டுக்களை எதிர்கொள்ள மறுத்த புலிகளின் தலைமை கேணல் கருணாமீது துரோகப்பட்டம் சூட்டி கிழக்கு மாகாணப் போராளிகள் மீது படையெடுத்து ஏவியது. வன்னியில் இருந்து சொர்ணம் தலைமையில் திருகோணமலையை வந்தடைந்த புலிகள் ஏப்ரல் மாதம் 10 ஆம் திகதி அதிகாலைப் பொழுதில் வெருகல்

ஆற்றினை கடந்து மட்டக்களப்பு மண்ணில் நிகழ்திய கொலைவெறியில் சுமார் 210 கிழக்கு போராளிகள் கொன்றொழிக்கப்பட்டனர். இந்த படுகொலையே வெருகல் படுகொலை என இன்றுவரை கிழக்குமாகாண மக்களால் நினைவுகூரப்படுகின்றது”. - ஓர் இணையத்தள செய்தி

கதை ஒன்று

சாச்சாவின் கதையைச் சொல்லப்போகின்றேன். ஈழப்போராட்டம் இப்போது நாடு கடந்த நிலைக்குப் பரிணாமம் அடைந்து விட்டதால் குளிர் விட்டுப்போய் சிலருக்கு தைரியம் பிறந்ததே அதுபோன்ற ஒரு துணிச்சல் எனக்கும் ஏற்பட்டதால் இன்று அதைச் சொல்லிவிடலாம் என்று தோன்றியது. நாளை எப்படியிருக்குமோ யாருக்குத் தெரியும்?

சஹியை விடுதியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வரும்போது சூரியன் காவத்தமுனைக்குள் லேசாகப் புதைந்துகொண்டிருந்த நேரம். மச்சானின் ‘சுப்பர் கப்’பை ஒரு அரை வட்டமாகச் சுழற்றி தெருமுனையில் நின்றுகொண்டிருந்த பெண்களுக்குக் கொஞ்சம் ‘கலர்ஸ்’ காட்டிவிட்டு லேசாக அதைக் கெழித்து கதவைக் காலாலேயே எம்பித் திறந்து நேரடியாக வாசற்படியருகே கொண்டு நிறுத்தினேன். வாசலில் குடும்பத்துப் பெண்களும் அக்கம்பக்கத்தினரும் குழுமியிருந்த சூழ்நிலை வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சற்று விநோதமாகத் தோன்றியது. எல்லோரும் என் முகத்தை ஒரே நேரத்தில் நோக்கியது என்னிடமிருந்து ஏதோ செய்தியைத் தெரிந்து கொள்வதற்கோ அல்லது சொல்வதற்கோ போலிருந்தது. நானே உம்மாவிடம் கேட்டேன் “என்னம்மா... எதாவது பிரச்சினையா?”

“சாச்சாவைக் காணல்லியாம்... புலிப் பொடியன்மாரு கடத்திட்டானுகளாம்... உனக்குத் தெரியாதா...? பஸாரால வரல்லியா?” சிரிப்புத்தான் வந்தது. சாச்சாவைக் கடத்துவதாவது? “ச்சே... எங்கயாவது ‘ஹயர்’ போயிருப்பான்” என்று அநாயாசமாகப் பதில் சொன்னபோது, எல்லோரும் என்னை

‘உறைப்பாகப்’ பார்த்தார்கள், சில பெண்கள் வாயருகே கையைக் கொண்டு செல்லவும் முற்பட்டார்கள்.

“என்னடி மக்காளே இது...? உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதா? ‘பஸார்ல போய்ப் பாரன் புதுனத்த. ஊரெல்லாம் அங்காளே கிடக்கு” என்று பல்கீஸ் சாச்சி இடது கையை இடுப்புக்குக் குறுக்காக மடித்து அதன் மேல் வலக்கையை நிலைகுத்தி இரண்டு விரல்களைத் தாடையில் வைத்தவாறு சொன்னா. இவ எப்பவும் இப்படித்தான். இரண்டு அங்குல விடயத்தையும் இரண்டு முழ அளவுக்கு நீட்டிச் சொல்லுவா. “எதுக்கும் நான் பாத்துட்டு வாறன்” என்றவாறு ‘சுப்பர் கப்’பை முடுக்கினேன்.

எங்கள் வீட்டுச் சந்தி மாறி அங்கிருந்து பார்த்தால் சாச்சாவின் வீடு தெரியும். அங்கே சனக்கூட்டமிருந்தது. பல்கீஸ் சாச்சி சொன்னது சற்று உண்மை போலத்தான் பட்டது. அருகே சென்று நிறுத்தியவுடன் யாரிடம் விசாரிப்பது என்று ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. இருவர் மூவர் என்று சிறுசிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து பலர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சாச்சாவின் குடும்பத்து ஆண்கள் எவரும் அவ்விடத்தில் இல்லாதது எனக்கு உறுத்தியது. வஜிதா மாமி அழுத கண்களோடு நின்று அந்தத் தெருப் பெண்களிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தா. அவர்கள் மண்டையை மண்டையை ஆட்டியபடி உச்சுக் கொட்டியவாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பெண்களிடம் சென்று என்னத்தைக் கேட்பது? அங்கு பேசிக்கொண்டு நின்ற ஆண்களில் எனக்கு நெருக்கமானவர்கள் எவருமில்லை. என்ன நடந்தது என்று கேட்பதற்கு என் வயதொத்த எவரும் அங்கு தட்டுப்படவுமில்லை. எவ்விடத்தில் சென்று நிற்பது என்கூட நிச்சயமில்லாததால் நிலையற்று அங்குமிங்கும் நடந்தேன். யாராவது என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தால் கூடப் போதும், அவ்விடத்தில் நின்று கொள்ளலாம் என நினைத்தேன். யாரும் யாரையும் கவனிக்கும் சூழ்நிலை அங்கு இல்லை என்பதே ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்று எண்ணப் போதுமானதாக இருந்தது. வஜிதா மாமி என்னைக் கண்டுகொண்டு, தலையசைத்துக் கூப்பிட்டா. முழுக்கவும் பெண்களே அவவைச் சுற்றி நின்றதால் கொஞ்சம் தள்ளி நின்றேன். “போனாக்கள் வந்துட்டாளாண்டு பாத்துட்டு வா மன...” என்று தேங்கித்தேங்கி வந்த வார்த்தைகளில்

சொன்னா. தலையசைத்து விட்டு நடந்தேனே தவிர எங்கு போய்ப் பார்ப்பது... யார் அந்தப் 'போன' ஆட்கள்... அவர்கள் எங்கே போனார்கள்... என்றெல்லாம் எனக்கு விளங்கவே இல்லை. நானாகவே 'பஸாரை' நிச்சயித்துக் கொண்டு 'சுப்பர் கப்'பை செலுத்தினேன்.

சரிதான், சாச்சி சொன்னது போலவே ஊர் அங்கு திரண்டிருந்தது. முச்சக்கர வண்டித் தரிப்பிடத்தில் ஒரு வண்டிகூட இல்லை என்பது விஷயத்தின் தீவிரத்தை உணர்த்தியது. 'பஸார்'ப் பள்ளி மதிலிலும் ஜலால்தீன் ஜே.பி.யின் வீட்டு மதிலிலும் அநேக மிதிவண்டிகள் சாத்திக்கிடந்தன. அவற்றின் சொந்தக்காரர்கள் குழுகு குழுவாகப் பிரிந்து நிலைமையை 'விவாதித்து'க் கொண்டிருந்தார்கள். 'மோட்டார் சைக்கிள்'களில் இளைஞர்கள் பாலத்துப் பக்கம் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். பேசிக்கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு 'குழு'வினருகிலும் இரண்டிரண்டு நிமிடங்கள் வீதம் செலவழித்ததில் நடந்ததாகச் சொல்லப்படுவதை ஒரு சட்டகத்துக்குள் அடைக்க என்னால் முடிந்தது. ஆனால் இது எப்படிச் சாத்தியம் என்றுதான் விளங்கவில்லை. சாராம்சம் இதுதான் - மரவியாபாரிமார் இருவரைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் 'ஆட்டோ'வில் ஏற்றிச்சென்றபோது, அவ்வியாபாரிமாரை விரட்டிவிட்டு சாச்சாவை கடத்திச் சென்றுவிட்டனர் புலிகள். தப்பிவந்த அவ்விருவரும் சந்தேகத்தின் பேரில் போலிஸாரால் கைது செய்யப் பட்டுள்ளனர். இருவரும் தப்பிவரும்போது 'ஆட்டோ' நிறுத்திய பக்கத்திலிருந்து இரண்டு வெடிச்சத்தம் கேட்டது என்பது அவர்கள் சொன்ன உபரித் தகவல்.

ஜெளஃபரின் கடையைப் பார்த்து நடந்தேன். இந்த நேரம் பார்த்து 'சனியன் காப்பானுகள்' ஒருத்தனும் அங்கில்லை. எரிச்சலாக வந்தது. எங்கே சென்று விட்டான்கள்... ஒரு வேளை சம்பவம் நடந்த இடத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்களா? அப்படித்தான் இருக்கும். 'சுப்பர் கப்'பை எடுத்துக் கொண்டு பாலத்துப் பக்கம் வேறு யாரோ ஒருவரால் செலுத்தப்படுபவன் போல சென்றேன். உணர்ச்சிகளை இனம் பிரித்து அறிய இயலாதவாறு மனமானது கண நேரத்துக்குள் பல்வேறு எண்ணங்களை உந்தித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. பாலத்தை

நெருங்கும் முன்பே கட்டுமுறிவடியால் சனத்திரள் பொங்கி ‘ஓ’ வென்ற இரைச்சலோடு ஊருக்குள் வருவதைக் கண்டேன். சுமார் இருநூறு முந்நூறு மோட்டார் சைக்கிள்கள், ஆட்டோக்கள், வேறு வாகனங்கள் என்று பாலம் நிரம்பி வழிந்தது. ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் மூன்று பேர் ஆட்டோவில் எட்டுப் பேர் என்ற ரீதியில் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆட்டோவிலே சிலர் தொங்கிக் கொண்டே போனார்கள், அவர்கள் போட்டிருந்த சட்டைகளைக் கழற்றி விசுக்கியவாறு வழிவிடச் சொல்லிக் கூவிக் கொண்டே சென்றார்கள். வீதியோரத்தில் தரித்து நின்றேன். ஒரு பேரோலம் ஊருக்குள் நுழைவதை எந்த அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உதடெல்லாம் உலர்ந்து விட்டது. சிந்திக்கவே தயங்கினேன். என்னை உரசிச்சென்ற கூட்டத்திலிருந்து என்னை இழுத்த கைகளோடு இழுபட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தேன். எப்போது ‘சுப்பர் கப்’ பை ‘ஸ்டார்ட்’ பண்ணினேன் என்பதெல்லாம் நினைவிலில்லை. நண்பர்களைக் கண்டுகொண்டேன். என்னை இழுத்துச்சென்றது ருவைம், அருகில் ரமீஸ்கானும் இருந்தான். இப்போது நண்பர்களால் சூழப்பட்ட கூட்டத்துக்குள் நான் பயணித்தேன். மறுபடியும் ஜெளஃபரின் கடையருகே வந்து நின்றோம் அல்லது நான் நிறுத்தப்பட்டேன். சனத்திரள் நிற்கவில்லை. ‘பெட்ரோல் செட்’ பக்கம் அல்லது போலீஸ் நிலையப் பக்கம் இரைச்சல் அடங்காமல் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. நான் கணக்கிட்டதைவிட எண்ணிக்கை அதிகமிருக்கலாம். அநேகமானோர் என் வயதையொத்த இளந்தாரிகள். ‘இப்படியான’ அசாதாரணமான சந்தர்ப்பங்களின்போதே இவர்களில் பெரும்பாலானோரை வீதிகளில் காணமுடியும். கூட்டம் கடந்து செல்லவதற்குப் பத்து நிமிடங்கள் வரை பிடித்தது.

நண்பர்களின் முகங்களில் கலவரம் வெடித்திருந்ததை அவதானித்தேன். ‘வைரவனின்’ உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. “இது செட்டப் மச்சான்...” என்றான் ஆத்திரமாக. “எது?” என்று நான்கேட்டது நாக்கு வரண்டிருந்ததாலோ என்னவோ வெளிவரவில்லை. தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் கேட்டேன். “அவனுக்கள் ரெண்டுபேரும் செ... செ... செட் பண்ணிக் கூட்டிக்கிட்டு போயிரிக்கானுங்கள். கொ...

கொ... கொண்டுபோய்க் கு...க்கு...குடுத்துப்போட்டு வந்து இப்... இப்ப பொய் சொல்றானுகள்...” உணர்ச்சிவசப்பட்டால் அல்லது கோபம் வந்தால் வைரவன் இப்படித் திக்குவான். “சாச்சாவுக்கு என்னயாவது நடந்தா... அவனுகள விடப்படா... கொ...கொ...கொல்லனும் மச்சான்” என்றான். ரொம்ப உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தான். இப்படி உணர்ச்சிவசப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் எதையும் செய்வதற்கு அவன் யோசிப்பதில்லை. அவனது குணவியல்புகளை நன்கு அறிந்திருந்த சாச்சா சூட்டிய பெயர்தான் ‘வைரவன்’ என்பது.

கபீர் எதையும் நிதானமாக யோசிப்பவன். “கொஞ்சம் பதட்டப் படாம நில்லு” என்று ‘வைரவனை’ சாந்தப்படுத்தினான். “இவனுகள் செட் பண்ணிக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனயா இல்லையா என்டெல்லாம் நமக்கு சரியாத் தெரியா. ஆனா சாச்சாக்கு ஒன்றும் நடக்காது... பயப்படத் தேவல்ல...!” என்றான்.

“ப்... ப்... போடா லுசுப் பணியாரம்... சாச்சாட ஆட்டோவப் பாத்தியா? ரெண்டு வெடிப் பட்ட அடயாளம் இரிக்கி...” வைரவனின் வார்த்தைகளில் கோபம் தெறித்தது என்றாலும் அவன் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பியது.

“இல்லடா...! சாச்சாவ சுடல்ல... அது எனக்குக் ‘கன்ஃபோம்’... ஏனென்டா அந்த ஏரியாவுல எங்கயும் ‘பொடி’ இல்ல... ரத்தமும் இல்ல... சாச்சாவ ஏதோ விசாரிக்கக் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிருக்கானுகள்... விசாரண முடிய வந்திடுவான்... பாருங்க...” என்று கபீர் திடமாகக் கூறினான். எனக்கும் அப்படித்தான் பட்டது. புலிகள் சாச்சாவைக் கடத்திச்செல்ல எந்த முகாந்திரமும் இல்லை. அத்தோடு சாச்சாவுக்கு வாகரைப் பக்கம் சென்று வருவதெல்லாம் மிகச் சுலபமான காரியம். புலிபாஞ்சுக் பக்கமெல்லாம் போய் வந்த கதைகள் அநேகம் சொல்லியிருக்கிறான். ஓட்டமாவடி பஸாரில் ‘அவர்கள்’ கொள்வனவு செய்யும் சாமான்கள் அனைத்தையும் பத்திரமாகக் கொண்டு சென்று அவர்களின் பிரதேசத்தில் ஒப்படைக்கும் நம்பிக்கையான ஆட்டோ சாரதிகளில் சாச்சாவும் ஒருவன். அப்படியிருக்கும்போது அவர்களால் சாச்சாவுக்கு ஏதும்

நேர்ந்துவிடக்கூடும் என்று நான் சந்தேகிக்கவில்லை. இது தெரியாமல் ஊரவர்கள் பண்ணும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் வியப்பைத் தந்தன.

எங்கள் ஊர் இளசுகளுக்கு இப்படியான 'கொந்தளிப்பு'களில் ஒருவிதக் கிளர்ச்சி இருக்கின்றது என்பதைப் பலபோது நான் கண்டிருக்கிறேன், பெரும்பாலும் எல்லா இளசுகளுக்கும் இந்த வயதில் வரும் அதீத 'சமூகப் பிரக்ஞையே' இதற்குக் காரணம் போலும். ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஹர்த்தால்களில் கிடைக்கும் விடுமுறை அலாதியானது எனும் எண்ணம் என்பாடசாலை நாட்களில் எனக்கும் இருந்திருக்கிறது. எதிர்பாராமல் கிடைக்கப்பெறும் ஒருநாள் பாடசாலை விடுமுறை பெறுமதி மிக்கது எனும் அதே கொண்டாட்ட மனநிலையை இங்கே இவர்களிடமும் காணமுடிந்தது. பெருநாள் தினங்களில் இதே மாதிரி மூன்று பேர் ஒரு 'மோட்டார் சைக்கிளில்' போவார்கள்.

நேற்று நீண்ட நேரம் நான் சாச்சாவுடன்தான் இருந்தேன். கொஞ்சம் பொறுங்கள், சாச்சா என்று நான் அழைப்பதைக் கொண்டு ஒரு நடுத்தர வயதுள்ள குடும்பஸ்தனை நீங்கள் கற்பனை செய்கிறீர்கள் இல்லையா? தவறு. என்னை விட ஒரு வயது இளையவன். எனக்கு உம்மா வழிச்சொந்தத்தில் சாச்சா முறை. நான் சாச்சா என்று அழைப்பதால் மற்ற நண்பர்கள் அனைவரும் சாச்சா என்றே அழைத்தார்கள். நாளடைவில் பஸாரிலும் சாச்சா என்றே அறியப்பட்டிருந்தான். உயர்தரம் படித்து முடித்த கையோடு ஆட்டோ ஒன்றை வாங்கி உழைக்கத் தொடங்கிக் குடும்பத்தைப் பராமரிக்கத் தொடங்கிய காரணத்தினால், அவன் மீது அனைவரும் நன்மதிப்புக் கொண்டிருந்தோம். எல்லோருக்கும் சேர்த்து செலவழிப்பவர்களில் ஒருவனாக அவன் இருந்தான் என்பதாலும்.

நேற்று சஹி வருவதாகச் சொல்லியிருந்தாள். சாச்சாவை அழைத்துக்கொண்டு சென்றிருந்தேன். சஹி அப்போது வந்தாறுமுலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பெண்கள் விடுதியில் உதவி மேற்பார்வையாளராகப் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தாள். வாரத்திற்கு ஒருமுறைதான் வருவாள். ஓரிரு நாட்கள் தங்கிவிட்டுச் செல்வாள். மச்சானின் 'சுப்பர் கப்' கிடைக்காத சந்தர்ப்பங்களில்

எல்லாம் நான் சாச்சாவைத்தான் கூட்டிச்செல்வது வழக்கம். நேற்றுக்காலை பஸ்ஸில் வருவதாகவும் காத்திருக்கச்சொல்லியும் தொலைபேசியில் சஹி சொல்லியிருந்ததால் சாச்சாவும் நானும் ‘டெலிகொம்’ முக்கு முன்னால் நின்ற ‘மஞ்சோணா’ மரத்தின் சிறுநிழலில் ஆட்டோவில் காத்திருந்தோம்.

“என்னாச்சா! சனூன் தலைவர் வாறாராமே...?”

“அவரு இந்தா மூணு மாசமா வாறன் வாறன்டுதான் சொல்லிக்கிட்டிருக்காரு... ஆனா ‘நாசமத்தவரு’ வரமாட்டாரு...” சாச்சாவின் எள்ளல் யாருக்கும் அவ்வளவு எளிதில் கைவராது. மிகுந்த நகைச்சுவை உணர்வு கொண்டவன். சாச்சாவின் ஆத்ம நண்பர்களில் வைரவனும் தலைவர் என்றழைக்கப்பட்ட சனூனும் முக்கியமானவர்கள். சனூன் மத்திய கிழக்கில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தான்.

“இல்லை சாச்சா. உண்மையாத்தானிரிக்கும்... அவன்ட வாப்பா எனக்கிட்டச் சொன்னாரு... ஞாயத்துக் கிழமை வாறானாம்...”

“ஏஏஏஸ்ஸ்... வந்தாகன்டாப் பாக்கத் தேவல்ல... அவக வாறத்துக்கிடையில ஒண்டு நாம வெளிநாட்டுக்குப் போகணும்... இல்லாட்டி ‘மெளத்தாப்’ பெய்த்திடனும்... நம்மளக் கிடக்கயும் விடமாட்டாக... வெளிநாட்டுக் கத சொல்லிச் சொல்லியே நம்மளச் சாகடிச்சிடுவாக... கக்கூஸிக்கிப் போறன்டாலும், ‘இதெல்லாம் என்னாச்சா கக்கூஸி? அங்க இருக்கி கக்கூஸி... பாக்கணும்...’ அப்படிண்டுதான் சொல்லுவாக...” இரண்டு கைகளையும் ஒங்கித் தட்டிச் சிரித்தான்.

இந்த வசனத்தை நான் சொல்லும்போது அதன் சுவை உங்களுக்குப் புலப்படப் போவதில்லை. சாச்சா அதைச் சொல்லும்போது கேட்கவேண்டும். சிரித்துச் சிரித்துத் தொண்டையும் கமறியது எனக்கு. முகத்தைத் தீவிரமாக வைத்துக்கொண்டு, “சிரிக்கிற விஷயமில்ல மகன் இது... நீங்க வேணும்டாப் பாருங்க... வெளிநாட்டுக் கதைகளெல்லாம் சொல்லிச்சொல்லியே நம்மளக் கடுப்பாக்குவான்...”

இரண்டு மூன்று ‘செக் பொயிண்ட்’ தாண்டி வரவேண்டியிருந்ததால் சஹி வருவதற்குப் பத்தரைக்கும் மேலானது. அதுவரைக்கும்

இருவரும் அளவில்லாமல் பேசிச்சிரித்துக் கொண்டிருந்தோம். வீட்டில் கொண்டுவந்து விடும்போது “எப்ப போற?” என்று சஹியிடம் சாச்சா கேட்டான் “நாளைக்குப் பின்னேரம்”.

“சரி... நான் வந்து கூட்டிட்டுப் போறன்” என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்துக் கண்ணடித்து “அப்ப இரவைக்கி ‘ரூம்’ பக்கம் வரமாட்டிங்களாக்கும்...?” என்று மெதுவாகக் கூறி உரத்துச் சிரித்துவிட்டுச் சென்றான்.

இன்று வேறெங்கோ அவன் ‘ஹயர்’ சென்றுவிட்டதால் நான் மச்சானின் மோட்டார் சைக்கிளில் சஹியை ஏற்றிக்கொண்டு சென்று விடுதியில் விட்டுவிட்டு வந்தால் இங்கே இந்தக் கலவரம். போலிஸார் சாச்சாவின் முச்சக்கர வண்டியைக் கைப்பற்றி வந்திருந்தார்கள். பின்னிருக்கைக்கு ஏறும் வழியோரத்தில் ‘பெயிண்ட்’ சிராய்க்கப்பட்ட அடையாளமிருந்தது. நிச்சயமாக அது துப்பாக்கி ரவையொன்று உராய்ந்து சென்ற அடையாளமேதான்.

சூன்யக் குறிப்பு அல்லது பூச்சியம்

நீராடுதல் என்பது தினமும் நீரில் குளிப்பதை உரைப்பதன்று. அது புறத்தே உள்ள அழுக்கை நீக்குவது. அதனால் தான் ‘புறந்தூய்மை நீரான் அமையும்’ என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. நீராடுதல் என்பது ‘சனிநீராடு’ எனக் குறிப்பிடும் நீராடலையாகும். நீராடுதல் வாரம் ஒன்றுக்கு இருமுறை நீராட வேண்டுமென்று, ‘வாரம் இரண்டு’ என்று குறிப்பிடக் காணலாம். அவ்வகை நீராடலால் ஏற்படும் பயனைப் போகர் குறிப்பிடக் காணலாம். நெல்லி, கடுக்காய், மிளகு, மஞ்சள், வேம்பின் வித்து ஆகிய ஐந்துடன் கையான் தகரைச் சாறும் கூட்டி அரைத்து தலைக்குத் தேய்த்து வாரம் இருமுறை நீராடி வந்தால் கண் குளிர்ச்சியாகும் கண் எரிச்சல் நீங்கும், தலைவலி போகும், மண்டைக் குத்து தீரும். உடல் கல்தூண்போலாகும் என்று, நோயிலிருந்து பாதுக்காத்துக் கொள்வதுடன் உடலைப் பேணவும் வழி உரைக்கப் பட்டது. இம்முறையைக் ‘காயாதி கற்பம்’ என்பர்.

இன்னொரு கதை

வாகரை செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் மாங்கேணிக்கு அருகே இடது பக்கம் பிரிந்து செல்லும் சாலை மதுரங்கேணிக்குளம் நோக்கிச் செல்கின்றது. சாலை பிரியுமிடம் கிரிமிச்சைச் சந்தி. கிரிமிச்சை இரண்டாம் கட்டையில் எண்பதுகளில் எங்கள் குடும்பத்தினருக்குச் சொந்தமான அன்னாசித்தோட்டம் ஒன்றிருந்தது. எனக்குத் தெரியாது. நான் அப்போது கைக்குழந்தை. மாமா சொல்லியிருக்கின்றார். அறுவடை நடக்கும் காலங்களில் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரும் சென்று அறுவடையில் ஈடுபடுவார்கள். ஒத்தைக் கரத்தை வண்டியில் அன்னாசிக்காய்களை ஏற்றிவந்து பெரியம்மா வீட்டுத் திண்ணையில் சொரிவார்கள். கூடவே கரும்பு, மரவள்ளி, கச்சான் போன்றவையும். பலமுறை இதைப்பற்றி உம்மாவும் மாமாவும் சொல்லக் கேட்டுக்கேட்டு, ஏதோ நானே அந்த ஒத்தைக் கரத்தை வண்டியை செலுத்திவந்தது போல ஒரு மனப்பதிவு என்னுள் கிளைத்திருந்தது. ஆனால் அந்த செம்மண் பூமியை வாழ்வில் ஒருமுறையேனும் பார்த்திருக்கவில்லை. எப்படியாவது பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் பலபோது தோன்றியிருக்கின்றது. இரத்தம் உறைந்து போகச்செய்யும் திகிலோடு, காணாமல் போன சாச்சாவைத் தேடும் நோக்கில் இந்த மண்ணில் கால்பதிப்பேன் என்ற கனவு ஒருமுறையேனும் எனக்கு வந்ததில்லை.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் வீடுகளோ குடிசைகளோ எதுவுமேயில்லை. வயற்பரப்புகள் காய்ந்து கிடந்தன. பற்றைகள். காடுகள். மாபெரும் மௌனம் இந்த அந்திப் பொழுதின் காற்றில் கலந்திருந்தது. பற்றைகளுக்குள் இறங்கிப்போவது ஆபத்து என உடன்வந்த இராணுவ வீரர்கள் எச்சரித்தும் கேளாமல் முதலில் 'வைரவன்' அந்தப் பற்றைக் காட்டுக்குள் காலடி வைத்தான். சாச்சாவின் பெயரைக் கூவியழைக்கத் துவங்கினான். காற்றில் கலந்திருந்த மௌனத்தின் வெறுமையை அவனது ஏங்கிய குரல் தகர்த்தபோது எனக்கு உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது. உடனே அருகில் நின்ற இராணுவ வீரனொருவன் திரும்பிவிடுமாறு கூறினான். ஆனால் வைரவன் கேட்டானில்லை. “அவனுக்குப் ப...ப...ப...பயமாருந்தாப் போப்...போப்...போகச்சொல்லு”

என்று ஆவேசமாகக் கத்தினான். அவனது கூக்குரலில் பொதிந்திருந்த உணர்வை முன்னால் நின்ற இராணுவ வீரன் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் அசைவற்று நின்றான். பின்னால் நின்ற அதிகாரித் தரத்திலுள்ள ஒருவன் வந்து சிங்களத்தில் ஏதோ கூறி விளக்க முற்பட்டான். இப்பகுதியில் நிலக்கண்ணி வெடிகள் இருக்கக்கூடும் என்பதுதான் அதன் சாராம்சம் என்பது எனக்கு விளங்கியது. ஆனால் அதைக்கேட்கும் மனநிலையைக் கடந்திருந்த எங்களை மரக்கறிக்கடைத் தாஜுதீனின் குரல் உசுப்பிவிட்டது. “ஃபீ ஸபீலில்லா... என்ன வாறன்டு பாப்பம்... இறங்குங்கடா!”

அதற்குமேல் இராணுவ வீரர்கள் எவரும் எதுவும் பேசவில்லை. சுமார் நாற்பது ஐம்பது பேர் பற்றைக் காடுகளுக்கூடாகத் தேடத் தொடங்கினோம். பல திசைகளிலும் சாச்சாவின் பெயர் கூவப்பட்ட ஓசையில் காற்றின் அமைதி கிழிந்தது.

கிரிமிச்சைப் பாடசாலை தாண்டி சற்று உள்ளே நுழைகையில் அகதி முகாம் இருந்தது. இருள் மூடிக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் பொழுதிலும்கூட அங்கிருந்த மக்களின் முகங்களில் தேங்கிநின்ற உணர்வைப் படமெடுக்க முடிந்தது. அச்சம்! வேறெந்தத் தத்துவார்த்த வார்த்தைகளில் விளக்கினாலும் சரி, கடைசியில் அச்சம் என்ற ஒற்றைச் சொல்லுக்குள் அடக்கிவிடக்கூடிய ஒரே உணர்வுதான் அவர்களின் முகங்களில் வழிந்தது. வெருகல் யுத்தத்தின் பின்னர் இடம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள். பெரும்பாலும் பெண்கள், குழந்தைகள், வயோதிக ஆண்களே நிறைந்திருந்தனர். இளைஞர்களைக் காண்பது அரிதாக இருந்தது. இராணுவத்தின் துணையோடு ஒரு இளைஞர் பட்டாளம் காடுகளினூடாகப் பரவி வந்தது அவர்கள் முகத்தில் இன்னும் ஏகக் கிலியை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். சில சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் தங்கள் தாய்மாரின் வயிற்றோடு ஒன்றி அவர்களின் ஆடைத் தலைப்பைக் கைகளால் இறுகப் பற்றிப்பிடித்தார்கள். அந்தத் தாய்மாரின் விரல்களும் தத்தமது குழந்தைகளின் தோளையோ, தலையையோ அழுந்திப் பிடிக்கத் தவறவில்லை என்பதைக் கவனித்தேன். எவ்வளவு பேருக்குத்தான் அவர்கள் பயப்படவேண்டியிருக்கிறது?

இராணுவத்தினரும் எங்களுடன் வந்த சிலரும் அங்கிருந்தவர்களிடம் விசாரித்தோம். எந்தத் தயக்கமுமின்றி அவர்கள் சொன்ன ஒரே பதில் எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது என்பதுதான். ஒருவேளை அவர்களின் அச்சத்தைப் போக்கி ஆதரவு கூறிக் கேட்டிருந்தால் ஏதாவது தகவல் பெயர்ந்திருக்கக் கூடும். பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடம் பேசி அவர்களிடமிருந்து தகவல்களைப் பெறுவது ஒரு கலை என்று சனா சொல்வான். இன்று அவன் எங்களுடன் வரவில்லை. சாச்சா காணாமல்போன செய்தி அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவும் நியாயமில்லை. அவன் தனது மனைவி சஹியைப் பல்கலைக்கழக விடுதியில் கொண்டுபோய் விடப்போவதாகக் கூறிச்சென்றான். என்.ஜி.ஓ ஒன்றில் சமாதானம் குறித்த ஏதோ ஒரு செயற்றிட்டத்தில் பணி புரிவதால் இம்மாதிரி அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்து வந்த மக்களிடம் பேசுவதிலும், அவர்களை ஆற்றுப்படுத்துவதிலும் சனா மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். ஒருவேளை இங்கு அவன் வந்திருந்தானென்றால், இங்கே உள்ளவர்களோடு நைச்சியமாகப் பேசி தகவல் எதையாவது பெற்றிருக்கலாம். குறைந்தபட்சம் கொண்டுபோகும்போது சாச்சா உயிருடன் இருந்தானா என்பதையாவது.

அந்த மக்கள் கிலிகொண்டு மிரண்டார்களே தவிர வேறெதுவும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அல்லது அவர்கள் சொல்லவில்லை. சில இராணுவச் சிப்பாய்கள் அதட்டிக் கேட்கவும் செய்தார்கள். ம்ஹும்... பலனில்லை. முகாமைச் சுற்றிச் சுற்றி அச்சிப்பாய்கள் தேடிச்சலித்தார்கள். இருட்டுக் கவியத்தொடங்கியது. சீக்கிரம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி விடவேண்டும் என்பதிலேயே அவர்கள் கவனமாக இருந்ததை அவதானித்தேன். திரும்புவதைத் தவிர வழியிருக்கவில்லை. அகதிகளின் கூடாரங்களுக்குள் நுழைந்து தேடவேண்டும் என்று வைரவன் சத்தமிட்டான். அதை யாரும் கணக்கிலெடுக்கவில்லை. திரும்பி வரும்போது ஊர்ப் பக்கமிருந்து நிறையப்பேர் வந்தவண்ணமிருந்தார்கள். வந்தவர்களில் யாராரோ கேள்வி கேட்டார்கள், யாராரோ பதிலளித்தார்கள். சாச்சாவின் 'ஆட்டோ' நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து போலிஸார் அதை

எடுத்துச்செல்ல முற்படுவதைக் கண்டேன். தன்னிச்சையாகக் குனிந்து எனது கண்கள் ஆட்டோவுக்குள் சாச்சாவைத் தேடின.

சூன்யக் குறிப்பு அல்லது பூச்சியம்

குஞ்சன்குளத்திலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் வரும் வயற்பரப்பைத் தாண்டி சில கிலோ மீற்றர்கள் தூரத்திலுள்ள காட்டுப்பகுதியில், தாக்குதல் ஒன்றை மையமாகக் கொண்டு பதுங்கியிருந்த வன்னிப்புலிகள் மூவர், புதர் ஒன்றிற்குள் ‘லெமன் பஃப்’ பிஸ்கட்டும் ‘ஃபன்டா’ பானமும் உட்கொண்டவாறு தம்மை மறந்திருந்த நேரத்தில் கருணா அணியினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். தாக்குதலை வெற்றிகரமாக முடித்த கருணா அணியைச் சேர்ந்த இருவரும் தங்களை ஏற்றி வந்த ஆட்டோ ஒன்றில் ஏறி ஓட்டமாவடியூடாகச் சென்று வாழைச்சேனைப் பஸ் நிலையத்தில் சனக்கூட்டத்திற்குள் கலந்து மறைந்தனர். நமக்கு வேலை மிச்சம்.

சிங்களத்தில் அல்லது ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய ஒரு இராணுவப் புலனாய்வுத் தகவல் –

கதையில் வந்த ஒருவனின் கதை

மூன்று வருடங்களின் பின் ஊரைப் பார்க்கப்போகிறேன் என்ற சிலிர்ப்பு அன்றைய இரவுப் பிரயாணத்தில் என்னைத் தூங்கவிடாமல் செய்திருந்தது. குடும்பத்தினரைப் பார்க்கப்போகின்றேன் என்ற ஆவலைவிட சகாக்களைக் காணவேண்டும் என்ற உணர்வே மேலோங்கி நின்றது. அவர்களிடம் கேட்கவும் சொல்லவும் என்னிடம் இப்போது நிறைய சேதிகளுண்டு. ஆனால், எவ்வளவோ சந்தோஷமான எதிர்பார்ப்புகளுடன் ஊர்வந்த எனக்கு, பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவுடனேயே இப்படியொரு அதிர்ச்சியான செய்தி காத்திருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. சிபாயா ஹோட்டலின் முன்னுள்ள நடைபாதைக் கட்டில் நண்பர்கள் அனைவரும் அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்தவுடன், நான் வருவதை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டு பஸ்ஸை

விட்டிறங்கும் எனக்கு அதிர்ச்சியளிக்கும் நோக்கத்தோடு இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்றே நினைத்தேன். இந்தப் பின்னிரவின் பனியில் என் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும்... என்னை நட்பு...? ஆனால், நட்பின் சாயல் மறந்த முகங்களில் உறைந்திருப்பது வேறொன்று என நான் நிதானிப்பதற்குள் “வந்துட்டிங்களா தலைவர்...” எனப்பாய்ந்து என்னை அணைத்த வைரவன் குலுங்கித் தேம்பினான். நான் வெளிநாடு போகும்போதும் இதே அணைப்புடனும், கேலி அழகையுடனுமே என்னை வழியனுப்பினார்கள். அதே வகை அழகையே இது என நினைத்த எனக்கு “சாச்சாவைக் கொண்டு பெய்த்தானுகள் தலைவர்...” என்ற அடுத்த வாக்கியம் திடுக்கிடலைத் தந்தது. என்ன வகையான வரவேற்பு இது? இவர்கள் என்னை வரவேற்க வரவில்லை என்பது புரிந்தது.

அந்தப் பனியில் வீதியோரத்தில் அமர்ந்து அனைத்தும் கேட்டறிந்த பின், என்னால் எதையும் அவ்வளவு இலகுவாக விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. இவர்கள் சொல்லும் சேதிகளில் ஒரு விடயக்கோர்வை இல்லை. துண்டு துண்டாக இருந்தது. ஒருத்தன் பேசும்போது இன்னொருத்தன் குறுக்கிட்டுப் பேசினான். சிலர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அழவும் செய்தனர். சனா வெறித்துப்போய் உட்கார்ந்திருந்தான். ஜெனீர், “எல்லாத்தையும் காலையில் பாத்துக்கலாம், முதல் வந்தவனை வீட்ட அனுப்புங்க” என்று எனது பெட்டிகளைத் தூக்கினான். நானும் கூடவே இருப்பதாகச் சொல்லியும் விடவில்லை. ‘நாங்க தூக்கம் வராம இஞ்ச வந்து கிடக்கம், நீ பிரயாணக் களைப்பில இருப்பாய். உங்கட வீட்டயும் உன்னப் பாத்துக்கிட்டு இரிப்பாக... நீ கிளம்பு’ என்று கூறிச் சைக்கிள்களில் ஏற்றிச் சென்று வீட்டில் விட்டார்கள். வீட்டாரின் குசல விசாரிப்புகள், கட்டியணைப்புகள் எதுவும் இதமாக இருக்கவில்லை. விடிவதற்கு இன்னும் சில மணித்தியாலங்களே இருந்தன. உறக்கம் வரமறுத்தது.

சூன்யக் குறிப்பு அல்லது பூச்சியம்

“இரண்டு பலம் கொண்ட யானைகள் மேராதிக் கொள்ளும்போது இடையிலுள்ள சில தகரைப் பற்றைகள் மிதிபட்டு அழியத்தான் செய்யும்”

- பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அரியநேந்திரம்

மற்றொருவனின் கதை

இலேசாக இருள் பிரியத்தொடங்கியிருந்தது. பனிப்புகை இருளுடன் கலந்து அமானுஷ்யமாகக் குளிர்ந்தது. நேற்று வந்து பழக்கப்பட்ட பாதைகளில் நடந்துகொண்டிருந்தோம். இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் போனதால் கண்கள் எரிந்தன. அகதி முகாமிருக்கும் இடத்தையடைய இன்னும் கொஞ்ச தூரம் நடக்கவேண்டும். இந்தப் பகுதியில்தான் எங்கோ தங்களுடைய அன்னாசித் தோட்டமிருந்தது என்று நேற்று மாலை வரும்போது பைரூஸ் கூறியிருந்தான். ஆட்டோ கிடந்த இடத்தைத் தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் கறுத்த தடித்த உருவமொன்று எங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. தொட்டில் ஊஞ்சல் ஆடும்போது மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வருகையில் வயிற்றில் ஒருமாதிரிக் காற்றடைக்குமே அப்படியொரு உணர்வு ஏற்பட்டது எனக்கு. கிலி. அனைவரும் சற்று நேரம் அப்படியே அசைவற்று நின்றுவிட்டோம். பயமும் குளிருடன் கலந்து எலும்புகளை விறைக்கச்செய்யும் இந்த வைகறையில் இந்தக் காட்டுக்குள்ளிருந்து யார் வரக்கூடும் என்ற யோசனையோடும் ஒரு தாக்குதலை எதிர்கொள்ளவேண்டிய உடனடித் தெரியத்தை உடல் முழுதும் ஏதேதோ சுரப்பிகள் கணவேகத்தில் சுரந்து இரத்தம் சூடேறுவதை உணர்ந்தேன். எங்களை நோக்கி நேராக வந்த அந்த உருவம் மெல்லத் தெளிவாகத் தெரிந்ததும் “டேய்... உமறுக் காக்காடா!” என்று வைரவன் உரத்துக் கூவினான். இந்தக் கூவலைக் கேட்ட பின்னர்தான் என் பார்வை சற்றுத் தெளிவடைந்ததை உணர்ந்தேன். இப்படி அசாதாரணமான இந்தப் பயம் ஏற்பட்டபோது கண்களில் சற்று நீர் சுரந்தது ஏனெனப் பிடிபடவில்லை. இந்த மனுஷன் எங்களுக்கு முன்பே வந்துவிட்டாரே என வியந்து அவரை அணுக, அவர்

யாதொன்றும் கூறாமல் வலது கையை அவர் வந்த திசையை நோக்கி நீட்டினார். எதுவும் தெளிவாக விளங்கவில்லை. பனிமூட்டம் மறைத்திருந்தது. “என்ன...?” என்ற கேள்விக்கும் பதிலளித்தாரில்லை. ஏதோ புரிகிறாற்போலிருந்தது. மெல்ல எட்டு வைத்து அவர் காட்டிய திசையில் நடந்தேன். செம்மண் சாலையோரம்... நெஞ்சு சில்லிட்டது... என்னை மறந்து அதை நோக்கி ஓடினேன். என் பின்னால் பலரும் ஓடிவரும் ஓசையோ அல்லது என் இதயத்துடிப்போ தடதடவென உரத்துக் கேட்டது.

உமறுக்காக்காதான் ஒரு பழைய இற்றுப்போன பாய் ஒன்று எங்கோ கிடக்கக் கண்டு, அதைக்கொண்டு மூடிமறைத்தாராம் என்று பிறகு கேள்விப்பட்டேன். அருகே ஓடிவிழுந்து முழந்தாளிட்டு அதை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தேன். என் தடைகள் குளிரிலும் அதிர்ச்சியிலுமாக இறுகிக்கொண்டிருந்தன. தலை பாரமாகியது. பாயை விலக்கும் தைரியமெல்லாம் தோன்றவில்லை. கால்கள் வெளித்தெரிந்தன. வெள்ளையில் ஏதோ ஒரு நிறக்கோடுகள் போட்ட சாரம் முழங்கால் வரை உயர்ந்திருந்தது.

கூன்யக் குறிப்பு அல்லது பூச்சியம்

“நாங்கள் வழக்கமாக மரம் வெட்டும் தொழிலைச் செய்பவர்கள். புலிகளுக்கும் இராணுவத்தினருக்கும் கடந்துவரும் வழியில் எதிர்ப்படும் போலீஸாருக்கும் பணம் கொடுத்து இத்தொழிலைச் செய்து வருகின்றோம். இதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு ஜீவனோபாயம் இல்லை. குறித்த சம்பவம் நடந்த அன்று மதுரங்குளத்தைத் தாண்டியுள்ள காட்டுப்பகுதியில் அறுத்துப் போடப்பட்டிருந்த மரங்களை ஏற்றுவது தொடர்பாக அங்கு செல்ல வேண்டியிருந்ததால், ‘ஆட்டோ’ ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி அங்கு சென்றோம். செல்லும் வழியில் இடைமறித்த ஆயுதமேந்திய புலிகளில் சிலர் எங்களையும் ஆட்டோ சாரதியையும் விசாரித்துவிட்டு ஆட்டோ சாரதியைத் தங்களோடு வருமாறு வற்புறுத்தி எங்களை ஓடிச்செல்லுமாறு விரட்டியடித்தார்கள். இதைத் தவிர, குறித்த ஆட்டோ

சாரதியைத் திட்டமிட்டு நாங்கள் அழைத்துச் சென்று புலிகளிடம் ஒப்படைத்தாகச் சொல்லப்படுவதற்கும் எங்களுக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை”.

- சம்பவம் இடம்பெற்றபோது, ஆட்டோவில் சென்றதாகக் கருதப்படும் இரண்டு மரவியாபாரிகளினது இணைந்த வாக்குமூலம், வாழைச்சேனைப் போலீஸ் நிலையத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டது.

எல்லாக் கதையிலும் வந்தவனின் கதை

ஜெஸீர் செயலற்றுப் போய் உட்கார்ந்திருந்தான். இல்லை முழங்காலில் குந்தியவாறு இருந்தான் என நினைக்கிறேன். தலையை வான் நோக்கி வெறித்திருந்தான். நான் ஓடிப்போய்ச் சறுக்கி முழங்கால் சில்லுகள் கிறவலில் தேய்பட விழுந்தேன். என் தாடை எலும்புகள் பிரிந்து தண்ணீருக்கு ஏங்கும் நாய்போலத் தவித்து மூட மறுத்தன. இப்படி சில நேரங்களில் நிகழும். அழுகை முட்டிக்கொண்டு வந்தாலோ, கோபம் கொப்பளித்தாலோ தாடைகள் விரிந்து நாக்கு உள்வாங்கி சொற்கள் வெளிவர மறுக்கும். அப்படியே சொற்கள் வெளிவந்தாலும் திக்கித் திக்கியே வரும். நாக்கு மேலண்ணத்தை தொட்டுத்தொட்டுச் சொற்களைத் தேடுவதால் “சத்...சத்...சத்...” என்ற ஒலி முதலில் பிறந்த பின்னரே வார்த்தைகள் உடைந்து வெளிப்படும். “சாச்சா” எனும் அலறலும் அப்படித்தான் அப்போது வெளிப்பட்டது.

அது ஒரு கரைந்து இற்றுப்போன பாய். நடுங்கும் கைகள் என்ன தைரியம் கொண்டோ அதை சரேலென விலக்கியபோது முகம் மல்லாந்திருந்தது. எடுப்பான பற்கள் துருத்திக்கொண்டு தெரிய வாய் இறுதித் தருணத்து வலியின் வசப்பட்ட பாவனையோடு பிளந்திருந்தது. வலது கழுத்தோரம் பிளந்திருக்க இன்னும் செம்மண் நிறத்தில் ஊர்ந்து வெளிவருவது என்ன? இரத்தமா? திரள்களாக? இல்லை... முசுறுகள்...! பிளவை மொய்த்து ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன. “ஹெ...ஏ...ஏ...ச்சா...ஏ...ஏ...” என்று விநோத ஒலிகளை எழுப்பியவாறு ஓலமிட்டுக்கொண்டே கையினால் முசுறுகளைத் தட்டத்தொடங்கினேன். முசுறுகள் சற்று ஈரலிப்பாக என் கைகளில் கொள்கொளத்து விரலிடுக்குகளில்

ஊர்ந்து என் நாளங்களில் விறுவிறுவென்று நுழைந்து வேகமாக ஓடத்தொடங்கி மூளையெல்லாம் முசுறுகளின் குறுகுறுப்பை உணர்ந்தேன். கண்களை நீர்ப்படலம் மறைக்க 'தூங்கல் பரிசாரியாரின்' சாத்தாவரி லேகியத்தைப் போட்டதும் நம் கால்களிடையில் இருக்கும் பூமி அப்படியேயிருக்க உடல் மட்டும் கனவேகமாய்ப் பூமியை விட்டு நழுவுவது போல சாச்சாவின் உடலருகிலிருந்து நழுவிக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வாறு இல்லையேல், ஒரு நாலைந்து பேர் சேர்ந்து என்னைப் பின்னோக்கி இழுத்தார்கள் எனவும் கொள்ளலாம். இழுத்தவர்களை உதறியபடியே எனது கைகள் காற்றில் முசுறுகளைத் தட்டிக்கொண்டேயிருந்தன. தாடைகள் ஓட்டமறுத்தன.

சூன்யக் குறிப்பு அல்லது பூச்சியம்

கொன்ன வாயன் பேச்சக் கேட்டு
குழந்தப்புள்ள நீ
குமுறிக் குமுறிச் சிரிப்பாயே...

இசுராயீல் கொண்டு போறாகண்டு - நாஞ்
சொல்லிச் சொல்லியே
உன்ன வழியனுப்பி வச்சேனே...

கூட்டாளிமாரையெல்லாம்
கூடாதே செடியா எண்டு
குறிப்பான புத்திமதி சொன்னாயே...

கல்லாத வா(ர்)த்தையெல்லாம்
கத்துத் தந்த சாச்சாவே -
மண்ணால மூடிக்கிட்டு
தனியப் போயிப் படுத்ததென்ன...

கபுறச் சுத்தித் தகரைப் பத்தை
கபுறுக்குள்ள ஆலம் வித்து
உன்னைச் சொல்லிக் கத்தக்கொள்ள
திக்குதுடா என்ட நாக்கு!

- இது வைரவன் பாடிய ஒப்பாரி அல்லது யாரோ ஒரு நண்பன் எழுதிய கவிதையாக இருக்கலாம். சரியாக நினைவில் இல்லை.

மறுபடியும் கதை ஒன்று

அந்த இரவு கொடூரமாக எங்கள்மீது விரிந்திருந்தது. விளையாடித் தேய்ந்த தாஸ்கூட்டத்தின் மேற்பரப்பழிந்த தாள்கள் விசிறியெறியப்பட்டது போல தண்டவாளங்களில் பரவியும் சுற்றியும், ஒருவன் தோளில் இன்னொருவன் சாய்ந்து கொண்டும், தனியாகவும் கிடந்தோம். வைரவனைச் சுற்றி எப்போதும் இரண்டொருவர் இருக்க வேண்டியேற்பட்டது. அவனை அடக்கச் சிரமப்பட்டோம். மறை கழன்றவனைப் போலாகிவிட்டிருந்தான். அவ்வப்போது “முகறு... முகறு” என்றபடி தனது கழுத்து, பிடறியெல்லாம் அறைந்தான். முன்னாலிருப்பவர்களையும் சிலபோது மிரட்சியோடு பார்த்து அவர்களின் கழுத்திலும் முகறு தட்டத் தொடங்கினான். மனவெழுச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் அவனைப் பார்த்துவிட்டுத் தங்களைப் பற்றிப் பெருமிதம் கொண்டிருக்கவும் கூடும். எனக்கோ அவனைப்போல் தண்டவாளச் சக்கைக் கற்களில் புரண்டு அழமுடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் நேரம் செல்லச்செல்ல வெட்கமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. “சாதலும் புதுவதன்றே...” என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் வார்த்தைகள் எனக்குத் தெரியும். அது இயல்பானது. மூதறிவு மிக்கது. ஆனால் அது நிகழும் வழிகளில் அபத்தமானதும் கூட. அர்த்தம் பெறாத வாழ்வின் முடிவு தன் கோரப்பற்களைக் காட்டி நம் அருகாமையில் நின்று சிரிக்கும்போது, “நீர் வழிப்படுஉம் புனைபோலாருயிர் முறைவழிப்படுஉம்” என்று சொன்ன பூங்குன்றனைக் கேட்க வேண்டும் - முறை வழிப்படுவதென்பது இதுதானா என்று.

பல சமயங்களில் நம் தேர்வே நம்மை வழிநடத்தும் கருவி. ஆனால் நாம் தேர்வு செய்யாத சூழ்நிலைகளின் பிடியில் வாழவும் சாகவும் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதில், விதியென்று சொல்லப்படுவதற்கும் நம் தேர்வுக்கும் இருக்கும் முரணுறவு தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதில் எம்மிடம் வெற்றிபெற்றே தீர்கிறது. பூமியில் எங்கேனும் ஒரு ஓரத்தில் நிகழ்ந்த

செயலொன்றின் எதிர்வினைத் தாக்கமாக உங்கள் மரணம் சம்பவிக்கிறது. அதற்கான விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவும் கூடும். அல்லது அதனை மறுப்பதற்கான விதியும் உங்கள் கைகளிலேயே இருப்பதாக நீங்கள் நம்பவும் முடியும். ஆனால், மரணித்தலின் நியாயமும் காரணமும் எல்லா நேரங்களிலும் உங்கள்முன் வைக்கப்படுவதில்லை. அவ்வாறு வைக்கப்பட்டாலும் அவற்றை நிராகரிக்கும் உரிமை உங்களுக்கில்லாமல் பெரும்பாலும் அபத்தமாக மரித்துப்போகிறீர்கள். இதில் நகைப்புக்குரிய விடயம் என்னவெனில், உங்கள் மரணத்துக்கான நியாயமும் காரணமும் என்று பிறரால் கற்பிக்கப்படுபவைதான். நீங்கள் உயிருடன் இல்லாததால் உயிருடனிருப்பவன் அவற்றை நம்புகிறான், நிராகரிக்கிறான், எதிர்த்து வாதிடுகிறான், குறைந்தபட்சம் ஒரு சமரசத்துக்காவது அவனால் வந்துவிட முடிகிறது. ஆனால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் ஆணுறுப்பு 'பூட்ஸ்' அணிந்த கால்களால் நசுக்கப்பட்டு அல்லது சிகரெட் லைட்டரால் சில இடங்களில் பொசுக்கப்பட்டு அல்லது அடிவயிறு கன்றிப் போகும்ளவுக்கு மிதிக்கப்பட்டு அல்லது உடலின் பல பாகங்களிலும் இருந்து வெளிவரும் இரத்தத்தின் அளவை உங்களுக்குக் காட்டிப் பயமுறுத்தும் விதமாக சிறிய கத்தியின் கூரிய முனையினால் துளைகளிடப்பட்டு அல்லது தொண்டைக் குழியோரத்தில் பிளக்கப்பட்டு நீங்கள் கடைசிக்கணத்தின் வலியிலிருந்து விடுபடுவதற்காக 'இப்போது உயிர் போனால் நன்றாக இருக்குமே' என எண்ணி இறுதிப் பெருமூச்சில் வலியிலிருந்து விடுபட்டு ஆறுதல் பெறுவதற்கிடையில் அந்த நியாயமும், காரணமும் சொல்லப்பட்டாலேயன்றி நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அபத்தமாக இறந்து போவதைத் தவிர உங்களால் என்ன செய்யமுடியும்?

இறப்பதற்கு முதல் நாள் 'சனூன் தலைவர் வாறதுக்கிடயில நாம 'மௌத்தாப் போயிறனும்' என்று பகிடிக்காக சாச்சா என்னிடம் சொன்னதை, 'இதைப்பார்க்கவா கடல் கடந்து வந்தேன்?' எனப்புலம்பிய சனூனிடம் சொல்வதற்கு எப்போதாவது என்னால் இயலுமாக இருக்குமா என்பதை எண்ணிப்பார்க்கிறேன். சிலிப்பர் கட்டைகளுக்கு இடையில் பரவப்பட்டிருந்த சக்கைக்

கற்களில் மறுபடியும் புரண்டவாறு “தகரைப் பத்தையாமேடா சாச்சா நீ...” என்று வைரவன் புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

■ வல்லினம், மலேசியா, ஆகஸ்ட் 2012

ஸபீர் ஹாபிஸ் (1978)

சமயக் கல்வியில் பட்டம் பெற்ற இவர் ஏறாவுரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். 'பாலைவனத்துப் பயணங்கள்' என்பது இவரது முதல் கவிதைத் தொகுதி. 'உணர்வுகளால் வாழ்வை வரைதல்' (2003) நெடுங்கவிதை, 'இரவுப் போர்வையும் நானும்' (2006) ஆகிய தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். 'ஆற்றங்கரை மற்றும் பிற கதைகளும்' (2007), 'இறுக்கம்' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

வெள்ளைத் தொப்பி பற்றிய வேதனையூட்டும் அறிக்கை

ஸபீர் ஹாபிஸ்

என்னிடம் ஒரு தொப்பியிருந்தது. வெள்ளை நூல்களால் பின்னி இழைக்கப்பட்டு, அவிழ்க்க முடியாத முடிச்சோடு முடிந்திருந்த அழகிய வெள்ளைத் தொப்பி.

அதன் உருவமைப்பும், அதை அணிந்து கொள்ளும் போது என்னைத் தேடி ஓடி வந்து, இறுக்கமாகக் கட்டியணைத்துக் கொள்ளும் ஓர் அமானுஷ்ய சுகத்தின் இதமான வருடலும் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

காற்று உட்சென்று வெளியேறத் தோதாக நெய்யப்பட்டிருந்த அதன் இழைப்பு முறை, எப்போதும் என்னை அதன்பால் ஈரப்பிலாழ்த்த முனையும்.

இத்தனைக்கும் அந்தத் தொப்பி நான் கற்பனையில் உருவம் சிருஷ்டித்து, கடை கடையாகத் தேடிச்சென்று வாங்கியதல்ல; நெசவாளர்களை அழைத்து, உருவத்தை விபரித்து இழைத்துப் பெற்றதுமல்ல; பள்ளிக்குச் செல்கையில் எதேச்சையாகக் குறுக்கறுத்த ஒரு தொப்பி வியாபாரியிடம், என்னிடமிருந்த பணத்தை சில்லறையாக மாற்றிக் கொள்வதற்காக வாங்கியதுதானது.

இயல்பாகத்தான் அது என்னோடு வந்து ஒட்டிக்கொண்டது. ஆனால், குறுகிய காலத்திற்குள், அதற்கு முன்னர் நான் தேர்வு செய்து வாங்கிய எல்லா தொப்பிகளை விடவும் அது என் மேல் அதிக நாட்டம் கொள்ளலாயிற்று. எனக்கும் அதன் மீது பிடிப்பு

ஏற்பட்டது. பசுமைத் தோற்றங்கண்டு நிலத்தில் பாவாது திரியும் ஓர் அழகிய இளம் யுவதியின் வாழ்க்கை மீதான பிடிப்பு போல.

நாளடைவில் அதன் மீதான என் பிடிப்பு மோகமாக மாற்ற முறலானது. வாழ்வுதிர்க்கும் கனமான அழுத்தங்களிலிருந்தும், இளமையுள்ளம் தூண்டும் சில புறம்பான நடவடிக்கைகளிலிருந்துமான விடுதலையை வழங்கும் பாதுகாப்புக் கருவியாகவும் அது தோற்றங் கொடுக்கலாயிற்று.

இரவில் தூங்கச் செல்லுகின்ற போது தவிர, ஏனைய நேரங்களிலெல்லாம் என்னுடனேயே அது ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூடிய விழிகளுக்குள்ளும் கனவாகத் தோன்றி, கண் சிமிட்டி மறையும். காலையில் கண் விழித்ததும், என் முதற்பார்வையின் ஆகர்ஷிப்பில் குளிர்ந்து இளகிச் சிரிப்புமிழும்.

அதனுடனான என் நீடித்த தொடர்பின் காரணமாக, அது எனக்குரிய பிரத்தியேக அடையாளமாக உறுதிபட்டுப் போனது. அது என்னை விட்டு நீங்கியிருக்கும் தற்செயலான சந்தர்ப்பங்கள், வித்தியாசமான விருப்பற்ற சமூகப் பார்வையை என் முகத்திலுணர்த்தும். என்னுடன் அதுவும், அதனுடன் நானும் இணைந்திருக்க வேண்டுமென்றே என்னைப் போல் பலரும் உள்ளார்ந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். இணைப்பு நீங்கி, பிரிவு ஏற்படுகின்ற போது ஆன்மீக வீச்சும் அழகும் குன்றி விடுவதாக அதற்கவர்கள் காரணமும் கூறினர்.

ஆனாலும், தொப்பிகள் மீது இயல்பாகவே வெறுப்பும் குரோதமும் கொண்டிருந்த சிலருக்கு இது எரிச்சலை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். என் தொப்பியை அவர்கள் முற்றாக வெறுத்தனர். அதன் நூலிழைப்பினது கவர்ச்சியோட்டம் அசூசையான அழுக்கு வடிவமென அவர்களால் உணரப்பட்டது. என்னிலிருந்து என் தொப்பியை அகற்றி, அதனை நாட்டை விட்டே தூர எறிந்து விட வேண்டுமென அவர்கள் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

தொப்பியை அகற்றி விடும் முயற்சி அவர்களால் படிப்படியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வரலானது. அதற்கும் எனக்குமிருந்த

செல்வாக்கு அவர்களது செயலில் சற்று தளர்வை ஏற்படுத்தியதேயாயினும், அதனை தடை செய்யும் திறனை அவை பெறமுடியவில்லை.

நான் அறிந்தவகையில் அவர்கள் மிக மோசமானவர்கள்தான். பெயருக்கேற்பவே மிருக வெறியும், குரூர உணர்வும் கொண்டு, புள்ளிமான்களை வேட்டையாடி மனித விரோத சக்தியாய் வளர்ச்சியுற்று வரும் அவர்களின் பார்வை என் தொப்பி மீது பட்டதிலிருந்து, அவர்களது எதிர்ப்புகள் எந்த ரூபத்திலும், எந்தக் கணத்திலும் என்னைத் தேடி வரலாமென்பதை நான் எதிர்பார்த்துத்தானிருந்தேன்.

என் எதிர்பார்ப்பைக் காயப்படுத்தாது ஒரு சிவப்புக் கடிதம் தபாலூடாக என்னைத் தேடி வந்தது. வாசிக்க வாசிக்க என் புருவங்கள் மேலுயர்ந்து உடம்பில் கொதிப்பேற்பட்டது.

தொப்பியின் அசையும், அசையா சொத்துகளையெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பங்கு கேட்பதற்கு இவர்கள் யார்?

இந்த சொத்து சேர்ப்புக்காக இவர்கள் வழங்கிய பங்களிப்புகள் என்ன? தேரிழுக்க வடம்பிடித்தார்களா? வயல் வெளியில் இரவுக்காவல் நின்றார்களா? வியாபாரத்தில் பங்காளியானார்களா?

இருப்பவற்றையெல்லாம் ஒப்படைத்து விட்டு, இருக்குமிடத்தை விட்டும் வெளியேற வேண்டுமென்று கட்டளையிடுவதற்கு யார் இவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்தது?

ஒரு நாள் பள்ளிக்குச் செல்லப் புறப்பட்டு வீட்டை விட்டு வெளிப்பட்ட என் முன்னால் சரேலென வந்து நின்ற ஜீப் வண்டியிலிருந்து அவர்கள் திமுதிமு வென கீழே குதித்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

அவர்களது கைகளிலிருந்த உருண்ட கம்புகளும், இரும்புத் தடிகளும் என் தொப்பியைக் கிண்டியெடுத்துக் கைப்பற்றத் தயார்நிலையில் அங்குமிங்குமாக ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அவை மூசிக்கொண்டிருந்த வக்கிரத்தனத்தின் கொடூரச் சாயல் அவர்களில் தெளிவாக இழையோடித் தெரிந்தது.

உடலைப் பிராண்டும் கூரிய நகங்களும், கவ்விப் பிடித்து உயிரை உறிஞ்சும் வலிய பற்களுமாய் என்னைச் சூழ்ந்து நெருங்கிய அவர்கள் என் தொப்பியைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் தம் இரும்புத் தடிகளை மேலுயர்த்தினர். எனினும், அவர்களில் ஒருவன் முன்வந்து, என் கழுத்தில் கைவைத்தான். சொத்துகளையெல்லாம் கையளித்து விட்டு, தொப்பியை இன்றே ஊரிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விட வேண்டுமெனவும், தவறும் பட்சத்தில் அது தம் இரும்புத் தடிகளின் நெருப்புத் தாக்குதலில் சுக்கு நூறாகச் சிதைந்தழிந்து போகுமெனவும் எச்சரிக்கை விடுத்தான்.

அழுத்தமான ஒரு பார்வையை தொப்பியின் மீது வீசி விட்டு, தன் ஆட்களை அழைத்துக் கொண்டே ஜீப்பிலேறிப் பாய்ந்து, தொலைவில் காணாமல் போனான்.

எனக்கு உடலில் நடுக்கமேற்பட்டது. அவர்களது எச்சரிக்கை பற்றிய சிந்தனையில் மூழ்கிய மனது, அது வக்கிரத்தனம் கொண்ட பகிரங்கமான உரிமை மறுப்பு என அடையாளப்படுத்தி சீற்றத்துடன் வெறுப்புதிர்த்தது.

இந்தத் தொப்பி இவர்களுக்கு என்ன கொடுமை செய்து விட்டது! அவர்களது சொத்துகளை சுரண்டிக் கொள்ளையிட்டதா? அவர்களது பெண்களைக் வல்லுறவுக்குற்படுத்தி கழுத்தை நெரித்ததா? அவர்களது வாழிடங்களைத் தகர்த்து வஞ்சகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டதா? அவர்களைத் தனித்தனியாகவும், குழுக்குழுவாகவும் கொன்றொழித்துக் கொடுமைப்படுத்தியதா? இவையனைத்தையும் அவர்கள்தானே அதற்கு செய்தார்கள்.

இந்த அநீதியின் உளவியல் தாக்கத்திலிருந்து என் தொப்பியை மீட்டெடுக்க எத்தனை பாடுபட்டிருப்பேன். இப்போது, இருக்கின்ற அதன் ஒரேயோர் உரிமையான வாழ்விருப்பையும் நிராகரிக்க முனைகின்றார்களே. இந்த அநீதியாளர்களை எந்த நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி நியாயம் கேட்க!

உச்சி வெய்யிலுறைக்கும் நானாவித வாழ்க்கைதானெனினும், உரிமை மறுக்கப்பட முடியாத வாழ்வர்த்தம் கொண்டது

அந்தத் தொப்பி. அதன் நூல்கள் பிற நாட்டில் உற்பத்தியாக்கப் பட்டிருக்கலாம்.

ஆனால், அது இழைக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட பிறப்புரிமையை எவ்வாறு மறுக்க முடியும்? பல தசாப்தங்களாக நீடித்து வரக்கூடிய அதன் வாழ்வை தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்ற தம் விரோத உணர்வுக்காக ஒரு கூட்டம் அழித்து விட முனைவதை எதிர்க்காது, சமூகப் பிரக்ஞையற்று வாளாவிருக்க முடியுமா!

பள்ளிக்குச் சென்று விட்டு, திரும்பும் வழியில் சவர்க்காரமொன்றை வாங்கிக் கொண்டே வீட்டுக்கு வந்தேன். அவர்களின் அழுக்குக் கைகள் பட்டதால் ஏற்பட்ட களங்கத்தைத் துடைத்து தொப்பியைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும்.

இதற்கு முன்னரும் அதில் பல அழுக்குத் துகள்கள் படிந்திருந்த போதிலும், அதை அகற்ற வேண்டுமென்ற உணர்வு ஏற்படவில்லை. இப்படியான களங்கங்கள்தான் அந்த உணர்வையும் ஏற்படுத்துகின்றதென்ற யதார்த்தத்தை நினைக்கையில் மனது வலிப்புற்றது.

உள்ளத்தில் வலுவுற்றுப் படர்ந்துள்ள இறுக்கத் தன்மைகள் ஈரமுற்றிளகுவதற்கும் இந்தக் களங்கங்கள்தான் தேவைப்படுகின்றனவோ! ஈரமணலில்தானே கால்கள் சுலபமாய் அழுந்திப் பதியும்.

தண்ணீரில் கழுவி, அழுக்கு நீக்கி, வெய்யிலில் உலரப்போட்டு காயவைத்துக் கையிலெடுத்து அதை அணிந்து கொண்ட போது, மனதுக்குள் நிம்மதிப் பெருக்கின் அடையாளமான ஆசுவாசப் பெருமூச்சொன்று உடல் முழுக்கப் பரவியோடிற்று. இனி, மறுநாளுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும். அவர்களிடமிருந்து என் தொப்பியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். முடியுமா?

கம்பும் தடியுமாக உறுமிக் கொண்டிருக்கக் கூடிய அவர்களுக்கு முன்னால் உள்ளத்துறுதி கூட இன்றி தளர்வுற்றிருக்கக் கூடிய நான், தொப்பியைக் காப்பாற்றுவதென்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்.

எனக்கு நான் மட்டும்தானே இங்கு உதவி. உதவும் பண்புகள் ஆரம்பத்தில் போன்று தொடர்ந்தும் இருந்து வந்திருந்தால் எத்தனை இழப்புகளையும் அழிவுகளையும் தவிர்த்திருக்கலாம். இப்போது எஞ்சியிருப்பதெல்லாம் எதிர்காலத்தின் மீதான நம்பிக்கையின்மையும் அச்சமும் மட்டும்தானே.

அவர்கள் மூலமான நிர்ப்பந்தங்கள் பிடரியைப் பிடிக்கையில் வெறுப்புடனான மனக்கசப்பும், விடுதலை கிடைக்கையில் பிரமிப்புடனான ஈர்ப்புமே வாழ்வின் நாளாந்த நிகழ்வாயிற்றுள்ளமைக்கான பொறுப்பை யார் ஏற்க, மறுக்க முடியும்!

ஒரு விடிவு வரும் என்ற எதிர்பார்ப்புக்கான காத்திருப்புகள்தான் வாழ்வின் தொடர்தலுக்கு காரணமாகி விட்டுள்ளதென்பதுதான் உண்மை.

மறுநாள் காலையில் கண்விழித்த போது, தொப்பியின் மீதான என் பார்வையில் அன்பையும் கனிவையும் விட பரிதாபமே மேலோங்கி நின்றதை என்னால் உணர முடிந்தது. தொப்பியை பிரிந்து விட நேருமோ என்ற பயம் மனதுக்குள் திகைப்பூட்டும் இருளாய் பரவியிருந்தது.

கனிந்து வேண்டி கையேந்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற உளத்தீர்மானம் எரிச்சலையும் அவமானத்தையும் ஏற்படுத்திற்று.

அவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களது பார்வையிலும், அதை உற்பத்தியாக்கிய கண்களிலும் குரூரம் கொப்பளித்துக் கரைபுரண்டது. கையிலிருந்த இரும்புத் தடியால் என் நடுமண்டையில் ஓங்கியடித்து இரத்தப் பீறிடலுடன் மயங்கிய என்னை ஓரத்தில் உதைத்துத் தள்ளினார்கள். வேட்டைப் பற்கள் பளபளத்த விகாரச் சிரிப்புடன் தம் முரட்டுக் கரங்களால் என் தொப்பியை கைப்பற்றினார்கள்.

இரக்கமற்றமுத்திய அந்தக் கொடும்பிடியில், மிக மென்மை படர்ந்திருந்த அந்தத் தொப்பி கழுத்து நெரிக்கப்பட்டு முழி பிதுங்குவதாக தளர்ந்து வாடிற்று.

தொப்பியைக் கைப்பற்றி விட்ட வெற்றிப் புளகாங்கிதத்தில் அவர்கள் கெக்கலித்துச் சிரித்தார்கள். ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். அதனை அங்குமிங்குமாக விசிறியடித்து அதன் அலைக்கழிப்பைக் கண்டு ரசித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

ஒருவன் முன்வந்து தொப்பியின் முடிச்சை அறுத்தெறிந்தான். அதன் நூலிழைகளை கர்ணகடூரமாக கைகளால் இழுத்துப் பிரித்து விசிறியடித்தான். ஒவ்வொரு நூலாக எடுத்து, தன் கால்களின் கீழ் நசித்துத் துவம்சம் செய்தான். தன் இரும்புத் தடியால் நெருப்புப் புகை கக்கி அதன் நூலினுயிர்ப்பை சுட்டெறித்தான்.

எல்லோருடைய பாதங்களும் அழுத்தி அவஸ்தை கொடுத்ததான அந்தக் குரூர வக்கிரத்தனத்தின் மேவிய அழிச்சாட்டியத்தினால் சோபையிழந்து தன் அடையாளப் பெயரையும் தொலைத்து விட்டு நசுங்கியழிந்து போகலாயிற்று அந்தத் தொப்பி... என் உள்ளத்தில் நிரந்தர இடம்பிடித்திருந்த அந்த வெள்ளைத் தொப்பி.

■ மீள்பார்வை, இதழ் 86, செப்டம்பர் 2003

ஜிஃப்ரி ஹாஸன் (1983)

பாலைநகர் என்ற போரினால் முற்றிலும் சிதைக்கப்பட்ட சிறிய கிராமமொன்றில் பிறந்தவர். போரின் எல்லாவிதமான அடையாளங்களுக்கும் இன்றுவரை அழியாத சாட்சியாக நிற்கும் கிராமத்தில் அன்றாடம் நடந்தேறும் நிகழ்வுகளின் தாக்கமே இவரது எழுத்துக்கள். பாலைநகர் ஜிஃப்ரி என்ற பெயரில் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கி இப்போது ஜிஃப்ரி ஹாஸன் என்ற பெயரில் எழுதி வருகிறார். இலங்கையின் போருக்குப் பின்னரான அரசியல் குறித்துப் பேசும் “அரசியல் பௌத்தம்” என்றொரு நூலை 2009 இல் வெளியிட்டுள்ளார். குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் இலக்கிய மதிப்பீடுகளையும் எழுதியுள்ளார். விலங்கிடப்பட்டிருந்த நாட்கள் (கவிதை), மூன்றாம் பாலினத்தின் நடனம் (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை), போர்க்குணம் கொண்ட ஆடுகள் (சிறுகதை) ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

மே புதுன்கே தேசய

ஜிஃப்ரி ஹாஸன்

சிங்களம் பேசுவதையே தனது வாழ்வின் உன்னத இலட்சியமாகக் கருதி இயங்கி வந்தான் மம்மலி. சிங்களம் பேசுவது என்ற அவனது இலக்கில் அவன் வைத்திருந்த அதீத நம்பிக்கையும், அதன்பால் அவன் காட்டிய தீவிர ஆர்வமும் முன்பு எவரும் சிங்களம் படிப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்ளாத வகையில் இருந்தது. அதற்காக அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு பிரயத்தனமும் மம்மலியின் சிங்களம் மீதான தாகத்தை ஒளிவு மறைவின்றி அப்படியே வெளிக்காட்டின.

மம்மலி இலங்கையின் கிழக்குப்புறத்தில் சிங்களவர்கள் இல்லாத ஊரொன்றில் வசித்து வந்ததால் அவனுக்கு சிங்களம் மருந்துக்கும் தெரியாமலிருந்தது. மம்மலி தரம் ஆறு வரைக்கும் தான் படித்திருந்தான். பள்ளிக்கூடத்தில் சிங்களப்பாடம் இருந்தது. அதைப் படிப்பிப்பதற்கென்று ஒரு வாத்தியாருமிருந்தார். ஆனால் எதுக்குப் பொய் சொல்ல. எனக்கு உண்மையிலேயே சிங்களம் தெரியாது என்று அவரே ஒத்துக்கொண்ட பிறகு பொதுவாக அவரது வகுப்புக்கு மாணவர்கள் எவரும் அன்றிலிருந்து செல்வதில்லை. தெரியாதத தெரியாது என்று சொல்வதற்கு தான் ஒரு போதும் பின் நின்றதில்லை என்றும் அந்த வாத்தியார் சொல்லிக் கொண்டார். இதனால் சிங்களம் படிக்கும் வாய்ப்பை பள்ளிக்கூடத்திலும் இழந்திருந்தான் மம்மலி. மம்மலிக்கு இப்போது 22 வயதாகிறது. இதுவரைக்கும் அவனுக்கு 22க்கும் குறைவான சிங்களச் சொற்களே தெரிந்திருந்தன. சிங்களத்தை கேலி பண்ணும் வசனங்களும், வாக்கியங்களும் பொதுவாக அவனது ஊரில்

காணப்பட்டன. அதில் 'எக்கட மொக்கட சம்சாக்கொட்ட' என்பது பொதுவாக எல்லோராலும் அறியப்பட்டதாக இருந்தது. சிங்கள மொழியின் எழுத்து அமைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனை 'தேன்குழல் பாஷாவ' (தேன் குழல் பாசை) என பலரும் அபிப்பிராயப்பட்டனர். சிங்களம் அரச கரும மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்த பின்னரும்தான் அதுக்கு இந்த அநியாயம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மம்மலிக்கு இன்று தவிர்க்க முடியாத சில தேவைகளுக்காக சிங்கள மொழி அறிவு தேவைப்பட்டது. இதனால் ஊரில் சிங்கள அறிவு படைத்தவர்களை மிக மோசமாக மோப்பம் பிடிக்கத் தொடங்கினான். அவனது தீவிர தேடலில் ஒருவர் அகப்பட்டார். தான் பல்கலைக்கழகம் சென்று படித்ததாகவும் ஊரில் தன்னைவிட வேறு எவருக்கும் சிங்களம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று தான் உறுதியாக நம்புவதாகவும் அவர் தன்னை மம்மலியிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் தான் மம்மலிக்கு மட்டும் மினக்கெடுவதென்றால் அது தனக்கு கட்டாதென்றும் குறைந்தது ஒரு பத்துப் பேராவது வந்தால் படித்துத் தரலாமென்றும் பல்கலைக்கழகம் வரை சென்று சிங்களம் படித்த அவர் மிகுந்த வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொண்டார். ஆனால் மம்மலிக்கு ஏற்பட்ட இந்த விபரீத நோய் ஊரில் வேறு எவருக்கும் ஏற்பட்டிராத படியால் அவரது அந்தக் கோரிக்கையை மம்மலியினால் நிறைவேற்ற முடியாமல் போயிற்று.

பிறகு மம்மலி இன்னுமொருத்தரை கண்டுபிடித்தான். அவர் பத்து வருடங்கள் தான் இராணுவத்தில் கடமையாற்றிவிட்டு தற்போது கடமையை விட்டும் விலகி இருப்பதாகக் கூறிக் கொண்டார். அவரும் தான் பத்து வருடங்கள் இராணுவத்தில் கடமை புரிந்ததால் ஊருக்குள் பெரும்பாலும் தனக்குத்தான் எல்லோரையும் விட அதிகமாக சிங்களம் தெரிந்திருக்குமென்று தான் நம்புவதாகவும் கூறினார். மம்மலியும் நோக்கங் கருதி ஊருக்குள்ளும் எல்லோரும் அப்படித்தான் பேசிக் கொள்வதாக கண்கெட்ட பொய்யொன்றைச் சொன்னான். 'அந்தா பார்த்திங்களா' என்று பக்கத்திலிருந்த ஒருத்தரை கர்வமாகப் பார்த்துக் கொண்டார் அவர். அவருக்கு நேரமில்லாதிருப்பதனால் மம்மலிக்கு

சிங்களம் படித்துக் கொடுக்க முடியாத நிலையலிருப்பதாக மிக்க வேதனையோடு சொன்னார் முன்னாள் இராணுவ அதிகாரி.

ஊரிலிருந்து இனிப்பிரயோசனமில்லை என்று உணர்ந்ததன் பிற்பாடு சிங்கள ஊரொன்றில் கடையில் நின்று வேலை செய்தாவது சிங்களம் பேசப் பழகுவது என்ற உறுதியான முடிவுக்கு வந்திருந்தான் மம்மலி. ஊரிலுள்ள ஒருத்தரின் உதவியோடு தனிச்சிங்கள ஊரிலுள்ள மர வேலைத் தொழிற்சாலையொன்றில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான் மம்மலி. சிறிய தொழிற்சாலையான அதற்கு கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு பெளத்த விகாரை இருந்தது. இவனுக்கு கிழமையில் வெள்ளியும் சனியும் லீவு தருவதாக முதலாளி ஒத்துக் கொண்டார். ஆனால் மம்மலியின் நோக்கம் சம்பாதிப்பதாக இருக்கவில்லை. அங்கு இன்னொரு முஸ்லிமாளும் வேலை செய்தான். அவனுக்கு ஓரளவு சிங்களம் தெரிந்திருந்தது. அவனோடு இணைந்து கொண்டான் மம்மலி. அவனிடம் தான் வேலைக்குச் சேர்ந்ததன் உண்மையான காரணத்தையும் தெரியப்படுத்தினான் மம்மலி. இதை முதலாளிக்கும் எப்படியாவது தெரியப்படுத்த இருப்பதாகவும் சொல்லிக் கொண்டான். அவன் மம்மலி சொன்னவைகளை பெரிய ஆச்சரியமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. குறைந்தபட்சம் மம்மலியின் இந்த நோக்கத்தைக்கூட முதலாளியிடம் அவன் சொல்லத் தயாரில்லாதவன் போலவும் காணப்பட்டான்.

மம்மலி வேலைக்குச் சேர்ந்ததிலிருந்து சுமமா இருக்கவில்லை. வேலையோடு வேலையாக சிங்களம் பேசும் முயற்சியிலும் தீவிரமாக இறங்கி இருந்தான். இப்போது அவனது சிங்கள மொழி அறிவில் ஆரோக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்படுவதையுணர்ந்தான். அங்கிருந்த மற்ற முஸ்லிமைத் தவிர மம்மலி எல்லோருடனும் சிங்களத்திலேயே பேச வேண்டியிருந்தது. சுக தொழிலாளர்களின் அதிகாரம் பல வடிவங்களிலும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த முஸ்லிம் தொழிலாளியும் இவனுடன் அவ்வளவு சினேகபூர்வ உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கவில்லை. அத்தியவசியமாக மம்மலிக்குத் தேவைப்பட்ட சொற்களை அவனிடம் கேட்டபோது அவன் பிழையாகச் சொல்லிக்கொடுத்து மம்மலியின் அவஸ்தைகளை இரசிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். 'தான் அறியாச்சிங்களம் தன் புடதிக்குச் சேதமாம்' என்று

பொதுவாக ஊரில் நிலவி வந்த சிங்களம் பற்றிய பொதுசன அபிப்பிராயங்களை மம்மலி இப்போதுள்ள நிலையில் அனுபவரீதியாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

மம்மலிக்கு தற்செயலாகத்தான் இந்த சிந்தனை ஏற்பட்டது. தனது தொழிற்சாலைக்கு சற்றுத் தொலைவிலிருந்த விகாரையிலிருக்கும் பிரதம மத குருவைச் சந்தித்து தனது நோக்கத்தை தெரிவித்துவிட முடிவுசெய்தான். மதகுருக்கள் பெரும்பாலும் நல்லவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதாக மம்மலியின் நிலைப்பாடிருந்தது.

அந்த விகாரையிலிருந்த ஹாமதுருவைப் பற்றி அவரைச் சந்திப்பதற்கு முன்னால் ஓரளவு தெரிந்து கொண்டான் மம்மலி. அவன் அறிந்தவரையில் அந்த ஹாமதுரு 'ஆரியதம்மா ஹாமதுரு' என அப்பகுதி மக்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்தார்.

வேலை லீவு நாளான ஒரு சனிக்கிழமை மம்மலி ஆரியதம்மா ஹாமதுருவைச் சந்தித்தான். திரு. ஆரியதம்மா ஹாமதுரு மம்மலியை ஆச்சரியத்தோடு ஏறிட்டார். விகாரைக்கு இதுவரைக்கும் பிரசன்னமாகி இராத ஒரு புதிய முகமாக மம்மலி ஆரியதம்மாவுக்குத் தென்பட்டான். திரு. ஆரியதம்மா மம்மலியை 'ஆயுபோவன்' கூறி வரவேற்றார்.

இத்தனை நாளும் தொழிற்சாலையிலிருந்து பழகிய தனது 'டிக டிக தன்னவா' சிங்களத்தில் ஹாமதுருவுடன் பேசத் தொடங்கினான் மம்மலி. ஹாமதுருவுக்கு தமிழ் தெரியுமா? என்பதாக இருந்தது மம்மலியின் முதல் பேச்சு. ஹாமதுரு தனக்குத் தெரியாதென்று தலையசைத்தார். அதனால் மம்மலி அவனறிந்த சிங்களத்திலேயே தொடர்ந்து பேச வேண்டியிருந்தது.

திரு. ஆரியதம்மா ஹாமதுரு உண்மையிலேயே மம்மலி மீது பரிவு காட்டினார். மம்மலியின் பேச்சுக்களை பொறுமையாகக் கேட்டார். சிரமப்பட்டுப் புரிந்துகொள்ள முயன்றார். மம்மலி தனக்குத் தெரிந்த எல்லா சொற்களையும் போட்டுப் பேசினான். தெரியாத சொற்களை சைகைகளால் விளங்கப்படுத்தினான். ஹாமதுருவும் பேசும் போது சொற்களை வரையறுத்துக் கொண்டார். அவனைப் போலவே அவரும் அவனுக்கு தெரிந்த சொற்களை இயன்றளவு பயன்படுத்த முயற்சித்தார். சிங்களம்

பேசுவதில் மம்மலிக்கு ஏற்பட்ட தீவிர ஆர்வத்துக்கான காரணம் பற்றி ஹாமதுரு கேட்டபோது மம்மலி தானறிந்த சிங்களத்தில் காரணங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினான். அவன் அவரிடம் முன்வைத்த காரணங்களில் சில பின்வருமாறு:

காட்டோடு தொடர்புபற்றி தொழில்தான் ஹாமதுரு நாங்க செய்யிறம். விறகு வெட்டற, கொள்ளி எடுக்கிற, செங்கல் வாடி. இந்தத் தொழிலெல்லாம் ஊருக்குள்ள செய்யேலாது. காட்லதான் செய்யனும். ஆனா காடு முழுக்க தமிழ் தெரியாத ஆமிக் காரனுகள். 'காட்டுக்கு என்னத்துக்கு வந்த?' என்று ஆமி சிங்களத்திலதான் கேப்பான். அதுக்கு பதில் சொல்ல நமக்கு சிங்களம் தெரிஞ்சிருக்கனும். இல்லாட்டி கத கந்தல்தான்.

சாமான் களவு போனா, காணாத்துப்போனா பொலிசில இன்ட்றி வெக்கனும். அங்க பொலிசுக்குத் தமிழ் தெரியாது. நமக்கும் சிங்களம் தெரியாது. இப்ப எப்புடி ஹாமதுரு இன்ட்றி வெக்கிறது.

அவசரமா ஒரு நோய்க்கு மருந்தெடுக்க ஆசுபத்திரிக்க போறதென்றாலும் இப்ப சிங்களம் தெரியனும் ஹாமதுரு. பெரிய வருத்தமென்று கொழும்பு ஆசுபத்திரிக்கு போனா அங்க யாருக்கும் தமிழ் தெரியா. நமக்குச் சிங்களம் தெரியா. பிறகு எப்புடி மருந்தெடுக்கிற ஹாமதுரு.

அரசாங்கக் கடிதமெல்லாம் கொழும்பிருந்து சிங்களத்திலதான் வரும். அரசாங்கத்திற்கு தமிழ் தெரியாதுதானே ஹாமதுரு. அத வாசிக்கிறதுக்கு சிங்களம் தெரிஞ்ச ஆக்களத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்குள்ள கடிதம் காலாவதியாகிடும் ஹாமதுரு.

நம்மட சாதி சனங்கள் யாரும் வெளிநாட்டுக்குப்போய் வந்தால் அவங்கள் யாபோட்டுக்குப் போய் கூட்டி வர சிங்களம் தெரிஞ்சிருக்கனும் ஹாமதுரு.

என்னத்துக்கு கொள்ளயா, கொழும்புக்கு ஒரு அலுவலா போறதென்றா பஸ்ஸில டிக்கட் எடுக்கிறதில தொடங்கி அலுவலகம் வரைக்கும் சிங்களம் தானே ஹாமதுரு தெரியனும். உங்களுக்கு சிங்களம் தெரிஞ்சதால பிரச்சினை இல்லை ஹாமதுரு.

என்று மம்மலி காரணங்களை அவனறிந்த சிங்களத்தில் அடுக்கிய போது திரு. ஆரியதம்மாவுக்குள் தேசிய அரசியல் பிரக்ஞை மெல்ல ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கியது. ஆனால் மம்மலிக்கு எந்த அரசியல் நோக்கமுமில்லை என்பதை ஆரியதம்மா அரைகுறையாக நம்பினார். ஆனால் ஆரியதம்மா மம்மலியை அரசியல் பழிவாங்க எண்ணவில்லை. மம்மலி முன்வைத்த காரணங்கள் அவருக்குப் பிடித்திருக்காவிட்டாலும் அவனுக்கு உதவுவதென்று முடிவெடுத்தார். மம்மலி பேசியது தனக்கு முழுமையாக விளங்கியிருக்காவிட்டாலும் அதை அவனிடம் காட்டிக் கொள்ள அவர் விரும்பவில்லை.

காலப்போக்கில் என்னைவிட நன்றாக சிங்களம் பேசுவாய் என்று திரு. ஆரியதம்மா அவனுக்கு பாராட்டுப்பத்திரம் வழங்கினார். அவனுக்கு எந்நேரமும் தான் உதவத்தயாராக இருப்பதாகவும் தொடர்ந்து தன்னை வந்து சந்திக்கும் படியும் திரு. ஆரியதம்மா மம்மலியிடம் வேண்டிக் கொண்டார்.

திரு. ஆரியதம்மாவின் வார்த்தைகள் மம்மலிக்கு நம்பிக்கையூட்டின. தனது இலட்சியம் நிறைவேறப்போவதையிட்டு மம்மலி பரவசமடைந்தான்.

இப்போது கண்களை மூடினால் மம்மலிக்கு கனவுகள் பல வடிவங்களில், நிறங்களில் வரத்தொடங்கின. ஊரில் எல்லா ஆமிக்காரன்களும் இவனுடன் வந்து பேசிக்கொண்டிருப்பது போலவும், பொலிசில் எல்லா வேலைகளுக்கும் ஊர் மக்கள் இவனையே கூட்டிப் போவது போலவும், சிங்களக் கடிதங்களையெல்லாம் எல்லோரும் இவனிடமே கொண்டு வருவது போலவும், மம்மலிதான் ஊரில் எல்லோரையும் விட சிங்களம் தெரிந்தவன் என்று பொது மக்கள் பேசிக் கொள்வது போலவும் மம்மலிக்கு கலர் கலராய் கனவுகள் வரத்தொடங்கின. எல்லாப் புகழும் ஆரியதம்மாவுக்கே என கனவிலேயே மம்மலி நினைத்துக் கொண்டான்.

மம்மலி லீவு நாட்களில் திரு. ஆரியதம்மாவைச் சந்திப்பதையே தனது பணியாக்கிக் கொண்டிருந்தான். திரு. ஆரியதம்மாவினுடனான உரையாடல்கள் அவனது மொழி

அறிவில் ஆரோக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருவதை மம்மலி உணர்ந்தான்.

அன்று மம்மலி ஆரியதம்மா ஹாமதுருவிடம் சிங்களம் தெரியாததால் ஊரில் தனக்கும் தன்னைப் போன்ற சிலருக்கும் ஏற்பட்ட சுவாரசியமான அனுபவங்களை அவனறிந்த சிங்களத்தில் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட சம்பவங்களிற் சில பின் வருமாறு:

சம்பவம்-1

எங்கட ஊர்ல வண்டிக்கார மம்முக் காக்கா என்றா எல்லாருக்கும் தெரியும். மாட்டு வண்டில காட்டுக்குப் போய் விறகு வெட்டி வந்து செங்கல் வாடிக்கு விக்கிறதுதான் அவரோட தொழில். ஒரு நாள் விறகெல்லாம் வெட்டிப்போட்டு வண்டில கட்ட மாட்டப் பார்த்தாரு, மாட்டக்காணல்ல. உடன மம்முக் காக்கா மாட்டத் தேடி காடெல்லாம் சுத்தத் தொடங்கிட்டாரு. திடீரென்று ஆமிக் காரனுகள் காட்டுக்குல இருந்து வெளிப்பட்டானுகள்.

மம்முக் காக்காவுக்கு சுத்தமா சிங்களம் தெரியா, ஆமிக்காரனுக்கு தமிழ்தெரியா. ஆமிக்காரன் சிங்களத்தில என்னவோ கேக்க மம்முக் காக்கா தமிழ்ல ‘கட்டி வெச்ச மாடு பிச்சிட்டு ஓடிட்டெ’ன்று செல்லியிருக்காரு. அதுக்குப் பிறகு ஆமிக்காரனுக்கும் மம்முக் காக்காவுக்குமிடையில் நடந்த உரையாடல் இது.

“மொகத?” என்று கேட்டிருக்கான்.

“ஓம் சேர் மூக்கனத்தோடுதான்”

“கவுத?”

“ஓம் சேர் கவுத்தோடுதான்”

“பிஸ்கத?”

“ஓம் சேர் பிச்சிக்கிட்டுத்தான்”

மம்முக்காக்கா மாட்டப்பத்தித்தான் கேக்கான் என்று நினைச்சித்தான் இப்படிச் சொல்லி இருக்காரு. ஆமிக்காரனுக்கு வந்த கோபத்தில் அவன் அறைந்த அறை இன்னும் வலிப்பதாக மம்முக்காக்கா சொன்னார்.

சம்பவம்-2

சாலி அகமதுக்கும் விறகு வெட்டி விக்கிறதுதான் தொழில். அவரும் ஒரு நாள் ராணுவத்திக்குட்ட வசமா மாட்டிகிட்டாரு. இராணுவம் கேட்டிருக்கான்,

“உம்ப முஸ்லிம்த?”

அதுக்கு அவர், “சீனி அகமது சாலி அகமது. சத்தியமா முஸ்லிம். சந்தேகமென்றா கிளப்பிப் பாருங்க” என்றாராம் படபடத்த தமிழில்.

சம்பவம்-3

முஸ்லிமாக்களுக்கு அதிகாலையிலயும் ஒரு வணக்கம் இருக்கு. அத சுபஹுத் தொழுகை என்று சொல்லுவம். எங்கட வீட்டுக்கு கொஞ்சம் தள்ளித்தான் பள்ளி இருக்கு. பள்ளிக்குப் போற வழியில ஆமிக்கேம்பும் இருக்கு. ஆமிக்காரங்க ரோட்டுல பறள், மரக்கட்டையெல்லாம் போட்டு வெச்சிருப்பாங்க ஹாமதுரு. ஒரு நாள் நானும் கூட்டாளிமாரும் பள்ளிக்குப் போகக்க கட்டையில தடுக்கி ஒருவன் விழுந்திட்டான். உடன பங்கருக்குள்ள இருந்த ஆமிக்காரன்,

“அடோ கவ்த?” என்று கர்ஜித்தான்.

“ஒக்கம கட்டி கட்டயில முட்டி...” என்றான் கூடவந்தவன்.

“ஒக்கம கட்டி” என்ற சொல்லைத் தவிர அவனுக்கு வேறெதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

சம்பவம்-4

சிங்கள ஊருக்கு வெள்ளாம வெட்ட எங்கட ஊர்ல இருந்து ஒரு கூட்டம் போயிருக்கு. ஒத்தருக்கும் சிங்களம் தெரியா. வயல் முதலாளிட பொஞ்சாதி இவங்களுக்கு கிறிபத் செஞ்சி கொடுத்திருக்கா. கிறிபத்துக்கு தமிழ்ல ‘புக்க’ என்று சொல்ற. ஆனால் சிங்களத்தில அதுக்கு வேற கருத்து. இவங்க புக்கயத் திண்டிட்டு, ‘அக்காட புக்க கொந்தாய்’ என்று சந்தோசத்தில சொல்லிருக்காங்க. இதக் கேட்ட மனிசி, மம்மட்டியால எல்லோரையும் ஓடஓட அடிச்சிருக்கு.

மம்மலி கூறிய சம்பவங்கள் ஆரியதம்மாவுக்கு சிரிப்பாக இருந்தது. ஆனால் மம்மலி சம்பவங்களை கூறி சில வினாடிகளுக்குப் பின்னரே ஆரியதம்மாவால் சிரிக்க முடிந்தது. மம்மலியின் சிங்களம் உடனடியாக ஆரியதம்மாவுக்கு விளங்காததே அதுக்குக் காரணம்.

திரு. ஆரியதம்மாவுக்கும் மம்மலிக்குமிடையிலான உரையாடல்களின்போது பெரும்பாலும் மம்மலியின் எல்லா கேள்விகளுக்கும் திரு. ஆரியதம்மா பதில் சொல்லவில்லை. அதற்கு மம்மலி விளக்கங்கேட்டபோது அவை தனக்கு விளங்கவில்லை என்று திரு. ஆரியதம்மா சொன்னார்.

சில கேள்விகளுக்கு கொஞ்சம் தாமதமாக பதில் சொன்னார். தனது சொற்களை புரிவதில் திரு. ஆரியதம்மா எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களே அவரது அந்த தாமதத்துக்கு காரணம் என்பதை மம்மலி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணரத் தொடங்கினான்.

மம்மலி ஊருக்குச் சென்ற போதெல்லாம் நண்பர்கள் மத்தியில் அவனுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் பெருகின. மம்மலி நண்பர்களோடு பேசும் போது அடிக்கடி தனக்குத் தெரிந்த சிங்களச் சொற்களை பாவித்தான். ஏதாவது பேச வெளிக்கிட்டால் ‘இதுக்கு சிங்களத்தில்...’ என்பதாக அவனது உரையாடல்கள் தொடங்கின.

இராணுவத்தினரோடு பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை அவனாகவே இப்போது வரவழைக்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இவன் சிங்களம் பேசுவதைக் கேட்பதற்காக சின்ன சின்ன பிள்ளைகளெல்லாம் அவன் பின்னால் படையெடுக்கத் தொடங்கின.

ஊரில் இப்போது மம்மலியின் சிங்களம் பற்றித்தான் எல்லோரும் பேசிக்கொள்வதாக நண்பர்கள் மம்மலியிடம் வந்து சொன்னபோது அவனுக்குள் ஒரு பிரளயம் பீறிட்டெழுவதை கஷ்டப்பட்டு மறைக்க முயன்றான்.

திரு. ஆரியதம்மாவிடம் ஊரில் தனக்கு ஏற்பட்டுவரும் மவுசு பற்றி மம்மலி சொன்ன போது திரு. ஆரியதம்மாவுக்கு

உண்மையான ஆச்சரியமாகவிருந்தது. திரு. ஆரியதம்மா தங்களது மொழியின் புகழ் குறித்து உள்ளூர மகிழ்ந்தார்.

ஊரில் நாய் கடித்து சாகக்கிடந்த ஆட்டுக்குட்டியொன்றுக்கு ஒரு இராணுவ வீரன் தண்ணி கொடுத்த சம்பவத்தை மம்மலி திரு. ஆரியதம்மாவிடம் நினைவு கூர்ந்தான்.

அந்த இராணுவ வீரன் பெளத்தனாக இருந்தனாலேயே அப்படிச் செய்ததாக ஆரியதம்மா மம்மலிடம் அபிப்பிராயப்பட்டார். மம்மலிக்கு பெளத்த அறங்கள் பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆரியதம்மா அது பற்றி அவனுக்கு சொல்லிக்கொடுக்கவுமில்லை.

ஆனால் அன்று முதன்முதலாக ஆரியதம்மா பெளத்த மதத்தின் ஜீவகாருண்யம் பற்றி மம்மலியிடம் எடுத்துக்கூறினார்.

எந்தவொரு உயிரையும் கொல்லக்கூடாது என்று பெளத்தம் போதிப்பதாக திரு. ஆரியதம்மா சொன்னபோது, மனிதர்களையுமா? என மம்மலி ஆச்சரியத்தோடு கேட்ட கேள்வி, திரு. ஆரியதம்மாவுக்குள் ஏதோ ஒன்றை ஏற்படுத்துவது போன்று உணர்ந்தார்.

திரு. ஆரியதம்மா எந்த பதிலும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தார். மம்மலி தான் கேட்ட கேள்வி ஆரியதம்மாவுக்கு விளங்கவில்லை என்று நினைத்தான். மம்மலி தனது சிங்கள அறிவில்தான் ஏதோ கோளாறு இருப்பதாக வழமையாக எண்ணுவதைப் போன்று எண்ணிக்கொண்டான். எல்லோராலும் விளங்கிக் கொள்ளுமளவுக்கு தான் சிங்களம் பேசுவது எப்போது சாத்தியமாகும் என்று ஆரியதம்மாவிடமே கேட்டான் மம்மலி.

காலப்போக்கில் சரியாகிவிடும் என்பதாக இருந்தது திரு. ஆரியதம்மாவின் பதில்.

திரு. ஆரியதம்மாவுடன் பேசும்போது சில விசித்திரமான சிந்தனைகளும் மம்மலிக்கு உதிக்கத் தொடங்கின. திரு. ஆரியதம்மா அவனது அந்த சிந்தனைகளை எப்படி எதிர்கொள்வார் என்றெல்லாம் மம்மலி யோசிக்கவில்லை. மம்மலியின் சில கேள்விகள் திரு. ஆரியதம்மாவின் பெளத்த உணர்வையும் தேசிய உணர்வையும் சீண்டிப் பார்க்கத் தொடங்கின. அத்தகைய

சந்தர்ப்பங்களில் ஆரியதம்மா ஒரு புதிய அணுகுமுறையை கையாண்டார். அப்படிப்பட்ட சங்கடமான கேள்விகளை மம்மலி எழுப்பியபோது அவை அவருக்கு விளங்காதது போல இருந்து கொண்டார். மம்மலிக்கு சிங்களத்தில் இருந்த பரிச்சயமின்மை அவருக்கு இந்த நாசகார வேலையை தொடர்ந்து மேற்கொள்வதற்கு வசதியாக இருந்தது. மம்மலியும் தனது சிங்கள மொழி அறிவின் போதாமையே திரு. ஆரியதம்மாவுக்கு தனது சில கேள்விகள் விளங்காமல் போவதற்கு முக்கிய காரணமென்று உறுதியாக நம்பத் தொடங்கினான்.

அன்று திரு. ஆரியதம்மாவைச் சந்திப்பதற்கென்று மிக அதிகாலையிலேயே சென்றிருந்தான் மம்மலி.

திரு. ஆரியதம்மா அரசமரத்தின் கீழ் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் உட்கார்ந்திருந்தார். மம்மலியுடன் அன்று அவரால் நீண்ட நேரமாக பேச முடியவில்லை. அவ்வாறு நிகழ்ந்ததுக்கு சில அரசியல், பண்பாட்டுக் காரணிகளிருந்ததை மம்மலி புரிந்து கொள்ளவில்லை.

திரு. ஆரியதம்மாவிடம் மம்மலி அன்று இறுதியாக கேட்ட கேள்வி இதுதான்,

“ஹாமதுரு ஏன் சிங்கள ஆக்கள் தமிழ் பேச ஆசைப்படுவதில்லை. நீங்க கூட எனக்கிட்ட ஒரு தமிழ்ச்சொல்லும் படிக்கலையே ஏன்?”

திரு. ஆரியதம்மாவுக்கு சங்கடம் கொடுக்கும் கேள்வியாக அது இருந்ததால் அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் மௌனமாக இருந்தார். அவர் மௌனமாக இருந்த போது மம்மலி தனது கேள்வி திரு. ஆரியதம்மாவுக்கு விளங்கவில்லை என்று முடிவெடுத்தான். தனது சிங்கள மொழி அறிவின் போதாமையையிட்டு தான் மிகவும் வருந்துவதாக திரு. ஆரியதம்மாவிடம் அவன் சொல்ல வாயெடுத்த போது திரு. ஆரியதம்மா பதிலளித்தார்.

“மே புதுன்கே தேசய”

■ மீள்பார்வை, நவம்பர் 2007

பண்பாட்டுப் பதவிளக்கம்

பண	- பௌத்த அறநெறி ஓதல்.
கனிமத்	- யுத்தத்தில் கைப்பற்றப்படும் செல்வம்.
மோதின்	- பள்ளிவாசலில் தொழுகைக்கு அழைப்பவர்.
இன்ஷாஅல்லாஹ்	- இறைவன் நாடினால்
மகரி	- மாலை நேரம்
கல்பு	- உள்ளம்
சுபஹு	- அதிகாலை நேரம்
ஹராம்	- தடுக்கப்பட்டது
மக்கூறு	- வெறுக்கத்தக்கது
ஒசீவனம்	- உணவு
ராகத்	- ஆறுதல்
சுபஹானல்லாஹ்	- இறைவன் தூயவன்
துஆ	- பிரார்த்தனை
ஹராமி	- சட்டரீதியற்ற முறையில் பிறந்தவர் அல்லது திருடர்
பரக்கத்	- அபிவிருத்தி, சுபீட்சம்
மௌத்	- மரணம்
ஜனாசா	- பிரேதம்
யாரப்பல் ஆலமீன்	- உலகங்களின் இரட்சகன்
அசர்	- தோல் மேவி புண் ஆறுதல் அல்லது பிற்பகல் தொழுகை நேரம்
உகுத்து	- நேரம்
அல்ஹம்துலில்லாஹ்	- இறைவனுக்கே புகழனைத்தும்
சுகூர்	- நன்றி
கண்ணா	- வயோதிப மாதா
குத்பா	- மார்க்க பிரசங்கம்

தக்பீர்	- இறை வாழ்த்து
லுகர்	- பகல் நேரம்
ஷரிஆ	- மார்க்கச் சட்டம்
கத்தம்	- மரணித்தவருக்காக அல்குர்ஆனை ஓதி பிரார்த்தனை செய்து உணவு பரிமாறல்
ஹவ்ழ்	- நீர்த்தடாகம்
வுழு	- அங்க சுத்தி செய்தல்
கலிமா விரல்	- சுட்டு விரல்
அல்லாஹு அக்பர்	- இறைவன் மிகப் பெரியவன்
பிஸ்மி	- இறைவனின் பெயரால் ஆரம்பித்தல்
ஃபிஸபீலில்லா	- இறைபாதையில் உழைத்தல்

ச

கர்ஜாத், மரணத்தின் வாயிலிருந்து
தன்னையும் தன்னைப்போன்ற பெண்களையும்
காப்பாற்றுவதற்காக சொன்னவைதான்
'ஆயிரத்தோர் இரவு'க் கதைகளாகும்

கதையாடல் மூலம் மன்னித்தலை

மனித மனங்களில் விதைக்க முடியும் என்ற
நம்பிக்கையினாலேயே அவள் ஒவ்வொரு
இரவும் அம் மன்னனுக்கு கதை சொல்கிறாள்.
மன்னித்தல் என்பது மற்றவர்களை
மட்டுமல்ல தன்னையும் சேர்த்துத்தான் என்று
சொல்கிறார்கள் இக்கதையாடிகள்.
கதைகள் நம்மை நாமே மீட்டெடுக்க
உதவுகின்றன. கதைகள் நம்மை

ஆறுதல்படுத்துகின்றன. கதைகளே

எமது காயங்களை ஆற்றுகின்றன.

- ஏபிஎம். இதர்ஸ்

ஆதிரை
வெளியீடு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Rs. 702.00

என்ட அல்லாஹ்

Venpaa (PVT) LTD

www.venpaa.lk